

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

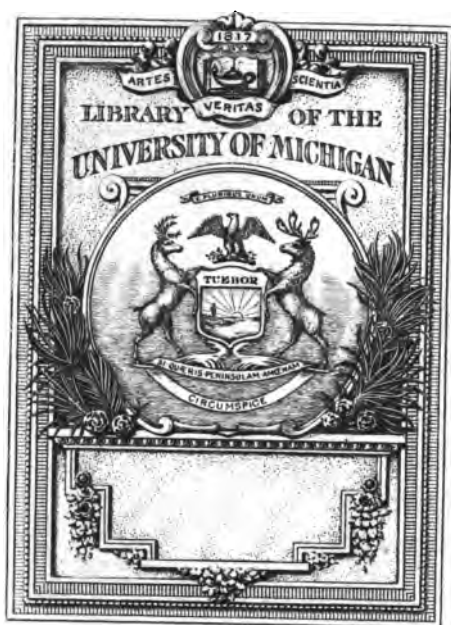
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

B 1,362,399

888
T87
Y4

TRYPHONIS
GRAMMATICI ALEXANDRINI
FRAGMENTA

COLLEGIT ET DISPOSUIT

ARTHURUS DE VELSEN
PHIL. DR.

ACCEDIT TRYPHONIS OBSERVATIO ΠΕΡΙ ΤΟΥ Ρ ΠΟΥ ΔΑ-
ΣΥΝΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΟΥ ΨΙΛΟΥΤΑΙ NUNC PRIMUM E CODICE
VINDOBONENSI EDITA.

BEROLINI
PROSTAT IN LIBRARIA FRIDERICI NICOLAI
MDCCCLIII.

20

20

Zu den fast allen Männen, die man auf ein Pappas
 Platz gesandt, auf dem ich die Hütte
 auf der Rückseite der polygraphischen
 Briefe gott. Kop. Tei qavoc. rixv
 und p. d. w. N. Mathias für p. d. w.
 p. 6.

VIRO DOCTISSIMO

GUSTAVO PARTHEYO

D.

AUCTOR.

happened in a very short time. I was not at
all well at first. I was very weak
and had a great deal of trouble
in getting on my feet. I was
very much surprised to find
that I was not at all
ill. I was very much
surprised to find that I
was not at all ill. I was
very much surprised to find
that I was not at all ill.

Papyrology
Blackwell
7-21 43
47940

Nuper de Tryphone, grammatico Alexandrino, scripserunt Schmidtus, Stiehlius, Graefenhanus. Miretur igitur quis, cur ego quartus accedam. At cum, quo tempore Schmidti et Stiehlii commentationibus uti contigit, totum fere absolvissem libellum atque alterum particulam quaestionum Tryphoniarum edidisse, alterum omnia fragmenta collecturum circiter quadraginta omisisse sentirem, pleniora ea emittere operae pretium videbatur. Graefenhanii autem dissertationem consulere non licuit. Dabam Berolini Non. Octobr. MDCCCLII.

De vita Tryphonis admodum pauca a Suida v. *Τρύφων* tradita accepimus. Qui haec: *Τρύφων, Ἀμμωνίου, Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικὸς καὶ ποιητής, γεγονὼς κατὰ τοὺς Ἀγούστου χρόνους καὶ πρότερον*. Ubi genitivo *Ἀμμωνίου* quamquam discipulum significari posse neminem fugit, cuius opera studiumque in hisce rebus paullisper versata sunt, tamen, id quod multo usitatius est, patris nomen esse illud sumamus. Ammonii igitur fuit Trypho filius; nam quod in Et. Gud. 104, 4 *Τρύφων ὁ τοῦ Ἀμμωνος* legitur, nulla huic formae, Deorum propriae, fides habenda. At quisnam fuit Ammonius ille? Qui si in eorum fuit numero, quorum notitia ad nos perlata est quorumque recensum egit Fabricius bibl. Gr. IV, 2 p. 171, temporis a Suida statuti habita ratione de nullo nisi de Ammonio, Ammonii filio, Aristarchi in schola successore¹⁾, cogitandum videtur. Aristarchum, qui ad septuagesimum secundum vitae annum pervenisse dicitur, si circa Ol. CLVI, qua eum floruisse Suidas testatur, trigesimum sextum egisse eiusque auditorem, Ammonium, viginti annis praeceptore minorem fuisse conicimus, vix Sullae aetatem Ammonius attigit. Quem circiter Ol. CLII natum, etiamsi sexagenarium filio Tryphone auctum esse ponimus, vix huius vitam ad Augusti usque principatum prolatam fuisse mihi persuadeam; licet iam inde a Fabricio omnes viri docti id Suidae concesserint. Neque verba *γεγονὼς κατὰ τοὺς Ἀγούστου χρόνους* mordicus tenenda sunt, cum hoc regno omnibus notissimo et ad tempora definienda perquam accommodato iste non semper accurate atque sollicite utatur. Neque mirum in Tryphonis aetate constituenda Suidam ita locutum esse, quippe qui haec de Ammonio prodiderit: *διεδέξατο τὴν σχολὴν Ἀριστάρχου πρὸ τοῦ μοναρχῆσαι*

1) Suid. v. *Ἀμμώνιος*, Eudoc. p. 56, schol. Ven. II. IX, 398.

Insuper ad nomen / hanc grammaticis nomen Tryphos nomen
 Aristarchi grammatici hinc (I. fr. 31), hinc Suidas, ar.
 2 Augustus, pater De Tryphonis Augustus filius

1. 63
 1/2 Didymus

τὸν Αὐγούστου. Sane ante Augusti imperium, sed centum fere
 annis ante. Sola ergo pro veris habenda, quae de Tryphone
 post κατὰ τοὺς χρόνους Suidas scribit καὶ πρότερον, praesertim
 cum γεγονώς²⁾ praecedat, qua voce lexicographus ille, quo
 quis floruerit tempore, significare consuevit. Quibus vero de
 de caussis Bernhardus litt. Gr. I p. 525 Tryphonem usque
 ad Tiberii dominatum detruserit, equidem non intelligo.

Patriam autem Tryphonis fuisse Alexandriam praeter Sui-
 dam auctores sunt Athenaeus III p. 109b et grammaticus apud
 Hermannum de em. gr. p. 325. De praeceptore nihil proditum;
 haud incommode tamen Tryphonem a patre, siquidem is Aristarchi
 auditor ille fuit, institutum esse conicias. Neque enim Lehrsis
 de Arist. p. 341 not. Tryphoni artis grammaticae auctorem
 fuisse Didymum, qui illius aetati suppar iudicandus est, con-
 cedam. Graefenhanus hist. phil. II p. 39 ad Aristarchum con-
 fugiens manifesto erravit. Inter discipulos nominatur Habro³⁾,
 Phryx vel Rhodius, quem manumissum Romae docuisse per-
 hibent Suidas s. v., Eudocia p. 62, Zonaras p. 7 fortasse Her-
 mippum⁴⁾ secuti. Tum Dionysius quidam ὁ τοῦ Τρύφωνος
 commemoratur ab Athenaeo VI p. 255 c; XI p. 503 c; XIV
 p. 641 a, a Stephano Byzantio p. 464, 12; 482, 3 Mein., ab
 Harpocrate p. 50, 22; 86, 16 Bekk. Qui Tryphonis filius
 discipulusne fuerit, propter testimoniorum penuriam in medio
 relinquimus. Ceterum praeceptoris Tryphonis vestigia haud
 aegre et ex Habronis et e Dionysii fragmentis cognoscas. Scri-
 psit enim ille pariter ac Trypho de paronymis et de pronomi-
 nibus, hic περὶ ὀνομάτων. Quod autem ab Athenaeo XIV
 p. 640 c et 641 a eadem ex Tryphone et Dionysio traduntur,
 vitio quodam librariorum id factum videtur; sed hac de re
 infra accuratius disseremus. In discipulorum numerum ne quis
 Apollonium quoque, Herodiani patrem referat, ut exstat in
 Cram. An. Ox. III p. 269, 26, temporum ratio impedit⁵⁾.

1. 63
 1/2 Didymus
 I p. 246.

2) Ut unum exemplum asseram vide Suidam v. Αἰδύμος; γεγονώς
 ἐπὶ Ἀντωνίου καὶ Κικέρωνος καὶ ἔως Αὐγούστου.

3) Nomen saepe falso scriptum est Ἀμβρων, velut in Et. M. p. 624, 57.

4) Scripsit Hermippus περὶ τῶν διαπρεσάντων ἐν παιδείᾳ δούλων,
 cf. Suid. v. Ἰστῆρος et Reines. ad Suid. v. Ἑρμῖππος ὁ Βηρύτιος.

5) Stiehlus novam lectionem ὁ τοῦτου μαθητὴς Ἀπολλωνίου υἱὸς
 ὁ Ἡρωδιανός, quam unde petierit, equidem ignoro, secutus Tryphonem
 Aparctionis filium designari opinatur.

Neque negligamus Tryphonem, Ammonii filium, ab alio quodam, qui in Et. M. p. 247, 54 ὁ Ἀπαρκτίωνος, in Et. Gud. p. 134, 28 ὁ Ἀρποκρατίων vocatur, distinguendum esse. Qui ex utraque forma tertiam Ἀρποκρατίωνος procuderit, verum fortasse revocarit; quamquam etiam Ἀρποκράτιος in usu fuisse non prae fracte negaverim.⁶⁾ Fragmenta vero etsi ad utrum pertineant, ambiguum videtur, minime tamen dubitandum autumo, quin omnia, ubi nude positum Tryphonis nomen occurrat, recte Ammonii filio adiudicentur.

Exin librorum, quos Trypho condidit, Suidas enumerat hosce: *περὶ πλεονασμοῦ τοῦ ἐν τῇ Αἰολίδι διαλέκτῳ βιβλία ζ'. περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ διαλέκτων καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ καὶ Ἀλκμαῖνι καὶ τοῖς ἄλλοις λυρικοῖς. περὶ τῆς Ἑλλήνων διαλέκτου καὶ Ἀργείων καὶ Ἰμεραίων καὶ Ῥηγίων καὶ Δωριέων καὶ Συρακουσίων. περὶ τῆς ἐν κλίσεσιν ἀναλογίας α'. περὶ τῆς ἐν εὐθείᾳ ἀναλογίας. περὶ ὀνομάτων συγκριτικῶν α'. περὶ τῆς ἐν μονοσυλλάβοις ἀναλογίας. περὶ ὀνομάτων χαρακτηρῶν α'. περὶ ῥημάτων ἀναλογίας βαρυτόνων α'. περὶ ῥημάτων ἐγκλιτικῶν καὶ ἀπαρεμφάτων καὶ προστακτικῶν καὶ εὐκτικῶν καὶ ἀπλῶς πάντων. περὶ ὀρθογραφίας καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ζητούμενων. περὶ πνευμάτων καὶ τρόπων.* Negligenter e copiosiore alius scriptoris loco carptim Tryphonis librorum nomina descripta, tum inconsulte ac temere conglutinata, alios in plures partes misere dilaceratos esse iam vidit Bernhardyus. Nam neque Argivorum, Himeraeorum, Syracusanorum dialecti a Dorica distinguendae fuerunt neque aliis profecto commentariis Himeraeorum ac Reginorum, aliis Stesichori atque Ibyci dialecti illustratae. Tum procul dubio libri *περὶ τῆς ἐν κλίσεσιν ἀναλογίας, περὶ τῆς ἐν εὐθείᾳ ἀναλογίας*, fortasse etiam ille *περὶ τῆς ἐν μονοσυλλάβοις ἀναλογίας* maioris cuiusdam operis de casuum analogia conscripti membra disiecta existimandi sunt.

Contra Suidas in fine indicis recte καὶ ἄλλα adiecit, cum ab aliis laudentur *περὶ Ἀττικῆς προσφθίας* libri, quantum quidem nos scimus, tres, *περὶ ἄρθρων, περὶ προσώπων, περὶ συνδέσμων, περὶ ἐπιρρημάτων, περὶ παρωνύμων, περὶ ἀρχαίας*

6) Ita Διόγειτος pro Διογέτων in titulo Telio apud Rossium Hellen. I p. 60, 61. Qui mos apud recentioris potissimum aetatis Graecos invaluit; inde Χάρος dictum pro Χάρων, alia id genus.

ἀναγνώσεως libri saltem duo, *περὶ ἑλληνισμοῦ* minimum quinque, tres certe *περὶ ὀνομασιῶν*, *φυτῶν ἱστορία* vel *φυτικά*, *περὶ ζώων*, *περὶ παθῶν λέξεων*, *περὶ σχημάτων*, *περὶ μέτρων*. Quibus e coniectura addimus *περὶ ἀντωνυμιῶν* et *περὶ μετοχῆς*. Exceptis autem fragmentis nihil nisi libellus quidam de spiritibus e Tryphone, Choerobosco, Theodoretō collectus, tum liber de tropis et excerpta e pathologia ad nostram usque memoriam pervenerunt. Factum est egregia Bonitzii in me humanitate ut nunc etiam quaedam e libro *περὶ πνευμάτων* in lucem protrahantur.

Phavorinum vero in eclogarum fronte Tryphonis nomen ponentem, ne quis pro fonte quaestionum Tryphoniarum habeat; neque enim unus ille locus, ubi grammatici nostri nomen comparet, (p. 334, 24 Dind.), neque ceteri, ubi reticetur, aliunde, quam ex Etymologicis et Eustathio repetiti sunt. Quae vero in Gregorii Corinthii de dialectis tractatum e Tryphone, cuius nomen prae se fert, transierint, non perspectum habeo; certe istum non ex ipso Tryphone sua deprompsisse crediderim. Verum ne ipsius quidem Eustathii magna fides, qui quae habet aut ex Athenaeo aut ex Apionis et Herodori commentariis et negligenter quidem descripsit. Sunt tamen apud eum nonnulla, quorum nunc vix alibi vestigium agnoscas, velut quae episcopus ad Il. p. 556, 38; 1146, 55; 1214, 41; 1291, 46; in Od. p. 1401, 42; 1447, 46; 1698, 26 adnotavit. Quae tamen ex ipsius Tryphonis scriptis eruta esse aegerrime mihi persuadeam. Universum enim Eustathii scribendi genus festinanter est percurrentis volumina eorum, qui undique colligendo magnam vel vocum vel sententiarum congeriem paraverunt; haudquaquam cum laboriosa convenit industria, quae ex ipsis fontibus, quam e rivulis huc illuc deductis et cum alieno humore commistis haurire mavult. Ceteris testibus maior fides ac praestantia, quamquam haud scio an ne hi quidem omnes ad auctorem ipsum redierint.

Librorum autem Tryphoniorum qui prius confectus sit, qui hunc exceperit, obscurum; nisi forte sagax aliquis Apollonii de coni. p. 496, 18 et 20 verba pro vestigio habens, Tryphonem prius de adverbiiis, quam de coniunctionibus quaestiones composuisse odoratur.

Fuit autem Trypho Aristarchi assecla; quod cum propter originem verisimile sit, tum confirmatur consensu, quem nunc

*Quoniam et Tryphone laudat Steph. Byz. et
omnia Herodiano debent Leatynis Herod. rel. I p.
vita et scriptis. 5.*

*c. LXVIII p.
Cesch*

quoque inter illum et Dionysium Thracem intercedere videmus. Stoicorum sectatorem cum Bernhardy synt. gr. p. 270 eum appellare nolim; noverunt enim nec praepositiones nec adverbia, de quibus Trypho singulis voluminibus egit, praeterea etiam in articuli pronominumque disciplina ab illis recessisse videtur. Quodsi qua via ac ratione in rebus grammaticis Trypho usus sit, quaeris, eum analogiam semper fere pro duce habuisse reperies. Quam cum haud raro etiam contra usum secutus sit, fieri non potuit, quin crebro in graves incideret errores. Quotiescunque autem ad antiphrasim confugit, semper lapsus est. Dialectorum quoque investigandorum eum fuisse studiosissimum primo oculorum obtutu e librorum indice cognosces, in fragmentis haud pauca invenies documenta.

Honorificum autem Tryphoni inter grammaticos fuisse locum, licet nusquam manifesto testimonio traditum sit, attamen ex haud levibus indiciis recte colligitur. Nam Apollonius et Herodianus, ut Prisciani verbis utar, maximi artis grammaticae auctores⁷⁾, Tryphonis et examinaverunt sententiarum pondera et perpensas non raro receperunt. Adde quod cum Dionysius Thrax tum Apollonius, cuius usum Priscianus imitatus est, creberrime Tryphonis nomen ad regulas exemplis illustrandas adhibuerunt, quae laudantium et honorantium fuit consuetudo⁸⁾, quamquam eiusdem interdum Apollonius exstitit castigator. Verum licet clarus fuerit Trypho atque insignis, nihilominus fama eius obscurata est maximeque ab Herodiano, qui ex illius scriptis quae ipsi utilia viderentur transferendo, effecisse existimandus est, ut de tot tamque eximiis libris aut pauca fragmenta aut titulus solus aut ne hic quidem supersit.

I.

ΠΕΡΙ ΠΙΝΕΥΜΑΤΩΝ.

Ex hoc libro, qui et a Suida et in Et. M. p. 148, 40 sive a Dracone Strat. p. 25, 22 laudatur nonnulla se repetisse suo-

7) Notandus est Stiehl's error Prisciani XI c. 1 verba, maximus auctor artis grammaticae' ad Tryphonem referentis. Apollonius cum Priscianus sequatur ducem, vel hac de causa hunc eo additamento ornari probabile est. Accedit quod iisdem fere verbis de Apollonio iudicat l. VIII c. 87 Krehl: Apollonius, summus auctor artis grammaticae. cf. VI c. 1.

8) cf. Ritschl. de Oro et Orione p. 12.

que tractatui immiscuisse profitetur auctor lexicī illius de spiritibus, quod e codice quodam Vossiano descriptum Valckena-rius post Ammonium p. 207 edidit. Verum cum praeterea e Choerobosco, Theodoro, aliisque (Herodianus enim, Joannes, Tyrannio, tum *τεχνολόγοι* et *νεώτεροι γραμματικοί* ibi commem-
morati) excerpta adiungantur, quid cuiusque fuerit, ambigitur. Bona eiusdem opusculi pars etiam Constantini Lascaris gram-
maticae inserta. Forsitan uterque auctor ex ipso Tryphone sua assumpserit, cum, si recte Lascaris verba quaedam inter-
pretor, etiam medio XV seculo Tryphonis *περὶ πνευμάτων* liber in bibliothecis asservatus fuerit. Ille enim l. III haec:
*οὐ δὲ τοὺς ἀκροατὰς μόναις ἀρκεῖσθαι ταῖς ἐπιτομαῖς, ἀλλὰ μετ' ἐκείνας ζητεῖν τὰ εὗρισκόμενα παλαιὰ καὶ νέα ἐρωτήματα, ἀφ' ὧν καὶ αὐτὸς ταυτὶ ἡρυσάμην καὶ ὅσα ἐνχερῶς εὗρηται. Τρύφωνος καὶ Θεοδοσίου¹⁾ καὶ Χοιροβοσκοῦ τὰ εὗρισκόμενα, περὶ συνωνύμων ῥημάτων, περὶ τρόπων καὶ σχημάτων ποιητι-
κῶν, περὶ παθῶν, περὶ πνευμάτων, περὶ ποιότητος καὶ ποσό-
τητος, περὶ ὀρθογραφίας, περὶ ἰδιωμάτων.* Verumtamen, si quis etiam Lascarium quae habet de spiritibus e lexico illo ar-
cessivisse suspicetur, equidem non pertinaciter contra dicam. Quod non ignotum fuisse satis inscriptionis verba *ἀντιγράφοις διαφόροις ἀντιβληθὲν καὶ ὀρθωθὲν* docent.

Ceterum Trypho non initialium modo vocalium pronun-
tiationem quantitatis ipsarum, consonantium subsequentium, syllabarum numeri habita rātionē perscrutatus, sed etiam quam nunc dicunt interaspirationem copiosius exposuisse videtur. Neque a vero aberret, qui vel de digamma Aeolico quaestioni locum illic fuisse censeat, quamquam hac de re etiam in pa-
thologia, sicuti in libris *περὶ ἀρχαίας ἀναγνώσεως* de inter-
aspiratione disputavit.

Quod autem Tryphonis potissimum de spiritibus liber uti-
lis visus est, cuius excerpta in lexicon illud conferrentur, hoc inde factum arbitror, quod Apollonii Herodianique opera Try-
phonio quasi fundamento superstructa procul dubio et uberiora et subtiliora fuerunt. Simili sententia usus est Giesius dial. Aeol. p. 224.

1) Unde ne in lexicī illius fronte pro Theodoro Theodosii nomen ponamus, impedit eadem inscriptio in cod. Vatic. 1370 f. 155 apud Bekk. An. p. 1128; cf. cod. Vatic. 1751 f. 115 apud Bekk. An. p. 1169.

1 (1). Et. M. p. 148, 40 sive Draco Str. p. 25, 22: Τρύφων ἐν τῷ περὶ πνευμάτων φησί, τὸ α προτασσόμενον τοῦ ρ συντέλλεται καὶ δασύνεται.

Quibuscum consentiunt in lexico π. πν. p. 212 haec: τὸ α προτασσόμενον τοῦ ρ φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου ψιλοῦται. πλὴν τοῦ ἄρπη, ἄρπυια, ἀρπάζω, ἄρπαξ, ἀρπαλέος καὶ τῶν λοιπῶν τῶν ἐχόντων ἐπαγόμενον τὸ π. Neque aliter Herodianus in schol. Ven. II. XXI 38, q^α etiam litteris ερπ spiritum asperum vindicat; cf. Cram. An. Par. IV p. 251, lex. de spir. p. 218. Tryphonis praeceptum recte sese habet, nisi quod ἀρπεδής, ἀρπεδίζω, ἀρπεδέεις utroque spiritu elata esse videntur; ἀρπέτισσα apud Moschopulum Opusc. p. 34 Titze quid sit, nescio.

2 (2). Moschopuli Opusc. p. 33 Titze: Τρύφων τὸ α πρὸ τοῦ ζ καὶ ψιλοῦσθαι καὶ βραχύνεσθαι ἀξιοί.

Eadem in lex. de spir. p. 208 servata, ubi recte tamen ἄζω eximitur; cf. Lobeck. Rhemat. p. 76.

3 (3). Epim. Hom. p. 193, 28: Ἥδος. ὁ Τρύφων ὁ γραμματικὸς [συναίνει] τοῖς δασύνουσι τὴν λέξιν ταύτην, διότι ἀπὸ τοῦ ἦδεσθαι, ὃ σημαίνει τὸ τέρπεσθαι, γέγονε· καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἔλκεσθαι ἐγένετο ἔλκος καὶ ἐφυλάχθη τὸ αὐτὸ πνεῦμα, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ ἦδεσθαι [ἦδος] φυλάξει τὸ αὐτὸ πνεῦμα.

Eadem repetuntur in An. Par. III p. 367, 16, unde etiam συναίνει inserui. Ἥδος, sicuti Trypho voluerat, exhibet Photius lex. p. 62, 15. Controversiosam vero rem fuisse ex Aelio Dionysio et Pausania (in Ἀττικοῖς ὀνόμασιν opinor) apud Eustathium in Od. p. 1417, 18 et e Sexto Emp. adv. gramm. p. 612, 11 Bekk. apertum est. Inter eos qui ἦδος praeferebant, fuit Herodianus, cf. An. Par. III p. 144, 23: Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ φησίν, ὅτι ἦδος βούλονταί τινες δασύνειν, ἡμεῖς δὲ ἐκρίναμεν, ὥστε μᾶλλον ψιλοῦσθαι, ἐπειδὴ τὰ εἰς ος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα, ἀρχόμενα ἀπὸ φύσει μακρᾶς, θέλει ψιλοῦσθαι· οἶονα ἴσχος, εὐχος, εἶδος, ἦθος²)· τὸ ἦδος οὖν ψιλωτέον, ὡς τροχαῖκόν τῶν εἰς ος ληγόντων· παράγεται δὲ ἐκ τοῦ ἦδω ἦδος. Cf. p. 277, 13; Et. M. p. 420, 35; Eust. in II. p. 154, 39; 235, 6; Bekk. An. p. 716, 7. Eadem fere ex Herodiano ἐν τῇ καθόλου traduntur in schol. Apoll. Argon. I, 1294; cf. Zonar. p. 976³); ex Herodiano ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσφθίξ in schol.

2) Ἥθος scripsi pro οὐδός propter Epim. Hom. p. 193, 28.

3) Quae ibi leguntur originationes ab ἄδος et ἔω pro χορέννυμι, habemus eas iam in Epim. Hom. l. l.; cf. Et. M. p. 420, 25, 28.

Ven. II. I, 576; Et. M. p. 420, 30. Idem commendabant Ptolemaeus Ascalonita et Alexis, cf. schol. Ven. II. IX, 6. Quibuscum facit Suidas v. ἦδος et ἡμέρα, lex. de spir. p. 222; Moschopolus Opusc. p. 37.

4 (4). Et. Gud. p. 278, 28: Λέγει ὁ Τρύφων, ὅτι ἡμάρτεται τὸ ἱμερος καὶ ἱλαος καὶ ἱμονία, ὅτι μακρὸν ἔχοντα τὸ ι δασύνεται*)· καὶ γὰρ πᾶν ὄνομα ἀπὸ μακρᾶς ἀρχόμενον φιλοῦσθαι θέλει· Ἰνώ, Ἰαπετός, ἰχώρ. πλὴν τούτων· ταῦτα γὰρ δασύνεται.

Vocem ἱμονία vel ἱμονιά nusquam nunc productum ι habuisse videmus; certe ἱμάς et in arsi et in thesi nonnunquam habere potuit, cf. II. VIII, 544, X, 475. Fortasse inde nata scriptura ἱμονία, quae est in Et. Gud. p. 58, 42; 277, 49. Ἰλαος et ἱμερος etiam in Const. Lasc. gramm. p. 191, ἱλαος, ἱμερος, Ἰνώ, ἰχώρ in lex. de spir. p. 228, 230 adnotata sunt. Verissime autem Tryphoni auctor Etymologici Gud. p. 278, 33 propter ι productum idemque spiritu aspero pronunciatum in ἱμάτιον adversatur. Atque aliis quoque vocabulis Tryphonis placitum infringas, si id de omnibus, quorum initium longa est vocalis, propositum existimes. At ex exemplis divinamus excidisse aliquid, quo regulam illam solum de substantivis et adiectivis ab ι incipientibus valere statuebatur. Haud dissimilis in libris περὶ ἀρχαίας ἀναγνώσεως fuit quaestio de ἰσρός.

5 (5). Athen. IX p. 397c: Ταῶς λέγουσιν Ἀθηναῖοι, ὡς φησι Τρύφων, τὴν τελευταίαν συλλαβὴν περισπῶντες καὶ δασύνοντες. καὶ ἀναγινώσκουσι μὲν οὕτως παρ' Εὐπόλιδι ἐν Ἀστρατεύτοις, πρόκειται δὲ τὸ μαρτύριον καὶ ἐν Ὀρνισιν Ἀριστοφάνους (v. 102).

Τηρεὺς γὰρ εἰ σύ; πότερον ὄρνις ἢ ταῶς;
καὶ πάλιν (v. 269).

Ὀρνις δῆτα. τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δὴ πού ταῶς;
λέγουσι δὲ καὶ τὴν δοτικὴν ταῶνι, ὡς ἐν τῷ αὐτῷ Ἀριστοφάνει (v. 885). ἀμύχανον δὲ παρ' Ἀττικοῖς καὶ Ἰωσιν ἐν τοῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀνόμασι τὴν τελευτῶσαν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην δασύνεσθαι. πάντως γὰρ εἶναι ψιλὴν αὐτὴν παρηκολούθημεν, οἶον νεῶς, λεῶς, Τυνδαρεῶς, Μενελεῶς, λειπόνεως, εὐνεῶς, Νεῖλεως, πρᾶς, υῖς, Κεῖς, Χίς, δις, χρεῖς, πλεῖς, λεῖς, λαῖς, βαις, πηδς, γός, θός, ῥός, ζός. φίλαρχος γὰρ οὐσα καὶ ἡγεμονική τὴν φύσιν ἢ δασύτης τοῖς τελευταῖοις μέρεσι τῶν ὀνο-

4) Sturzius δασύνεσθαι.

λόν⁷⁾ ἐστὶ καὶ πάντως ἐπὶ τῶν θηλυκῶν ἐμπροσέχει⁸⁾ τὸ α⁹⁾), οἷον χήρα, θύρα, μοῖρα, σαπρά, μικρά, πονηρά, μωσαρά, καὶ ὅσα τοιαῦτα ab hoc loco aliena sunt.

Haud pauca inde in lexicon de spir. p. 242 transierunt. De ῥάρος et ῥάρως etc. alii quoque idem praeceperunt, quorum scholiastam Dionysii Thr. p. 693, 11 nominasse sufficiet. Neque aliam formarum ῥερωπόμενος (Od. VI 59), ῥεραπισμένος et ῥερίφθαι, quae ex Anacreonte et Pindaro in Bekk. An. p. 1287 adnotantur, rationem esse ideoque cum spiritu leni scribendas existimem. Nam quod ῥάρος fere aspirationi adversari traditur, factum id nimirum, quod vox erat ceteris multo usitatior. Plura suppeditat Lobeckius Paral. p. 13.

Quodsi coniectura uti licet Tryphonem quoque in Bekk. An. p. 693, 20 hisce verbis significari dixerim: οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ τὸ μὲν μετὰ ψιλοῦ εὐρισκόμενον ρ ἐψίλουν, τὸ δὲ μετὰ δασέως ἐδάσυνον· οἷον τὸ Ἀτρεὺς καὶ κάπρος ἐψίλουν, τὸ δὲ χρόνος, ἀφρός, θρόνος ἐδάσυνον. Cf. Et. M. p. 9, 25; 456, 14; Porphyrium in Villos. An. II p. 114.

II.

ΠΕΡΙ ΑΤΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΩΔΙΑΣ.

Cuius libri quale fuerit argumentum, ipsa satis docet inscriptio. Etenim cum Graecae dialecti etiam accentu inter se differrent et augescente vulgaris linguae vi sensim quae Atticorum propria fuerant, obscurarentur et delitescerent, fuit cur grammatici in eorum consuetudinem inquirerent. Itaque post Tryphonem Herodianus quoque testibus Et. M. p. 804, 20, schol. Ariost. Equ. v. 490 περὶ Ἀττικῶν προσφῶδιων scripsit. Quantum quidem e fragmentis suspicari licet, Trypho creberime vocabulis, quorum accentu mutato alia notio gignebatur¹⁾, discernendis occupatus fuit; etiamsi minime negligendum est eorum quae nunc supersunt plurima ab Ammonio de differentiis vocabulorum scribente servata esse. Maximam vero argumenti partem e comicis Trypho repetisse videtur. Quo magis autem

7) Cod. ἀμετάβατον. At cf. Dionys. Thr. p. 632, 6.

8) Cod. ἐμπροσέχειν.

9) Cod. ᾰον

1) Similia tractavit Ioannes Philoponus in libro περὶ τῶν διαφορῶν σημασιῶν διαφορῶς τινουμένων.

Atticae dictionis proprietates elucere, quae ipsius aequalibus usitata erant, iuxta ponebat. Ceterum librorum numerum (certe tertius ab Ammonio p. 22 laudatur) et materiae per singulos distribuendae rationem ignoramus. Denique moneamus superesse scriptum quoddam in cod. Vatic. 1751 f. 130 *περὶ τῶν τοιζομένων λέξεων κατὰ στοιχεῖον. ἐξεβλήθησαν ταῦτα ἐκ τῶν τοῦ Χοιροβοσκοῦ Φιλοπόνου Τρύφωνος καὶ ἐτέρων πολλῶν* (cf. Bekk. An. p. 1169), cuius origo, quantum ad Tryphonem, ex Attica prosodia ducenda videtur.

1 (7). Herodianus π. μον. λέξ. p. 42, 14: *Στρουθός. Χαῖρις φησὶν Ἀττικοὺς βαρύνειν τὸ ὄνομα, ὡς καὶ Τρύφων μέμνηται ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσφθιάς. Schol. Arist. Av. v. 877: Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Βάσι ἴθι Ἴρι ταχεῖα τὸν Ἑκτορι μῦθον ἐνισπε ἐπιμερισμῷ φησὶ τὸν Χαίριδα λέγειν βαρύνειν Ἀττικοὺς τὸ στρουθός, ὁμοίως καὶ ἐν τῷ ἐκκαιδεκάτῳ τῆς καθόλου λέγων καὶ Τρύφωνα μεμνήσθαι ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσφθιάς.*

Utroque loco Lehrsius e schol. Ven. II. II, 311 *Χαῖρις* pro codicum scriptura *ἰσίχαρις* vel *Χάρης* reposuit. *Στρουθός* nunc vix ex Atticorum scriptis eruas neque a grammaticis copiosius hac de re docemur, qui haud scio an solum propter analogiam nominum *Ξοῦθος*, *Βοῦθος*, *Νοῦθος*, *Λροῦθος*²⁾, *Γοῦθος*³⁾, aliorum substantivorum in *θος*⁴⁾ etiam *στρουθός* praestare arbitrati sint. Vulgatam autem formam *στρουθός* grammatici ab analogia secedere censent, quia et generis communis sit et *θεῖν* in ea lateat, accentum in ultima syllaba efflagitans; cf. schol. Ven. II. II, 311, Epim. Hom. p. 390, 30, Et. M. p. 730, 32, Gud. p. 513, 33, Eust. in Il. p. 228, 35.

2 (8). Ammonius de diff. voc. p. 54: *Ἐξανέψιοι καὶ ἀνεψιοὶ διαφέρει. καὶ βαρντόνως προφέρονται τοῦνομα· φησὶ γὰρ Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσφθιάς, ἔξανέψιοι, ὡς ἀμέριμνοι, ἀναστελλομένης τῆς ὀξεῖας ἐκ τοῦ ἀνεψιοί, ὀνόματος ὀξυνομένου. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν ἀνεψιοὶ τῶν ἀδελφῶν παῖδες, καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα· ἔξανέψιοι δὲ οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.*

Ubi ab initio Valckenarii verissimam coniecturam secutus

2) Cf. Lehrs ad Herod. l. l.

3) Cf. Et. M. p. 238, 51; quae est deterior forma, quam *Γοῦθος*.

4) Cf. Arcad. p. 48, 24.

ἀνεψιοί posui, quamquam eodem vitio inquinata sunt verba Etymologici Gud. p. 192, 20 ἐξανέψιοι καὶ ἐξανεψιοί διαφέρει et Cyrilli p. 435. Ammonius enim manifesto discrimen inter ἐξανέψιοι et ἀνεψιοί constituit simulque de duplici accentu in ἐξανέψιοι et ἐξανεψιοί monet, ut verba καὶ βαροτόνως προφέρονται τὸννομα satis docent. Addi vero haec commode poterant de vocabulo non nimis trito, cf. Poll. III 29. Analogia etsi ἐξανέψιοι postulat, alii ἐξανεψιοί scripserunt, cuius accentus unum nunc habemus vestigium in Polybio (VI 2) apud Athenaeum X p. 440 f. Addas quod αὐτανεψιός scribitur apud Eustathium in Il. p. 1338, 38, quamquam alii, veluti Pollux III 28 αὐτανέψιος praeferunt. Ἐξανεψιός eadem ratione explicaverunt, ut videtur, Aristophanes Byzantius apud Eust. in Il. p. 971, 34, et Hesychius s. v.; errasse autem Pollucem III 29, qui οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀνεψιαδῶν ἀλλήλοις ἐξανέψιοί τε καὶ ἐξανεψιαί itaque locutum esse Menandrum dicit, iam Nauckius Arist. Byz. frg. p. 144 monuit.

Verba καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα Tryphonis sunt, qui similiter in fragmento 10 καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ σνηθείᾳ προφερόμεθα, in 11 ὁμοίως ἡμῖν, in 12 καθάπερ ἐν τῇ σνηθείᾳ, in 13 ὃν ἡμεῖς λέγομεν scripsit.

3 (9). Ammonius de diff. voc. p. 68. Θαλαμάς, ὡς ἀγαθάς, καὶ θαλάμας, ὡς μεγάλας, διαφέρειν φησὶ Τρύφων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσφθίας. εἰάν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, δηλώσει τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερὸν, εἰάν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὰς καταδύσεις μηνύει⁵⁾. Cf. Et. Gud. p. 253, 14⁶⁾.

Ita etiam Aelius Dionysius, nimirum in libro Ἀττικὰ ὀνόματα inscripto, teste Eustathio in Il. p. 906, 49 sive Phavorino lex. p. 421, 10, et Cyrillus p. 436. Ceterum dubito num quae Eustathius in Od. p. 1541, 46 scribit, etiamsi nova quaedam praebet, aliunde quam ex Ammonio arcessiverit. Episcopus enim haecce: ὅτι θαλάμη μὲν αἰεὶ βαρυτόνως, ὡς παλάμη, τὸ δὲ πληθυντικὸν αὐτῆς πρὸς διάφορον σημασίαν ὀξυτονήθη, δηλοῖ ὁ ἱστορήσας θαλαμάς ἐν ὀξείᾳ τάσει καὶ εἰπὼν ὅτι θαλαμάς, ὡς ἀγαθάς, Διοσκούρων ἱερὸν σημαίνει. θαλάμας δὲ

5) Fortasse μηνύσει praestat.

6) Ubi pro τὰς καταδύσεις καὶ μηνύσεις rescribas τὰς καταδύσεις μηνύσει.

βαρυντόνως, ὡς μεγάλας, καταδύσεις μηνύει. Quae autem in Phot. lex. p. 78, 2 sunt, ita emendemus: θαλάμαι, αἱ καταδύσεις· θαλαμαὶ δὲ τόπος ἱερὸς τῶν Διοσκούρων. Praeterea nusquam me θαλαμαὶ legisse memini; Messeniae enim oppidum illud, ubi Pausanias III 1, 4 Tyndarum habitasse et Dioscuros procreasse refert, aut Θαλάμαι⁷⁾ aut Θάλαμοι⁸⁾ vocitabatur. Θαλάμαι postremo, quemadmodum a Tryphone, per καταδύσεις explicatur non solum ab Aelio Dionysio l. l., verum etiam ab Erotiano exp. voc. Hipp. p. 180, Gregorio Cor. de dial. p. 269 Koen., Eustathio in Il. p. 640, 10.

4 (10). Ammonius de diff. voc. p. 94: Μισήτη καὶ μισήτη διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὥς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσφθίας. εἰ μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, σημαίνει τὴν ἀξίαν μίσους (καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ προφερόμεθα)· εἰ δὲ βαρυνήσωμεν, τὴν καταφερεῖ πρὸς συνουσίαν. τὴν δὲ διαφορὰν τῶν σημαινομένων καὶ παρὰ Λωριεῦσι φησι⁹⁾ φυλάττεσθαι καὶ παρ' Ἰωσιν.

Idem discrimen e Tryphone fluxisse videtur et Thomae Magistro et Cyrillo et auctori Etymologici Gud. p. 395, 23¹⁰⁾. Quam ad rem illustrandam maxime faciunt verba Eustathii in Od. p. 1650, 64¹¹⁾: αὐτὸ δὲ γε τὸ μισεῖν κοινότερον ἐπὶ τοῦ ἐχθραίνειν τεθὲν ἢ κωμικῇ σεμνότητι ἐπὶ μίξεων ἔθετο ἀσέμνων. Ἀριστοφάνης γοῦν μισήτιαν¹²⁾ ἐπὶ καταφερείας ἐφη ἦγον ῥοπῆς ἀσχετοῦ τῆς περὶ μίξεις. ἄλλοι δὲ μισήτην βαρυντόνως πρὸς διαστόλῃν τῆς ὀξυτονουμένης τὴν κοινὴν καὶ ῥαδίαν, λέγοντες καὶ χρῆσιν αὐτῆς εἶναι παρὰ Κρατίνῳ¹³⁾ καὶ Σώφρονι, χρᾶται δὲ αὐτῇ καὶ παροιμία ἐν τῷ ,περὶ σφυρὸν παχεῖα μισήτη

7) Nominis originem ita explanat Polybius IV, 75: τὸ χωρὶον, ὃ καλοῦσι Θαλάμας, διὰ τὸ τὴν τε χώραν τὴν περὶ αὐτοῦ στεγὴν εἶναι καὶ δυσέμβολον τό τε χωρὶον δυσπραγμάτευτον καὶ δυσπρόσοδον.

8) Cf. Strabo VIII p. 360.

9) Ita scripsi e Valckenarii coniectura pro φασί. Frequentissima est enim utriusque vocabuli permutatio.

10) Ubi pro τὴν ἀξίαν μίλα revocandum est τὴν ἀξίαν μίσους.

11) Cf. Nauck. Arist. Byz. frg. p. 169.

12) Ita Valckenarius, cf. Arist. Plut. v. 989, Av. v. 1619 cum scholio, Poll. VI, 189.

13) Cratini versus fuit, μίσεται δὲ γυναῖκες ὀλίβοισι χρήσονται. Cf. Suid. et Phot. v. μισήτη. Unde corrigendus est Hesychius. Plura habes in Meinek. Com. frg. I p. 202.

γυνή¹⁴). Tryphonis interpretationem vocis *μισή* Suidas quoque et Photius, cuius verba ex illo supplenda sunt, manifesto adoptaverunt, nisi quod apud Photium pro *μισή* ubique *μισήτη* rescribendum est. Qui error etiam in Poll. VI 189, Et. M. p. 588, 55, Orion. p. 99, 15, schol. Arist. Av. v. 1619 irrepsit; nisi regulam a Tryphone constitutam non in omnium Atticorum usum cadere existimes. Denique Dorum commemoratio haud scio an eundem Sophronem spectet.

5 (11). Ammonius de diff. voc. p. 137: *Τροχοὶ ὀξυτόνως καὶ τρόχοι βαρυτόνως διαφέρουσι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, φησὶ Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσωδίας. τοὺς μὲν γὰρ περιφερεῖς τροχούς ὁμοίως ἡμῖν προφέρονται ὀξυτοῦντες· τρόχους δὲ βαρυτόνως λέγουσι τοὺς δρόμους. ἀναγινώσκωμεν γάρ, ὥς φησιν, μὲν ἐν Ἀλόπῃ¹⁵) Εὐριπίδου*

*ὄρω μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα στόλον
στείχοντα θεωρὸν ἐκ τρόχων πεπαυμένον.*

ἐν δὲ Μηδείᾳ

ἀλλ' οἶδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι.

ἀναλογώτερον δὲ τὸ βαρύνειν, τὰ γὰρ εἰς χος δισύλλαβα παρατελείντων ὄντος τοῦ ο βαρυντονεῖται, οἷον λόχος, ὄχος, βρόχος, κόγχος, κόλχος, μόσχος· οὕτω καὶ τρόχος. καὶ ἐπὶ τὰ παρὰ ῥήματος εἰς ω βαρύνοντα καὶ ἀντὰ βαρυντονεῖται ἰσοσυλλαβούντα, οἷον πλέκω πλόκος, σπείρω σπόρος, λέγω λόγος, φέρω φόρος· οὕτω καὶ τρέχω τρόχος.

Ubi verba ἐν δὲ Μηδείᾳ et sequens exemplum e cod. ms. addidit Porsonus; cf. ad Eur. Med. v. 45; legitur autem hic versus etiam in Et. M. p. 769, 51. Similis ab Herodiano de vocabulis in χος proposita est regula; haec enim Arcadius p. 84, 29: τὰ εἰς χος δισύλλαβα μὴ ὄντα ἐπιθετικὰ βαρύνεται, κόλχος, βρόγχος, μόσχος, κόγχος¹⁶), τρόχος ὁ τόπος ἐν ᾧ τρέχουσι, τροχός δὲ ὁ κύκλος, βρόχος. Idem inter τροχός et τρόχος interesse legimus in Et. M. p. 686, 10; 769, 45, apud Eustathium in Od. p. 1517, 61, Cyrillum p. 440. Corrigendi inde sunt aliquot grammaticorum loci a librariis fortasse corrupti; nam quae Zonaras habet p. 1741: τροχός. παρὰ τὸ τρέχειν

14) Quem Archilochi versum esse suspicatus est Meinekius, secutus Bergkii poet. lyr. Gr. p. 498.

15) Valckenarius ἐν Μεγαλέπῃ, nisi is ἐν Μεγαλέπῃ voluit.

16) Barkerus κόχλος.

τροχός, ὡς παρὰ τὸ δραμεῖν δρόμος. λεγεται δὲ καὶ ὁ τροχός δρόμος ex simillimo Etymologici M. p. 769, 45, 50 loco emendanda sunt. Qua de caussa in Galen. expl. voc. Hipp. p. 580 vel in Phavor. lex. p. 1779, 16 τροχοί, δρόμοι et in Phot. lex. p. 608, 2: τροχόν, δρόμον. Εὐριπίδης Μηδεία· Ἄλλ' οἶδε παῖδες ἐκ τροχῶν πεπαισμένοι scribamus. Ab Hesychio cum recte τροχῶν explicetur δρόμων, tamen in τροχός. δρόμος aliquid vitii latere videtur. In Soph. Ant. v. 1052

ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι

τροχοὺς ἀμιλλητῆρας Ἑλίου τελῶν

ad mentem Tryphonis, ut opinabatur, Erfurdus Valckenarii coniecturam secutus τροχούς scripsit, quod alii ac recte quidem improbarunt. Tueare quidem τροχός Leontii Scholastici in Anth. Pal. I p. 482 verbis μυρία κύκλα ζῶειν, at solum rotæ vere ἀμιλλητῆρες dicuntur, non curriculum; nam τροχός sensu activo accipitur. contra τροχός est κατὰ τὸ παθητικόν ὁ τροχόμενος, ut legimus in Et. M. p. 769, 54; cf. 686, 9.

6 (12). Ammonius de diff. voc. p. 22: Ἀρπαγή καὶ ἀρπάγη διαφέρει παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀττικοῖς, ὡς φησι Τρύφων ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Ἀττικῆς προσφθίας. εἰάν μὲν ὀξύτως προενεγκώμεθα, καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὴν αἰφνίδιον καὶ μετὰ βίας ἀφαίρεσιν δηλώσει· εἰάν δὲ βαρυτόνως ἀρπάγην, ὡς Ἀνάγην, ἐν ἣ ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ἐξαίρουσι. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἀναγινώσκομεν,

ποτήριον, τράπεζαν, ἀρπάγην, * δεύτερον κάδον.

καὶ ἐν Ἑριόχῳ,

τὸν δὲ παῖδ' οὐδ' εἶδομεν,

ἀλλ' ἀρπαγὴν αὐτῷ κατασκευάζομεν.

De Menandri versibus vide Mein. Com. frg. IV p. 128, 281.

Brevius Tryphonis observatio traditur in Et. Gud. p. 80, 4: ἀρπαγή καὶ ἀρπάγη διαφέρει. ὀξύτως μὲν ἀρπαγή τὴν αἰφνιδίαν καὶ μετὰ βίας ἀφαίρεσιν δηλοῖ. ἀρπάγη δὲ βαρυτόνως ἢ ἐκφύσιν τῶν φρεάτων [τοὺς] κάδους ἀφαιροῦσα ἤγουν ἐξαίρουσα. Neque aliud discrimen factum in Bekk. An. p. 446, 10, ab Arcadio p. 102, 7, Aelio Dionysio apud Eustathium in Il. p. 906, 48 sive Phavor. lex. p. 421, 8, cf. in Od. p. 1390, 52, denique a Cyrillo p. 434. Eranii autem Philonis p. 161 simillima Ammonio verba mutila sunt. Quibus addamus ad ἀρπάγη spectantes Pollucem VI, 88, Hesychium v. ἀρπάγη, ἐξαίρεταρ, κρεάγρα, Et. M. p. 87, 39. Vim vero vocis ἀρπάγη nimis artis

αν. ? (αν.
ἀναίρεταρ)

a Tryphone circumscriptam esse finibus, docuit Valckenarius anim. ad Ammon. p. 34.

7 (13). Athenaeus II p. 53a: Τρύφων ἐν Ἀιτικῇ προσφθίᾳ ἀμυγδάλην μὲν τὸν καρπὸν βαρέως, ὃν ἡμεῖς οὐδετέρως ἀμύγδαλον λέγομεν, ἀμυγδαλή¹⁷⁾ δὲ τὰ δένδρα κητικοῦ παρὰ τὸν καρπὸν ὄντος τοῦ χαρακτῆρος καὶ διὰ τοῦτο περισπωμένον.

Quibus de vocabulis variae fuerunt veterum grammaticorum et discrepantes sententiae. Aristarchus quidem pariter arborem ac fructum ἀμυγδαλή¹⁸⁾, contra Philoxenus ἀμυγδαλή vocavit. Cum Tryphone autem Pamphilus consentiebat, cum Pamphilo ex parte Hesychius et Suidas; cf. Rankium de lex. Hesych. p. 94. Quorum sententiam nunc propositam videmus a Ptolemaeo Ascalonita in Fabric. bibl. Gr. IV p. 516, Ammonio p. 12¹⁹⁾, quique eodem fonte usus videtur, auctore lexicī Augustani ante Zonaram editi a Tittmanno p. XC, Thoma Magistro p. 10, 11 Ritschl, Philemone frg. Flor. p. 291, Ioanne Alexandrino p. 9, 9, Arcadio p. 103, 7; 108, 24, Zonara p. 150, Cyrillo p. 434, Eustathio in Od. p. 1963, 46. Neque a re est, quae Piersonus ad Moeridem Atticistam p. 10 et 47 adnotavit inspicere. Aristarchi vero placitum Lehrsius p. 313 analogia vocabuli ἐλάα utraque notione usurpati tuetur. Quod etsi recte se habet, non negligendum tamen, quod etiam hoc in vocabulo Atticorum distinguendi studium valuit; itaque nonnulli arborem ἐλαίαν, fructum ἐλάαν vocitaverunt, testibus scholiasta Arist. Ran. v. 1019 et Eustathio in Od. p. 1735, 40. Errasse autem Tryphonem ἀμύγδαλον suae aetatis vocabulum Attico ἀμυγδάλη opponentem (nam verba illa ὃν ἡμεῖς οὐδετέρως ἀμύγδαλον λέγομεν a Tryphone profecta sunt) iam ostendit Piersonus ad Moer. Att. p. 10. Verum etiam ἀμύγδαλος pro ἀμυγδάλη dictum legitur apud Lucianum Apol. 5.

8 (14). Eustathius in Od. p. 1698, 28 de ἀσφοδελός disputans e Tryphone tradit haecce: Τρύφων, φασί, προκρίνει ὁμοτονεῖν ἄμφω, ἐπεὶ πολλάκις ὁμότονα τοῖς περιέχουσι τὰ περιεχόμενα. σκόροdon γοῦν καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ τὸ φυτόν πωλεῖται καὶ αὐτὸ τὸ φυτόν. ὁμοίως καὶ κρόκος ὁ τόπος τε καὶ τὸ ἐν αὐτῷ

17) Ἀμυγδαλᾶς?

18) Cf. Lobeck. Paral. p. 336, not. 19.

19) Habet ergo fortasse Ammonius et alia Tryphonia, quae etiam Göttlingii Accentl. p. 225 de ἄμητός et ἄμητος sententia est.

πεφυκός. Ἀττικοὶ δὲ οὕτω ποιοῦσιν ἐπὶ πολλῶν. Cf. Phavor. lex. p. 305, 32; 421, 25.

Quae haud longo fortasse intervallo ab iis, quae modo de ἀμυγδαλῇ attulimus, dirempta fuerunt. Cum Tryphone solus facit Apollonius Sophista ἀσφόδελον per ἀσφοδελωδή (Od. XI 539) explicans; quibus adversatur ceterorum grammaticorum consensus, quorum agmen ducit Ptolemaeus Ascalonita in Fabr. bibl. Gr. IV p. 516: ἀσφόδελος μὲν προπαροξεντώνως ἢ βοτάνη, ὀξυτόνως δὲ ὁ τόπος. Sequuntur Hesychius s. v. Arcadius p. 55, 3, Ammonius p. 26, Et. Gud. p. 88, 4, Et. M. p. 161, 12, Orio p. 2, 5, Bekk. An. p. 457, 10 et 12, Eustathius in Il. p. 446, 45; 653, 50; 906, 58; 1263, 18, Suidas s. v. Cyrillus p. 434. Unde ita in scholio Od. XI 539 scribas: εἶπε δὲ ἀσφοδελὸν τὸν τόπον τὸν ἔχοντα ἀσφόδελον. Quod discrimen ab Erennio vel Eranio quoque Philone factum esse refert Eustathius in Od. p. 1698, 27; cf. Valcken. praef. ad Ammon. p. XXIII. Optime autem id exemplis a Lobeckio Paral. p. 341 congestis defendas; contra vereor ne Trypho novarum rerum studio ad suam opinionem perductus sit. Quod vero eius firmandae caussa attulit κρόκος, aegre id nunc utraque vi positum invenias; σκόροδον prorsus a re alienum est. Qua de Atticorum eadem voce et rem et locum, ubi venditur, designandi consuetudine audias Pollucem X 19: οἱ Ἀττικοὶ ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων καὶ τὰ χωρία ὠνόμαζον, λέγοντες εἰς τοῦτον καὶ εἰς τὰ μύρα καὶ εἰς τὸν γλωρὸν τυρὸν καὶ εἰς τὰ ἀνδράποδα.

9 (15). Ammonius de diff. voc. p. 116: Πόνηρον βαρυτονούμενον, ὡς σόλοιον, καὶ πονηρόν ὀξυτονούμενον, ὡς κυδοιμόν, φασὶ διαφέρειν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· ὁμοίως μόχθηρον καὶ μοχθηρόν. πονηρός γάρ ἐστιν ὀξυτόνως ὁ κακοήθης, πόνηρος δὲ ὁ ἐπίπονος. Ἀτόπως, φησὶ Τρύφων· καὶ τὰ φαῦλα μόχθηρα λέγομεν. κατὰ δ' ὀξύτητα, φησί, καὶ ἐπ' ἀνύχων. μοχθηρὰς γέ τοι τέχνης δημιουργημὰ φάμεν εἶναι. εἰ δὲ ταύτου πρωτοτύπον κεκοινώηκεν, ἅμφω ὀφείλει καὶ τῶν αὐτῶν τόνων μετέχειν. * ὅτι ὀξυτονεῖν ἀπαιτεῖ ὁ λόγος βία ἀνάγκης. πᾶν γὰρ παρώνυμον εἰς ῥος λῆγον παρασχηματίζομενον τοῖς γένεσιν ὀξυτονεῖται· οἷον κάματος καματηρός, ὄλισθος ὀλισθηρός, μέλι μελιτηρός, τόλμα τολμηρός, νόσος νοσηρός· εἰ δὲ πόνος καὶ μόχθος τὰ πρωτότυπα, πονηρός καὶ μοχθηρός ῥητίον ὀξυτόνως. εἰ δ' οἱ Ἀττικοὶ βαρυτονοῦσιν, οὐ θαυμαστόν ἐστι· χαίρουσι γὰρ τῇ βαρύτητι. ἀδελφε γοῦν λέγουσι τὴν πρώτην ὀξυτονοῦντας,

ὡς ἀπελθε, φησὶν ὁ Τρύφων, παρατιθέμενος Φιλήμονα τὸν Αἰζωνία, ὡς Θεττάλην, ὡς Μυρτάλην καὶ χάριεν, τὴν πρῶτην συλλαβὴν ὀξύτονους· ὥστε οὐκ εἰς διαστολήν, φησί, τοῦ σημαινομένου εὐρον τὴν βαρύτητα, ἀλλ' ὡς ἔθος ἐκπληροῦντες οὕτω προσηνέγκαντο.

Recepi Valckenarii coniecturas ἐπ' ἀψύχων pro ἐπ' ἐμφύχων et ταύτου πρωτοτύπου pro τὰ τοῦ τύπου. Tum verba ὅτι ὀξύτονεῖν ἀπαιτεῖ ὁ λόγος βία ἀνάγκης librarii verba insequentia coartantis esse censeo. Verum neque μοχθηρῶς γὰρ τοι τέχνης δημιουργημά φαμεν εἶναι sana iudico, etsi remedium non est in promptu. Trypho igitur secundum analogiam adiectivorum in ρος et μοχθηρός et πονηρός formata, tum Atticorum more in μόχθηρος et πόνηρος mutata esse concedens, tamen ita distinguendum esse negat, ut πονηρός et μοχθηρός sint κακοήθης, πόνηρος vero et μόχθηρος ἐπίπονος; utramque potius notionem et oxytonis et barytonis esse attribuendam. Quae etiam Herodiani in Attica prosodia paene ipsa Tryphonis verba repentis fuit sententia; nisi Eustathius in II. p. 341, 14 oculis deceptus, quae huius erant, illi delegavit. Qui haec: οἱ δ' αὐτοὶ (sc. οἱ Ἀττικοί) καὶ βδελυροὶ λέγουσι καὶ πόνηρος καὶ μόχθηρος ἔξω ἀναλογίας. πᾶν γὰρ εἰς ρος λῆγον παρώνυμον, παρεσχηματισμένον τοῖς γένεσιν, ὀξύτόν ἐστι καθ' Ἡρωδιανόν. διό, φησὶν, εἰ καὶ πόνηρος μὲν καὶ μόχθηρος βαρυτόνως ἐπὶ τῶν ἐπιπόνων καὶ ὑπομενετικῶν, πονηρός δὲ καὶ μοχθηρός ἐπὶ τῶν κατὰ ψυχὴν φαύλων, ἀλλὰ τοῦτο οὐκ εὖ. εἰ γὰρ πόνος καὶ μόχθος τὰ πρωτότυπα, εὐλόγως πονηρός καὶ μοχθηρός τὰ τούτοις παρακειμένα, κἂν διαφόρων ἔχεται σημασιῶν, ἵνα ἡ ἀνάλογα τῷ κάματος καματηρός, ὀλισθος ὀλισθηρός, βλάβη βλαβερός, κράτος κρατερός. Quibuscum quadam ex parte faciunt scholiastae Arist. Ran. v. 876 et Lucian. Alex. 16. Neque aliter Hesychius, qui μοχθηρός et πόνηρος, ac Suidas, qui πονηρός et πόνηρος per ἐπίπονος interpretantur; fortasse his adnumerandus etiam Orio p. 133, 1.

Fuisse tamen qui Tryphonis sententiam impugnarent perspicias ex Ammonio p. 95: μοχθηρός μόχθηρος καὶ [πονηρός] πόνηρος διαφέρουσι. μοχθηρός μὲν γὰρ ὀξύτόνως ὁ τὰ ἡθὴ πονηρός. λέγουσι δὲ ἀπλῶς τὰ φαῦλα καὶ μοχθηρά [καὶ] πονηρά. μόχθηρος δὲ ὁ ἐπίπονος, ὡς καὶ πόνηρος. Ita etiam Arcadius p. 71, 16, cui pro ἐπίμονον e codice Havniensi ἐπίπονον reddas; qua emendatione etiam Hesychius v. μονόχθηρος

Leutj. Hec. καὶ Ἰπρίγ, 2 τοῦ

sanandus videtur. Similia habent Epim. Hom. p. 372, 29, Et. M. p. 682, 26, Gud. 475, 29, grammaticus apud Hermannum de emend. gramm. p. 327. Apud quem p. 467 tertia forma *πονῆρος*, quam praeter Eustathium in Od. p. 1967, 33 frustra alibi quaeras, ita a reliquis distinguitur: *πόνηρος ὁ ἐπίπονος*, ὡς Ὀμηρος. *πονῆρος ὁ ἐλίους ἄξιος*.....²⁰⁾. *πονηρός ὁ φαῦλος τῷ ᾗθει καὶ διαβεβλημένος*, ὡς σιγηρός. Est tamen in Cyrilli lexico p. 438 consimilis forma *μοχθῆρος*.

Nostra exemplaria si inspicimus, recte in universum senserunt, qui notionem una cum accentu immutari censerent, quamquam sunt nonnulla, quibus, si omnia sana, Tryphonis placitum fulciamus. Eiusmodi sunt Aeschyli verba frg. 376 Herm.: *ζωῆς πονηρᾶς θάνατος ἐμπορώτερος* et Thucydidis VII 48, VIII 97: *πονηρὰ πράγματα*, cum I. VIII 24 idem habeat *πόνηρα πράγματα*. Item pro *πονήρως*²¹⁾ habet *πονηρῶς* Lucianus Tox. 15, 16, 59, quae forma a Polluce IV 14 *ἐντελής* vocatur.

De *ἀδελφε* vocativo nusquam idem praeceptum legi. Quantum ad *Θεττάλη* recte iam Valckenarius laudavit Stephanum Byz. p. 311, 1: *τὸ Θεττάλη δρᾶμα Μενάνδρου βαρύνεται παρὰ Ἀττικοῖς, εἰς ιδιότητα τεθέν*. Tum *χάριεν* etiam ab Apollonio de adv. p. 570, 27 Atticum nominatur; pro adverbio autem iis fuit, testibus Eustathio in Il. 1088, 8; 1276, 38 et Cyrillo p. 440. Quod Herodiani in Attica prosodia fuisse videtur praeceptum; cf. Ioann. Alex. p. 30, 17, Epim. Hom. p. 140, 4, Et. M. p. 358, 54; 807, 15, Et. Gud. p. 199, 34, ubi *χάριεν* pro *χάριτι* reponas. Quamquam adiectivi quoque neutrum *χάριεν* scribitur apud Aristophanem Plut. v. 145.

Denique Philemon ille a Tryphone Aexonensis vocatus idem forte fuit cum Atheniensi Philemone, cuius glossarium Atticum frequenter ab Athenaeo commemoratur.

10 (16). Epim. Hom. p. 55, 16: *Ἀγαθόν. Τρύφων οὕτως· τὰ εἰς ὅς τριγενῇ παραλήγοντα τῷ α καὶ ἔχοντα ἐν τῇ τρίτῃ ἀπὸ τέλους συλλαβῇ α ὀξύνεται· μαδαρός, πλαδαρός, ἀγανός· οὕτως οὖν καὶ ἀγαθός*.

Quae subsequuntur, pugnare cum regula ista voces per duplicationem quandam factas, veluti *κάρχαρος, μάρμαρος, Γάργαρος, Τάρταρος, βάρβαρος*, Herodiani esse suspicere pro-

20) Excidit vocabulum, quo accentus in *πονῆρος* significaretur.

21) Cf. Lobeck. Phryn. 389.

pter simillima Arcadii p. 70, 14 verba: τὰ εἰς ῥος ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα [τῷ] α συνεσταλμένῳ ἢ ἐκτεταμένῳ, τριγενῇ ὄντα ὀξύνεται, εἰ μὴ δεδιπλασίουσται ἐν τῇ ἀρχῇ. Cf. p. 70, 10.

11 (17). Eustathius in Od. p. 1447, 46; Ἰστέον ὅτι ἀπορίαν ἔχει, πῶς δήποτε ὁ μὲν ἔμπορος καὶ ὁ μεγαλέμπορος προποροζύνονται τῆς ὀξείας τοῦ πόρος ἀναστελλομένης ἐν αὐτοῖς, ὥς πον φράζει ὁ Τρύφων, ὁ δὲ λογεμπόρος παρὰ τοῖς ὕστερον κατεβίβασε τὸν τόνον εἰς τὴν παραλήγουσαν. Cf. in Il. p. 463, 40.

Scrupulum quomodo eximam, non habeo; etenim cum praeter ἔμπορος et μεγαλέμπορος non modo πεζέμπορος (Strabo XVI p. 766), καμηλέμπορος (p. 781, XVII p. 815), συνέμπορος (Oppian. Hal. I 16, Anth. Pal. II p. 147), verum etiam quod proxime ad activam vocis λογεμπόρος vim accedit, ἰχθυέμπορος (Eust. in Od. p. 1871, 2) dictum esse constet, quae accentum mutandi fuerit caussa, intelligi nequit. Certe nunc λογέμπορος habemus apud Artemidorum II 70 et scholiastam Eur. Hipp. 950.

12 (18). Eustathius in Il. p. 1291, 46 posteaquam ex Aelio Dionysio (e libris, opinor, Ἀττικῶν ὀνομάτων) ab Aristarcho commendatum esse δοχμή adnotavit, ita pergit: Ἐν μέντοι, φησί (sc. Aelius Dionysius), τοῖς ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις ὀξεῖα ἐπικεῖται τῇ πρώτῃ συλλαβῇ κατὰ τὸ λόχη, λόχη, ὄχη, ὄχη. ἔτερος δὲ τις λέγει καὶ αὐτός, ὅτι δόχη, ὡς ὄχη καὶ στάθη κατὰ Τρύφωνα, εἰ καὶ Ἀρίσταρχος ὀξύνειν ἀξιοί. Cf. p. 896, 61.

Pausaniam quoque, lexicographum illum, δόχη habuisse indidem docemur. Δόχη dixit Cratinus, teste Photio lex. p. 531, 5; contra Aristophanes Equ. 318 δοχμή praetulit, cf. Et. M. p. 285, 18, Zonar. p. 563, Suid. s. v.; quae scriptura etiam ab Hesychio s. v. servata est. De utriusque accentus analogia consulas Lobeckium Paral. p. 395.

13 (19). Athenaeus IX p. 400a: Τρύφων φησί, τὸν λαγῶν ἐπ' αἰτιατικῆς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης ὀξύνοντος καὶ μετὰ τοῦ ν λέγει, λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγῶν ξυναρπάσειεν ὑμῶν καὶ ἐν Δαιταλεῦσιν, ἀπόλωλα τίλλων τὸν λαγῶν ὀφθήσομαι. Ξενοφῶν δ' ἐν Κυνηγετικῇ χωρὶς τοῦ ν λαγῶ καὶ περισπωμένως, ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστὶ λαγός. ὥσπερ δὲ ναόν λεγόντων ἡμῶν ἐκεῖνοί φασι νεών καὶ λαόν λεών, οὕτω λαγόν ὀνομαζόντων ἐκεῖνοι λαγῶν ἐροῦσι. τῇ δὲ τὸν λαγόν ἐνικῇ αἰτιατικῇ ἀκόλουθός ἐστιν ἢ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκῳ σατυρικῷ

πληθυντική ὀνομαστική, γέραναι, χελῶναι, γλαῦκες, ἰκτῖνοι, λαγοί.²³ τῇ δὲ λαγών ἢ διὰ τοῦ ω παραπλησίως προσαγορευομένη λαγὼ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξιν²⁴), ἵνα πάρα μὲν βατίδες καὶ λαγὼ καὶ γυναικες εἰλίποδες.²⁵ εἰσὶ δ' οἱ καὶ ταῦτ' ἀλόγως κατὰ τὴν τελευτῶσαν συλλαβὴν περισπωμένως προφέρονται. δεῖ δὲ ὁξυτονεῖν τὴν λέξιν, ἐπειδὴ τὰ εἰς ὅς λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμότονά ἐστι, κἂν μεταληφθῇ εἰς τὸ ω παρ' Ἀττικοῖς· ναός τεώς, κάλος κάως. οὕτως δ' ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμος καὶ Ἡρόδοτος καὶ ὁ τοὺς Εἰλωτας ποιήσας. εἰτά ἐστι τὸ μὲν Ἰακὸν λαγός, λαγὸν ταράξας πῖθι τὸν θαλάσσιον,²⁶ τὸ δὲ λαγώς Ἀττικόν. λέγουσι δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγός, ὡς ὁ Σοφοκλῆς, γέραναι, κορῶναι, γλαῦκες, ἰκτῖνοι, λαγοί.²⁷ τὸ μέντοι, ἢ πτώκα λαγών· εἰ μὲν ἐστὶν Ἰωνικόν, πλεονάζει τὸ ω, εἰ δ' Ἀττικόν, τὸ ο. λαγῶα δὲ λέγεται κρέα.

Eadem brevius expressa habemus apud Eustathium in Il. p. 1271, 1, in Od. p. 1534, 14, particulam vero servatam apud grammaticum Hermannii de em. gr. p. 320. Verum ipsos scriptores inspiciamus. *Λαγών* adnotavi ex Aristophane Vesp. 1203, ex epigrammate quodam apud Suidam v. *λαγώς*, ex epitoma Strab. XV p. 706, e Polluce V 68, e proverbio apud eundem V 75. Contra *λαγῶ* e Xenophontis Cynegetico allatum a Tryphone nunc quoque legimus in c. III 3, 6, IV 4. Videtur autem haec forma fuisse Herodiano et Choerobosco nominativum *λαγώς* scribendi caussa, cf. Et. M. p. 635, 40, Bekk. An. p. 1197. Contra Trypho *λαγών* propter *λαγόν* efflagitat; quapropter etiam *λαγῶ* genitivum praetulerit, ut nunc est in Arist. Equ. 909, contra Ioannem Alex. p. 9, 26; 20, 11. Ceterum *λαγῶ* quoque accusativus occurrit in Xen. Cyrop. I 6, 40²⁸), Cyneg. VI 8, 10, 16, 17, 23, in Strab. XII p. 536 et epit. l. 1.; damnatur tamen, ut soloecus, a Luciano Pseudosoph. 3, cf. schol. l. 1. Utramque vero scripturam, et *λαγών* et *λαγῶ*, laudat Herodianus Philet. p. 439. *Λαγός*, cuius formae e Sophocle Trypho exemplum adscripsit dixitque usurpatam esse praeterea ab Epicharmo, Herodoto²⁹), Helotarum auctore³⁰), a reliquis grammaticis aut ad recentiores aetates detrudi solet

23) Ita codex Guelferbytanus teste Schneidero; aliter Zeunius.

24) Herod. I 123, IV 134.

25) Cf. Bernh. Gr. lit. I p. 54.

(cf. Eust. in Od. p. 1453, 3) aut Ionicae dialecto ²⁶⁾ accenseri; cf. Phryn. ecl. p. 186. Unus Hesychius notionis quoque discrimen quoddam inter *λαγώς* et *λαγός* observavit; sed vereor ne solus Amipsiae in Sphendona versus, *λαγὸν ταραξας πῖθι τὸν θαλάσσιον*²⁷⁾ illi obversatus sit. Homericum autem *λαγώς* irrepsit in Xen. Cyneg. X, 2 et in nonnullos libros Cyropædiae I 6, 40 atque Athenaei IV p. 141e. Quae forma utrum e *λαγώς* an *λαγός* orta sit, post Tryphonem ambigebat etiam Eustathius in Il. p. 811, 60; 1271, 1, in Od. p. 1534, 18; 1821, 25.

Ad eundem Tryphonis librum fortasse et ea pertinent, quae in Bekk. An. p. 1254 leguntur: οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως (sc. ἡμέρα), καὶ μάλιστα οἱ νεώτεροι, προπαροξύνουσι· πέντε γὰρ ἡμεραί καὶ δέκα ἡμεραί φασὶ προπαροξυνόντως, ὡς ἀπαγγέλλουσιν οἱ περὶ Ἀττικῆς συνηθείας γράψαντες. At Tryphonem quoque significari certo colligi nequit.

III.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΜΟΝΟΣΥΛΛΑΒΟΙΣ ΑΝΑΛΟΓΙΑΣ.

Cum essent inter grammaticos, qui voces monosyllabas ad analogiae normam redigi posse negarent, Trypho eorum opinioni adversatus est, in substantivorum verborumque forma et prosodia aequabilitatem quandam observitari demonstrans ¹⁾). Simile argumentum etiam Philoxenus ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων vel π. μον. ῥημάτων tractavit. Fragmenta nulla traduntur; recte tamen illuc ex Epimerismis Homericis p. 122, 29 haec referas:

1 (20). Αἱ παρὰ Τρύφωνι εὐθεῖαι δόρ καὶ δοῦρ ²⁾), ἀφ' οὗ δορός καὶ δονρός, κακίζονται. Quibus simillima sunt verba Herodiani π. μον. λέξ. p. 35, 1: οὐ γάρ, ὥσπερ οἴεται ὁ Τρύφων, εὐθεῖα τίς ἐστὶ δοῦρ ³⁾), κωλυούσης καὶ τῆς ἀναλογίας καὶ τῆς χρήσεως τῶν Ἑλλήνων.

26) Erravit igitur Eustathius in Od. p. 1821, 25 *λαγώς* Ionibus attribuens.

1) Cf. Lersch Sprachphil. II p. 105.

2) Ita scripsi utroque loco pro *δοῦρ* eorum memor, quae in codice quodam Mediceo (cf. Bandini II, 315, 4) e Tryphonis περὶ παθῶν λέξεων libello exstant, τὰ γὰρ μονοσύλλαβα περισπᾶται. De nominativo in *οὐρ* ad nomina peregrina reiciendo cf. Lobeckium Paral. p. 76.

3) Ita Lehrsius, codex *δουρί*.

Eadem ratione passionem genitivorum *δορός* et *δουρός* qui enodaverit, inveni neminem. Aliam enim alius viam ingressus est, cum per metathesin e *δόρνος* (Eust. in Il. p. 149, 20, in Od. p. 1606, 63) aut e *δρνός* (Et. Gud. p. 151, 41) aut per syncopam e *δόρατος* (Apoll. de constr. or. IV p. 335) factum opinati sint *δουρός*. Simulque data occasione Tryphonem de *γουνός* egisse probabiliter conicias.

Supersunt observationes nonnullae *περὶ μονοσυλλάβων* inscriptae apud Hermannum de em. gramm. p. 449 n. 126, 127. Possunt haec Tryphonis esse, cuius et alia sine auctoris nomine in illa farragine reperias. Servata sunt fortasse nonnulla apud Apollonium de adv. p. 556, 32; cf. frg. 65.

IV.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΚΑΙΣΕΣΙΝ ΑΝΑΛΟΓΙΑΣ.

Partem huius libri illum *περὶ τῆς ἐν εὐθείᾳ ἀναλογίας* inscriptum dicemus, quamquam Suidas in unum volumen totam materiam congestam esse testatur. De argumento nihil traditum; non ambigendum tamen, quin Trypho in iis quoque substantivis, quae fere anomala vocitantur, analogiam quandam valere demonstraverit. Commode autem huc referas quae habet

1 (21). Athenaeus VII p. 299a: *Ἐγγέλως. οἱ Ἀττικοί, καθὼς Τρύφων φησί, τὰς ἐνικὰς χρήσεις ἐπιστάμενοι διὰ τοῦ ν, τὰς πληθυντικὰς οὐκέτι ἀκολουθῶς ἐπιφέρουσιν.* Cf. Eust. in Il. p. 1240, 19.

Locos documenti gratia e comicis repetitos, cum non liqueat, utrum e Tryphone Athenaeus adscripserit, an de suo addiderit, omittere satius duxi. Quibus adiungenda Antiphonis auctoritas apud Athenaeum I p. 27e, Timoclis VI p. 241a, Menandri, IV p. 146e. Accusativum *ἐγγέλεα* inveni in dithyrambo quodam Philoxeni Leucadii apud Athenaeum IV p. 147a. Recentiores etiam ipsi more Attico *ἐγγέλεις* scribebant, aut *ἐγγέλως*, quod olim Homeri fuerat, aut *ἐγγέλως*, cf. Arist. Hist. An. VI 16, VIII 2.

Tryphonis praeceptum et paene verba repetivit grammaticus apud Hermannum de em. gramm. p. 321: *τῆς ἐγγέλως τὰς ἐνικὰς πτώσεις διὰ τοῦ ν προφέροντες Ἀττικοί, τὰς πληθυντικὰς οὐκέτ' ἀκολουθῶς ἐπάγουσιν.* Eadem observavit Aelius Dionysius teste Eustathio in Il. p. 1231, 35.

V.

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΩΝ.

Quem ad librum quin praeter duo, quae se inde deprompsisse profitetur Apollonius, fragmenta etiam alia ab eodem servata pertineant, nolis dubitare; de pronominiibus vero quae habet, ne illuc intrudas. Opinatus est quidem Bernhardyus synt. Gr. p. 270 Tryphonem Stoicorum placitis innisum pronomina et ipsa ἄρθρα appellasse; at si quid e reliquiis colligere licet, Tryphoni solum praepositivus et postpositivus articuli cogniti fuerunt. Adde quod in Tryphonis περὶ παθῶν λέξεων libello § 32 articulo pronomem opponitur. Nemo autem, opinor, definitionis regularum tam immemor erit, ut quoniam Aristarchus pronomina λέξεις κατὰ πρόσωπα συζύγους¹⁾ nominaverit, statim quaecunque de pronominiibus e Tryphone tradita habemus, ad librum περὶ προσώπων reiciat. Ergo Tryphoni separatos libros περὶ ἄρθρων, περὶ ἀντωνυμιῶν, περὶ προσώπων restituendos censeo.

1 (22). Apollonius de constr. or. I p. 71 de enunciatis, ubi duo ad unum nomen adiectiva referuntur, disputans haec refert de Tryphone: Ἐξ ὧν καὶ ὁ Τρύφων ἤρξατο τὴν ἐν τοῖς ἄρθροις σύνταξιν παραδιδόναι, τῶν προκατελειγμένων τρώπων οὐδὲ ἔννοιαν παραθέμενος.

Ubi manifesto ἤρξατο propter praecedens καὶ non primum Tryphonem illam articuli tractandi viam ac rationem ingressum, sed quale ei de articuli constructione disceptaturo initium fuerit, significat. Non tamen totius operis hoc fuisse exordium pro certo affirmaverim. Quae neglexisse Trypho dicitur, fortasse sunt illa, quae Apollonius iam inde a p. 62 exposuit.

2 (23). Apollonius de constr. or. I p. 35: Οὐ συγκатаθείμην ἂν Τρύφωνι ἀποφαινομένῳ ἐν τῷ περὶ ἄρθρων, ὡς τὰ ἀπαρέμματα ῥήματα πῇ μὲν ὀνόματά ἐστι τῶν ῥημάτων, ὅτε καὶ ὡς ὀνόματα ἄρθρα προσλαμβάνει, τῷ περιπατεῖν ἡδομαι, τοῦ περιπατεῖν πρόνοιαν ἔχω, καὶ ἐτι ἐπ' εὐθείας, τὸ περιπατεῖν ἀνιαρόν ἐστι· χωρὶς μέντοι ἄρθρον λεγόμενα ῥήματα ἂν εἴη, περιπατεῖν θέλω ἢ περ ἐστάναι.

Contra Apollonius infinitivum, sive addas articulum sive omittas, verbi substantivum esse ponit. Etenim si quis propriam cuiusque modi verbalis vim ac notionem ipsam quoque

1) Cf. Apoll. de pron. p. 1c; de constr. or. II p. 105.

verbo aliquo reddat, qui fuerit ante modus, ad infinitivum tamquam generale quoddam substantivum relabi; cf. p. 36, 39, III p. 207, 230, Macrobius de diff. et soc. Gr. Lat. q. verbi p. 740 Zeune. Praeterea quoniam infinitivus, etiamsi articulo careat, et pro nominativo et pro accusativo ponatur, substantivi eum loco esse; cf. p. 37, de adv. p. 539, 22. Tryphonis sententiam respicit Apollonius p. 37.

3 (24). Apollonius de constr. or. IV p. 301: *Οὐ παραδεκτός ἐκείνος ὁ λόγος, ὁ εἰρημένος ἐν τῷ περὶ ἄρθρων Τρύφωνος, ὡς τὰ ὑποτακτικά ποτε ἄρθρα προτακτικὰ γίνονται ἐν τῷ, ὃς ἂν ἔλθῃ μαινάτω με.*²⁾

At, inquit Apollonius, non solum casus, ad quem articulus ille pertineat, sequitur nullus, verum etiam ipse ad praecedens aliquod vocabulum refertur; tantumque abest, ut articuli vices sustineat, ut ipse definitione aliqua indigeat. Cf. de adv. p. 532, 1.

4 (25). Apollonius de constr. or. I p. 88: *Τρύφων φησὶ προτάτεσθαι καὶ τῶν ἄλλων πλαγίων τὸ ἄρθρον τὸ ὁ, μετοχῆς ἐπιφερομένης καὶ τῆς οὗτος ἀντωνυμίας μετὰ ῥήματος τοῦ ἔστιν, ὁ τὸν ἄρθρων ὑβρίσας οὗτός ἐστιν.*

Etsi recte Tryphonem hac de re sensisse nemo non videt, rectius tamen Apollonius latius hanc regulam patere dicens, cum pro οὗτος quemlibet nominativum, pro ἔστιν aliquod aut idem significans aut appellandi verbum usurpari liceat.

5 (26). Apollonius de constr. or. I p. 51 de ὃ, vocativi signo, e Tryphone affert haecce: *Ὁ Τρύφων ἐκ τῶν παρεπομένων τῇ φωνῇ, ὡς ἔστι κατὰ πολὺ ἀφεστῶσα τῆς ἀκολουθίας τῶν ἄρθρων, περιγράφει τὸ μόριον τῆς τούτων ιδέας, ἀλλὰ καὶ ἔτι διὰ τῆς ἐννοίας, ἐν οἷς τὰ μὲν ἄλλα ἄρθρα τὴν ἐν τρίτοις προσώποις σύνταξιν ἀνεδέχετο, τὸ δὲ ὃ τὴν ἐν δευτέροις. ἃ περ ἄλλιν ἀνασκευάζει εἰς τὸ κοινὸν τῆς δόξης προαγόμενος. καὶ πρὸς μὲν τὸν ἀπὸ τῆς φωνῆς λόγον φησὶ μὴ δεῖν τὰ ἄρθρα ἐν ἀκολουθίᾳ εἶναι, καθότι καὶ ἄλλα πολλὰ ἀνακόλουθα κατὰ πτώσεις καὶ τὰ συνόντα γένῃ οὐκ εὐλογόν τε ἡγεῖται μὲν φωνῇ κεκλίνθαι τῶν ἄρθρων, ἵνα μὴ ἐν μιᾷ λέξει μέρος λόγον καταχωρίζεται. πρὸς δὲ τὸν ἀπὸ τῆς ἐννοίας λόγον, ὡς*

2) Aliter Choeroboscus in Bekk. An. p. 1362: *ὃς ἂν ἔλθῃ μαινάτω με· ἔστιν ὄνομα ἀόριστον, ἰσοδυναμοῦν τῷ τίς, ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ ὁμοφωνοῦν.*

οὐκ ἐν τρίτῳ προσώπῳ καταγίνεται τὸ ὦ, ἐκείνῳ φησιν, ὡς οὐδὲ ἡ κλητικὴ ὄνομα εἶη, ἐπειδὴ πρὸς δεύτερον πρόσωπον, τῶν ἄλλων πτώσεων τὴν ἐν τρίτοις προσώποις σύνταξιν ποιοῦμένων, καὶ εἰ ἀπεμφαῖνον τὸ τὴν κλητικὴν ὄνομα μὴ παραδέχασθαι, ἀπεμφαῖνον ἄρα καὶ τὸ τῆς κλητικῆς ἄρθρον μὴ φάναι ἄρθρον, ὅτι σύνταξιν τὴν πρὸς τὸ δεύτερον πρόσωπον ποιεῖται.

Haec e Tryphone attulit Apollonius, verane sit multorum opinio etiam vocativos cum articulis coniungi disquirens; cf. p. 51. Qua de re diverso Tryphonem iudicio usum videmus. Nam cum primo propter formam nimis a ceteris abhorrentem, et quod ὦ secundam, articulus tertiam significaret personam, ὦ articuli vocativum esse negasset, tum ad vulgarem et protritam sententiam perductus non omnes articuli formas secundum regulam fingendos esse iudicavit, id quod nec alibi semper fieret. Praeterea cum substantivum casu vocativo positum, quia secundam spectaret personam, substantivum esse nemo infitiaretur, neque ὦ ideo a ceteris articuli formis seiungendum esse. Ad quae etiam ea pertinent, quae legimus p. 53: φησὶν ὁ Τρύφων, καθότι ἡ κλητικὴ ὄνομα, καὶ δεύτερον πρόσωπον ἦ, καὶ τὸ ὦ ἄρθρον ἐστὶ συνοδεῦον τῇ συνηρημένῃ κλητικῇ. Quomodo haec Apollonius refutaverit, discas e p. 52—54; qui ὦ ad adverbia reicit p. 58, de pron. p. 26a; cf. Priscian. XIII 17, Bekk. An. p. 903, 3; 904, 4. Moschop. Opusc. p. 39. Eadem fuit Herodian¹ sententia, cf. Ioann. Alex. p. 22, 30.

6 (27). Apollonius de constr. or. I p. 57: Πρὸς τὴν συνέμπτωσιν τῶν γενῶν, φησὶ Τρύφων, μηδὲ τὸ τῶν ἄρθρων χρὴ παραδέχασθαι, ὅτι τριγενές· εἰ δὲ τὸ τῶν ἄρθρων, καὶ τὸ ὦ ἄρθρον, τὴν αὐτὴν συνέμπτωσιν παραδεξάμενον.

Quae manifesto ex eadem quaestione Apollonius repetivit. Verissime autem idem contra dicit, τῶν servare adiectivorum analogiam, quae et ipsa in genitivo pluralis numeri discrimine generum destituta essent, ὦ non item.

VI.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΤΜΙΩΝ.

Quibus de caussis iis, quae Trypho de pronomibus conscripsit, hunc titulum reddendum ducam, p. 24 exposui. Unum est, quod addendum esse videatur. Disiunxit enim *πρωτοτύ-*

πους, ad quos pronomina personalia retulit, a derivatis, quae cum alia tum possessiva continent.

1 (28). Apollonius de pron. p. 19b: *Χρὴ καλεῖν, καθάπερ καὶ ὁ Τρύφων, πρωτοτύπους τὴν τε ἐγὼ καὶ τὰς ὑπολοίπους, ὅτι οὐκ ἀπ' ἄλλων· παραγώγους δὲ καὶ κτητικὰς τὴν ἡμέτερος καὶ νωίτερος, ὅτι ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων τὴν γένεσιν ἔχουσι κτησίην τε δηλοῦσιν, ἀπὸ γενικῶν παραγόμεναι καὶ εἰς γενικὴν μεταλαμβάνόμεναι, καθάπερ καὶ τὰ κτητικὰ τῶν ὀνομάτων.*

Eodem iudicio usus est Apollonius de pron. p. 2a, Dionysius Thrax p. 641, 2; cf. schol. p. 908.

2 (29). Apollonius de pron. p. 64b: *Βοιωτοὶ ἰών, ὡς Τρύφων φησὶν, ὑφέσει εὐλόγῳ τοῦ γ, ἵνα καὶ τὰ τῆς μεταθέσεως τοῦ ε εἰς ι γένηται, ἐπεὶ φωνήεντος ἐπιφερομένου τὸ τοιούτον παρακολουθεῖ.*

Spiritus asperi caussam a Tryphone non explicatam esse sequentia indicant; quem prolatum esse duo docent Corinnae fragmenta ab Apollonio apposita. Etenim Boeoti non pariter atque aliae gentes Aeolicae spiritum illum aspernabantur; cf. Ahrentem dial. Aeol. p. 168. Videtur tamen non minus bonum fuisse ἰών et ἰώγῃα, quae Boeotis in Et. M. p. 315, 17 tribuuntur, et ἰώγα, quod habent Aristophanes Ach. 898 et Hesychius s. v. Expulsum quidem γ haud raro est, ut apud Tarentinos in ὀλίος (cf. Herodian. π. μον. λξ. p. 19, 26), tum in Φιαλεῖς et Φιαλία (cf. Polyb. IV 79, 80) alibi, verumtamen eiecto eo ε in ι mutari nullum mihi exemplum in promptu est.

3 (30). Apollonius de pron. p. 82c: *Ὁλοκληροτέραν ἂν τις αὐτὴν (sc. ἐμέο) ὑπολάβοι τῆς ἐμεῖο καὶ σοῖο, καθὼ οἱ πεζολόγοι τῇ μὲν διὰ τοῦ ι οὐκ ἐχρήσαντο, τῇ δὲ διὰ τοῦ ε· καίτοι τῶν περὶ Τρύφωνα οὐκ ἀπισθάνοις λόγοις προσεχρημένων ὑπὲρ τοῦ τὴν ἐμεῖο ἐντελεστεράν εἶναι· εἰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς φωνῆεν ληγουσῶν γενικῶν μείζονες γινόμεναι ἢ κατὰ τὸ τέλος μεγεθύνονται ἢ κατὰ τὴν παραλήγουσαν, οὐδέποτε δὲ ἐν ἀμφοτέροις βραχύνονται, Ἀτρεῖδαο Ἀτρεΐδεω, Πριάμοιο καὶ ἐτι ἐπ' ἀντωνυμιῶν, ἐμοῖο, σοῖο, πῶς οὐκ κατὰ τόνδε τὸν λόγον ἢ ἐμέο καὶ σοῖο ἑλλείπουσι τῷ ι, ἀπὸ τῆς ἐμοῦ καὶ σοῦ αὐξηθεῖσαι;*

Voces οἱ περὶ Τρύφωνα nihil nisi ipsum Tryphonem significare cum aliunde tum e Lehrsio quaest. epic. p. 28 not. perdiscas. Ἐμέο cum prosae orationis scriptoribus tritum sit,

Apollonius integrius ἐμέο esse, quam ἐμεῖο iudicavit; contraria fuit Tryphonis sententia etiam in libro *περὶ παθῶν λέξεων* § 16 repetita. Quam eodem argumento firmatam reperias apud Eustathium in Il. p. 13, 9 et Zonaram p. 627, nisi quod huic ex Et. M. p. 331, 41 δίφωνον μακρὸν ἢ βραχύ aut ex Epim. Hom. p. 157, 2 δύο φωνήεντα μακρὰ ἢ βραχέα reddendum est. Ἐμεῖο ex ἐμέο ortum esse legimus in Apoll. de pron. p. 48a, Et. Gud. p. 183, 52, Et. M. p. 334, 27, Cram. An. Ox. I p. 143, 20, II p. 202, 12, Par. III 338, 2.

4 (31). Apollonius de pron. p. 114b: Τρύφων συγκατατιθέμενος τῷ Ἰζίωνί φησι τὴν σφέ ἀντωνυμίαν κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ω δυικὴν γενέσθαι τῆς αὐτῆς πτώσεως, καὶ ἔτι τὴν σφίν, ὡς τοῦ ω πτωτικῷ ὄντος δυικῶν.

Tryphonis sententiam nemo recepit, expolit Apollonius. Qui nullam subesse caussam existimavit, cur non item primae secundaeque personarum pronomina formata, σφέας et σφίσιν similiter amplificata essent. Denique et casuum rationem et 1) illud finale ob stare, quominus Tryphonis praeceptum probaretur. Quo in Apollonii iudicio etsi acquiescendum esse nemo non intelligit, permirum tamen videtur, quod qui totiens pronomina ad analogiam redigenda esse negaverit, hac tamen in quaestione eam efflagitavit. Rectius vero numerorum signa semper in vocum fine inesse dixisset.

5 (32). Apollonius de pron. p. 77c de enclisi pronominis αὐτός in Il. XII 204 disserens, e Tryphone tradit haecce: Τρύφων παρῆναι καὶ ταύτην ὀρθοτονεῖν, καθὼ αἱ τριγενεῖς τῶν ἀντωνυμιῶν μόνως ὀρθοτονοῦνται, αἱ δὲ ἐγκλινόμεναι οὔποτε γένους ἐμφατικαὶ διὰ τῆς φωνῆς, καὶ καθὼ αἱ κατὰ γενικὴν καὶ δοτικὴν μὴ ἐγκλιθεῖσαι οὐδὲ κατ' αἰτιατικὴν· οὔτε δὲ ἡ αὐτοῦ οὔτε ἡ αὐτῷ ἐγκλίνονται, οὐκ ἄρα οὐδὲ ἡ αἰτιατική. ἔτι αἱ ἐγκλινόμεναι καὶ ὀρθοτονοῦνται κατὰ τὸ τρίτον, ἥνίκα ὀρθοτονοῦνται, πάντως καὶ ἀντανακλῶνται, ἡ δὲ αὐτὸν οὐκ ἐτί.

Apollonius variis de caussis, quae tamen posse enclisim admitti, non admittendam esse efficiunt, p. 78a—79a contra dicit; idem enclisim commendat p. 33a, 41c, 45c, 47c, de constr. or. II p. 140. Id quod etiam Herodianum in prosodia Iliaca et Ioannem Characem fecisse e scholio Ven. Il. XII 204 et Bekk. An. p. 1153 cognoscimus. Inter nostrae aetatis viros

1) Apollonio p. 114c σφωίν pro σφῶν restituas.

doctos Godofredo Hermanno accusativi *αὐτόν* ratio non minus in reliquis et singularis et pluralis numeri casibus, exceptis tamen nominativis, obtinere quondam videbatur, cf. de emend. gramm. p. 83; tum mutata sententia aut accentum in *αὐτόν* retinendum aut etiam alibi apud Homerum, non modo in *αὐτόν*, verum etiam in *αὐτό* et *αὐτά* grammaticorum placitum adhibendum esse censuit. Praetulit autem prorsus ex Homero saltem encliticum *αὐτός* delere, cf. Opusc. I p. 330. Contra tuetur illud Lehrsius quaest. ep. p. 124; cuius in sententiam ire praestet, cum si a Tryphone discesseris, inter omnes de enclisi constitisse videatur, tametsi caussam exploraturi in diversas partes abierunt.

6 (33). Apollonius de constr. or. II p. 170: *Ἀκολουθῶς ῥητέον καὶ περὶ τῆς ἑμαντοῦ, ἣ καὶ συντεθεῖσα, καθὼς φησι Τρύφων, τὴν αὐτὴν ἔχει ἀκολουθίαν, ἐκ κτητικῆς συντεθεῖσα καὶ πρωτοτύπου. τὴν γὰρ ἀπαράδεκτον τοῦ ἄρθρου οἰεῖται ἐκ πρωτοτύπου συντεθεῖσθαι, ἑμαντοῦ ἀκούω, σαντοῦ φεῖδῃ, τὴν δὲ ἐν προσλήψει τοῦ ἄρθρου ἐκ συνάρθρου τῆς ἐμοῦ, τοῦ ἑμαντοῦ φίλον ἤκουσα, τοῦ ἑμαντοῦ οἶκον δεσπίζω.* Similiter Apollonius de pron. p. 86c: *Οὐδὲ συγκαταθετέον Τρύφωνι φάσκοντι, ἐν οἷς ἄρθρον προσλαμβάνει ἡ γενικὴ καὶ ἐν οἷς κτῆμα σημαίνει, ἐν τούτοις ὁμολογος ἡ σύνθεσις ἐστίν ὡς ἐκ τῆς ἐμοῦ κτητικῆς τὴν²⁾ σύνθεσιν ἐποιήσατο· ἐν οἷς δ' οὐκ ἐτι, ἀπὸ τῆς ἐμοῦ, ἣ τις πρωτότυπός ἐστιν.*

Deceptum esse Tryphonem exemplis, ubi articulus et pronomen eodem casu positi congruebant, iam vidit Apollonius.

7 (34). Apollonius de constr. or. II p. 180: *Ἔστι γε μὴν οὐχ ὅμοιον (sc. ἀλλήλων) τῇ ἀντωνυμικῇ συνθέσει. ἡ μὲν γὰρ τὴν αὐτοπάθειαν σημαίνει, ἑαντοὺς ἔτυψαν, ἡ δὲ τὴν ἐκ προσώπων πρὸς ἕτερα πρόσωπα μετάβασιν· τὸ γὰρ, ἀλλήλους τρώσῃτε, οὐ ταὐτόν ἐστι τῷ, ἑαντοὺς τρώσῃτε, ὥσπερ καὶ τὸ Πινδαρικὸν οἱ περὶ Τρύφωνα ἐσημειοῦντο ἐπὶ τε τοῦ Ὠτου καὶ τοῦ Ἐφιάλτου, συγκατατιθέμενοι μὲν τῷ, ἀλλαλοφόνους ἐπάξαντο λόγχας, οὐ μὲν τῷ, ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς· οὐ γὰρ ἑαυτοῖς τὰ δόρατα ἐνήκαν, ἀλλ' ἀλλήλοις.*

De Pindari loco vide Boeckhium II 2 p. 635. *Ἐαντούς* pro *ἀλλήλους* non poetae solum, verum etiam prosae orationis scriptores interdum usurparunt. Cuius rei exempla habes in Aesch.

2) Cod. τῆς.

Pers. 407, Soph. Ant. 145, Xen. Cyrop. VI 4, 14, Memorab. II 6, 20; 7, 12, III 5, 2, 16, Cyneg. VI 15, tum in locis a Bernhardyo synt. Gr. p. 273 et Meinekio ad Menandrum p. 276 allatis. Erravit ergo quadam ex parte Eustathius in Od. p. 1547, 25 οὐ τῶτόν, ἀλλήλοις εἰπεῖν καὶ ἑαυτοῖς scribens. Contra ἀλλήλων pro ἑαυτῶν dictum esse recte Trypho et Apollonius negarunt; neque nunc exemplum ullum invenias, quamquam Euripidi et Thucydidi (II.70, III 81) hoc dicendi genus in Bekk. An. p. 378, schol. Thuc. III 81, a Philemone p. 19, Suida v. ἀλλήλων inculcatur.

8 (35). Apollonius de pron. p. 102a: Τό (αὐτόν³) μιν πληγῇσιν· δασυνόμενον τρεῖς ἀντωνυμίας παραλήψεται· διό καὶ ὁ Πινδαρίων διὰ τοῦ ε⁴) ἔγραψεν, ὃ τε Ἰξίων ἀξιοῖ, ὥστε ἀντὶ τῆς εἰ τὴν μὴν παρελῆφθαι. * ὅπερ βέλτιον ἐπὶ τῶν τοιούτων παρελκεσθαι τὴν μὴν ὁμοίως τῷ , ἡ δὲ μιν αὐτόν³· , καὶ δὲ μιν αὐτόν εἰλύσω ψαμάθοισιν⁵ ἢ, ὡς Τρύφων φησὶν, ὁμοιον εἶναι τῷ , σφέας αὐτούς, αὐτοὶ αὐτούς καὶ αὐτὸς αὐτόν³.

Duplicem igitur Trypho lectionem αὐτός μιν et αὐτόν μιν vel αὐτόν μιν interpretatus esse videtur. Quod Apollonius opponit, propter accentus differentiam non posse αὐτόν μιν cum σφέας αὐτούς comparari, non admodum grave id esse apparet. Alio iudicio idem usus est de μὴν αὐτόν p. 47a: δειχθήσεται, ὡς πολλάκις ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας παρέλκεται ἢ αὐτός, qui pleonasmus admitti potuit, cum nulla in μὴν generum comparat distinctio. De αὐτόν μιν, quod Ptolemaeus Ascalonita commendaverat, vide Apollonium de pron. p. 101b, de constr. or. II p. 145.

9 (36). Apollonius de pron. p. 70c: Καλοῦνται οἱ ἀνθιγενεῖς παρὰ Ῥοδίοις³) ἱγνητες, τῆς δασείας Ἀττικῶς προσελθούσης. Τρύφων φησὶ τὸν ἴον ἐγκεῖσθαι, ἀφ' οὗ θηλυκὸν τὸ ἱα, ἀφ' οὗ τὸ οἶος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο. καὶ εἰ τὸ αὐτός εἰς τὸ μόνος μεταλαμβάνεται,

Τυδείδης αὐτός περ ἐὼν προμάχοισιν,
εὐλογον καὶ τὸ μόνος εἰς τὸ αὐτός. κα[ὶ το]ῦτο δὲ φησι, καθὼ

3) Cod. αὐτός. At αὐτόν, si quid video, sequentia efflagitant; cf. Od. IV 244.

4) Διὰ τοῦ ψιλοῦ ἔγραψεν?

5) Cod. δωδίοις. Correxuit Is. Vossius; cf. Bekk. An. p. 1188, Hesych. s. v.

οὐδεμία ἀπωνυμία συντίθεται μετ' ἄλλον μέρους λόγον ἢ ἡ αὐτός. ἀλλ' εἰ ἡ αὐτός συντίθεται, οὐκ ἀπεμφαῖνον καὶ τὴν ἰσοδυναμοῦσαν τῇ αὐτός συντίθεσθαι. δῆλον γὰρ ὡς ἡ μετὰ δασέος βραχεία ἐκφορὰ τοῦ ι ἐλλιπῇ αὐτὴν κατέστησε κατὰ τὴν χρῆσιν.

Quoniam, inquit Trypho, ἴος idem quod οἶος, αὐτός autem haud raro pro μόνος ponitur, etiam μόνος sive οἶος interdum pro αὐτός erit. Hinc ἱγνητες sunt ἀντιγενεῖς. Οἶος ab ἴος etiam alii, fortasse Tryphonis ducti auctoritate, derivarunt; vide sis Zonar. p. 1431, Et. M. p. 618, 42. Quam Tryphonis opinionem ex eodem⁶⁾ vocalium οἰ et ι sono originem traxisse ne censeas, siquidem Herodiani aetate solum εἰ et ι commutatas esse manifestis testimoniis efficitur; cf. Wettin de Herodiano grammatico p. 11. Contra fuerunt, qui in ἱγνητες pronomen ἱ pro αὐτός latere censerent, quae explicandi ratio fortasse ex Apollonii l. l. in Et. M. p. 465, 1 transiit. Aliter Stephanus Byz. p. 209, 18: Γνῆς, ἔθνος οἰκῆσαν τὴν Ῥόδον. ἐνθεν καὶ ἱγνητες οἱ ἰθαγενεῖς. λέγεται γὰρ καὶ μετὰ τοῦ ι ἱγνητες. Verum haud scio an Lobeckius Paral. p. 308 not. viderit ἱγνης per ἑγγενῆς interpretans.

10 (37). Apollonius de pron. p. 76c: Οὐ πιθανὸν καὶ τοῦδεῖνος, ὡς σωλήνος, προφέρεσθαι, ὡς φησι Τρύφων, ἵνα μὴ διτονήσῃ ἡ λέξις, δύο κλίσεων γινομένων.

Itaque Trypho τοῦ δεῖνος commendavit, contra nihil impedit, quominus eum ὀδεῖνα et οἰδεῖνες admisisse existimemus. Apollonii verba nimirum et Zonaras p. 1424 et auctor Etymologici M. p. 614, 46 et Choeroboscus in Cram. An. Ox. II. p. 246, 7 secuti sunt.

VII.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΠΩΝ.

Cum in verborum solum pronominumque formis personarum distinctio expressa sit, haec procul dubio Tryphoni disputandi materiam praeberunt. Reliqua incerta. Nihil enim

6) Similem aut eundem apud Aeoles et Iones fuisse diphthongi οἰ et vocalis υ sonum satis superque docent haud levia testimonia; cf. Corp. I. n. 1569, Bekk. An. p. 1292. Eadem fortasse ratio iam Homeri aetate inter κοινός et ξυνός intercessit.

praeter unum fragmentum servatum habemus, quod est apud Apollonium de constr. or. III p. 214:

1 (38). Ἀῖλον διὰ τὴν τοιαύτην συνέμπτωσιν Τρύφων ἐν τῷ περὶ προσώπων αἷτιος ἀφορμῆς ἐγένετο τοῖς ἐθέλουσι πρὸς αὐτὸν ἀντιλέγειν, οὐ παραδεξάμενος τὴν συνέμπτωσιν τῆς εὐθείας καὶ τῆς κλητικῆς ἐπὶ τῆς σύ ἀντωνυμίας. φησὶ γὰρ μόνῃς εἶναι κλητικῆς διὰ σύνταξιν τὴν πρὸς τὸ δεύτερον προσωπον τῶν ῥημάτων· ὡς γὰρ φαμεν, Ἀρίσταρχε γράφε' καὶ ἔτι ἐπὶ ὀριστικῆς προφορᾶς, Ἀρίσταρχε ἀναγινώκεις' ἢ καὶ κατ' ἐπερωτήσιν, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τό, σὺ γράφε ἢ σὺ γράφεις' τὴν κλητικὴν ὁμολογεῖ. κάκεινο δὲ παρατίθεται, ὡς ἡ μὲν εὐθεΐα ἐν τρίτῳ προσώπῳ νοεῖται, ἡ γε μὴν κλητικὴ ἐν δευτέρῳ, οὐ ἐστὶ καὶ ἡ σύ· καὶ δῆλον ὅτι κατὰ τὸν λόγον τῆς κλητικῆς. πιστοῦται τε πρὸς τοὺς ζητήσαντας, πῶς ἂν συσταῖ κλητικὴ εὐθείας μὴ οὐσης, τὸ καὶ εὐθείας γε μὴν οὐσης μὴ ὑπάρχειν κλητικὴν ἐπὶ τῆς ἐκείνος καὶ ἐπὶ τῆς αὐτός καὶ ἐπὶ τῶν οὐ δυναμένων κλητικὴν ἐπιδέξασθαι. Eadem apud Apollonium de pron. p. 65a: Τρύφων φησὶ μηδ' ὅλως εὐθείας εἶναι τὴν σύ, κλητικῆς δὲ μόνον, ἐν οἷς αἱ μὲν εὐθεΐαι τὸν περὶ τίνος λόγον ἀναδέχονται, αἱ δὲ κλητικαὶ τὸν πρὸς τινα, ὀνπερ ἡ σύ ἀναδέχεται. ἔτι δὲ τρόπον ἡ ἐκείνος οὐκ ἔχει κλητικὴν, διότι ἐν ἀποστήματι ἐστί, τῆς κλητικῆς κλῆσιν ἐπαγγελιομένης τοῦ πέλους, οὕτως οὐδὲ ἡ σύ εὐθείας, ἐπεὶ τὰ ἐναντία ἀνεδέξατο. αἱ κλητικαὶ δευτέροις προσώποις συντάσσονται, Ἐκτορ ἦλθες, Σώκρατες διελέξω. τοιοῦτον οὖν καὶ τό, σὺ λέγε' καὶ, σὺ σκάπτε'. οὐκ ἐπειδὴ¹⁾ εὐθεΐα συντάσσεται ἐν τῷ, σὺ ὁ λέγων', πάντως καὶ εὐθείας· ἴδου γὰρ καὶ ἐπὶ ὀνομάτων, Ἀρίσταρχε αὐτὸς γέγραφας'. οὐ πάσης πτώσεως εὐθεΐα, τοῦ ἀλλήλους, τοῦ ἑμαντοῦ, ὥστε καὶ τῆς σύ οὐσης κλητικῆς οὐ πάντως εὐθεΐα ἐπιζητηθήσεται.

Quod Tryphonis placitum Apollonius cum aliis tum hoc gravissimo impugnat argumento, quia si σύ nihil nisi vocativus esset, quoniam secundam personam significaret, non minus id etiam in σοῦ, σοί, σέ etc. caderet, cf. de pron. p. 67c, 68a. Apollonium σύ et nominativum et vocativum esse statuentem sequitur Priscianus XIII, 1, XVII 25.

7) Cod. ἐπεὶ δὲ.

VIII.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΗΣ.¹⁾

Etiam si a Tryphone de participio librum compositum esse nusquam traditum habemus, videtur tamen ab eo pariter atque ab Apollonio et Herodiano peculiari haec res commentario illustrata esse. Haec enim Priscianus XI 1:

1 (39). Qui tertio loco participium posuerunt, rectius fecisse videntur. Cum enim nomen et verbum primum et secundum tenuerunt locum, participium, quod ex utroque nascitur, sequentem iure exigit. Quaesitum est tamen, an bene separaverint id ab aliis partibus grammatici. Et primus Trypho, quem Apollonius quoque sequitur, maximus auctor artis grammaticae.

Errasse Priscianum suspicatus est Lerschius Sprachphil. II p. 61, cum iam Aristarchus participium ab aliis orationis partibus segregasse videatur, Dionysius Thrax, eius discipulus, manifesto segregaverit. Cui ut de Aristarcho concedo, ita Tryphonem post Varronem detrudere nolim. Fortasse igitur Priscianus primum a Tryphone participii disciplinam separatim tractatam esse, licet minus clare, significare voluit. Quae autem ille de participii facta disiunctione tradit, recte ea se habere e libello *περὶ παθῶν λέξεων* § 12, 31 consequitur. Quatenus Apollonius Tryphone duce usus sit, omnibus testimoniis destitutus nullo pacto diiudices; tametsi Apollonius qua ratione rem gesserit, ipse de constr. or. I p. 21, adumbrasse videtur.

IX.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.

Quo libro haud dubie Trypho singularum praepositionum cum casibus coniunctionem, propriam earum vim ac notionem,

1) Qui liber *περὶ μετοχῆς* an *περὶ μετοχῶν* inscriptus fuerit, obscurum; haud raro enim hac in re grammatici fluctuant. Ita Apollonius ipse quem de constr. or. I p. 21 vocaverat librum *περὶ μετοχῆς*, eundem de constr. or. IV p. 324, de adv. p. 554, 25 *περὶ μετοχῶν* nominat. Pro *περὶ ἀντωνυμιῶν* (de coni. p. 491, 12) nunc in ipsius libri fronte *περὶ ἀντωνυμιᾶς* habemus. Praeterea laudatur Apollonius *περὶ προθέσεων* in Et. Gud. p. 200, 55, *περὶ προθέσεως* p. 66, 32, schol.

tum si et ex uno, quod superat, et iis, quae de Apollonii *περὶ προθέσεων* tractatu habemus, fragmentis¹⁾ aliquid divinare licet, de praepositionibus cum aliis vocibus compositis et de anastrophe exposuit. Servata sunt autem solum haecce apud Apollonium de constr. or. IV p. 317:

1 (40). Οὐκ ἐκεῖνο πιθανόν, καθό φησιν ὁ Τρύφων ἐν τῷ περὶ προθέσεων, ὡς ἠνωμένοι μὲν εἰσιν αἱ προθέσεις μετὰ τῶν ῥημάτων, οὐ μὴν τὴν προσγινομένην κλίσιν ἔξωθεν ἐπιδέχονται, καθό προθέσεις οὔσαι οὐκ ὀφείλουσι πρὸ ἑαυτῶν τι ἔχειν.

Rem aliter se habere Apollonius demonstrat, cum haud raro verba composita in initio augmentum assumerent, id quod ex *ἤνεπε, παρηγόλησθε, ἡναντιούμενην* et quae sua aetate in usu erant, e *κεκάμνικα, κεκάθικα* etc. appareret; cf. p. 318, 321. Cuiusmodi formarum antiquissimum ex Alcaeo et Anacreonte servatum esse videtur exemplum, *ἔσσηκε*, cf. Et. M. p. 385, 9; nisi veras esse existimas, quas apud Homerum Zenodotus commendavit formas, *ἐκαθέζετο* et *ἐκάθενδε*, cf. schol. Ven. II. I v. 68, 611. Neque Atticis inusitatum fuit hoc augmentum, exceptis tamen *καθέζομαι* et *καθεύδω* nusquam nisi in praepositionibus a vocali incipientibus adhibitum. Tum aliam invaluisse consuetudinem Apollonii exempla *κεκάμνικα, κεκάθικα* et infimae Graecitatis formae, *ἐσύστησα, ἐπρόσθεσα*, alia id genus ostendunt.

X.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΩΝ.

Cuius libri licet semel tantum apud Apollonium de coni. p. 496, 20 occurrat inscriptio, non dabitandum tamen, quin et alia eaque haud pauca fragmenta ab eodem servata illic reicienda sint. Materiem cum etiam Trypho fortasse secundum propriam cuiusque coniunctionis vim ac notionem distribuerit, ordinem ab Apollonio institutum servandum iudicavi. Exordium illi haud dubie a coniunctionum fuit definitione,

Ven. II. V, 142, *περὶ ῥήματος* a Suida v. Ἀπολλώνιος, *περὶ ῥημάτων* in Et. Gud. p. 569, 32.

1) Cf. Apoll. de constr. or. IV, de coni. p. 509, 2, schol. Ven. II. V 142, Et. Gud. p. 66, 32; 200, 55, Orio p. 158, 6.

cuius pars quaedam expletivas spectans superest apud Apollonium de coni. p. 515, 5:

1 (41). Ὁ Τρύφων ἐν τῷ ὄρῳ βουλόμενος καὶ αὐτοὺς (sc. τοὺς παραπληρωματικούς) ἐμπεριλαβεῖν φησί, καὶ τὸ κεχηγνὸς τῆς ἐρμηνείας ἔστιν ὅπου παραπληρῶν¹, ἀπέεικας δὲ καὶ αὐτὸν ταῖς καλουμέναις στοιβαῖς. ὃν γάρ, φησί, τρόπον εἰς τὰς συνθέσεις τῶν ἀμφορέων εὐχρηστεῖ ἢ τῶν στοιβῶν παρένθεσις ὑπὲρ τοῦ μὴ καταθραύεσθαι τοὺς ἀμφορεῖς, τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον ὑπὲρ τοῦ τὰ τῆς φράσεως μὴ τραχύνεσθαι ἥδε ἢ σύνταξις τῶν μορίων παραλαμβάνεται.

Quo e Tryphonis cum Dionysio Thrace p. 642, 22: τὸ τῆς ἐρμηνείας κεχηγνὸς πληροῦσα consensu non nimis audacter conicias similem fuisse ab illo coniunctionum descriptionem propositam huic: σύνδεσμός ἐστι λέξις συνδέουσα διάνοιαν μετὰ τάξεως.

2 (42). Apollonius de vi coniunctionum subdisiunctivarum disserens facta eorum mentione, qui an eae ad copulativas referendae essent, dubitarent, hanc affert Tryphonis adversariam sententiam, de coni. p. 486, 6:

Φησὶ Τρύφων, ὥς οὐ πάντως [τὰ μεταλαμβ]ανόμενα εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος ἐπάγεται· τὸ [ἀκολον]θεῖ ῥῆμα μετάληψιν ἔχει τὴν εἰς τὸν εἰ σύνδεσμον· [ἀκολονθ]εῖ τῷ ἡμέραν εἶναι τὸ φῶς εἶναι· ἴσον γάρ [τῷ εἰ ἡμέρα ἐστ]ί, φῶς ἐστίν. ἄλλως τε τὸ μὲν συμπλε[κτικὸν ἐξ] ἀνάγκης πάντα τίθησι, καὶ νέος καὶ παλαιός¹· [τὸ δὲ] διαζευκτικὸν οὐκ ἐτι, ἀλλὰ ἢ καὶ τὸ ἐν ἑτερα ἢ καὶ τὰ ἐπιφερόμενα.

In fine, siquidem lacuna non tanta est, quantam Bekkerus indicavit, ita legendum esse existimo: ἀλλὰ ἢ καὶ τὸ ἐν ἢ καὶ τὰ ἑτερα ἢ καὶ τὰ ἐπιφερόμενα, cf. p. 485, 13. Tryphonis verba quamquam corrupta sunt, minime tamen obscura. Nonnulla enim reperias etiam apud Apollonium de pron. p. 7 a, b.

3 (43). Apollonius de coni. p. 490 ἦρα vocali sequente in ἦρ' per synaloepham decurtari referens v. 9 habet:

Τρύφων φησὶν ἀποκοπὴν παρηκολουθῆναι.

Ergo Trypho ἦρ scripsit, cuius exemplum, quod ego sciam, nunc exstat nullum. Ceterum ἦρα illud, quod etiam in scholio Dionys. Thr. p. 968, 25 et Epimerismis Hom. p. 46, 11¹) legitur, ubique idem est cum ἦ ῥα.

1) V. 12 pro ἐρωτικός rescribas ἐρωτηματικός.

4 (44). Tum posteaquam Apollonius p. 490, 17 e nonnullorum sententia ἤρα in ἡ mutilatum esse tradidit, ita de Tryphone p. 491, 15:

Τρύφων φησὶν, ὡς ὁ διαζευκτικός ἡ παραλαμβάνεται εἰς τοὺς διαπορητικούς κατ' ἀρχὰς [λόγους²⁾]. ὡς ἐπὶ τοῦ

ἡ ἤδη σάφα οἶδεν.

ἡ δολιχὴ ροῦσος ἡ Ἀρτεμὶς ἰοχέαιρα.

Post διαζευκτικός lacunae signa omisi, cum nihil intercidisse videatur. Non est igitur Trypho in illorum habendus numero, qui ἡ interrogativum vel dubitativum ex ἤρα ortum opinabantur. Adversatur et huic Apollonius, nam etiamsi ἡ cum disiunctivo concineret, nihil tamen impedire, quin dubitativum esset. Quam Apollonii sententiam respicit Eustathius in II. p. 62, 32. Quae vero in pag. 493 ei repugnare videntur³⁾, cum ad nostram quaestionem non pertineant, omittenda fuerunt. De caussis quamquam fuit dissensio, nihilominus tamen in scriptura ἡ—ἡ Tryphonem cum Apollonio, Herodiano aliisque grammaticis consensisse manifestum est.

5 (45). In eadem de ἤρα disputatione contra eos, qui α correptum ab Ionibus in η mutari negabant, p. 494, 13 e Tryphone haec servata sunt:

Ἀντέλεγε Τρύφων παρατιθέμενος * ὥσει καὶ τὸ βραχὺ α εἰς η μετατίθεται, ὡς τὸ ἀναιδείην ἐπιειμένε, διπλάσιον διπλήσιον, τὴν ἀμαιομάκετον Σκύλλην, πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐπέρχεται, ὅψι δ' ἀέλλη.

Hac de re Apollonius cum Tryphone consentiens, ideo tamen eum reprehendit, quod nullo exemplo ἄρα in ἤρα mutatum esse demonstraverit. Quos vero Apollonius adscripsit versus, ii nunc omnes ἡ ῥα habent. Ceterum dubium est, num, ut Trypho et Apollonius volunt, ἀναιδείη ex ἀναιδεια factum sit, cum et alia eiusmodi substantiva in εἶα exierint apud Atticos et ἀναιδεία dictum esse testetur Aelius Dionysius apud Eustathium in Od. p. 1579, 25.

6 (46). Apollonius de coni. p. 494, 26: Μῶν. πρὸς τι-
νων [εἴρηται], ὡς εἴη σύνθετος ἐκ τοῦ μή καὶ οὐν. πρὸς οὖς ἀντιτίθῃσι Τρύφων καὶ τοῦ δηλουμένου κα[ὶ] τῆς φωνῆς.] ἐκ μὲν οὖν τοῦ δηλουμένου, ὡς ἀνυστατεῖ [ἡ μὴ ἀπαγο]ρευσις μετὰ

2) Addidit Lehrsius quaest. ep. p. 59 nota.

3) Cf. Lehrsius quaest. cp. p. 58.

συλλογιστικοῦ τοῦ οὖν διαπορητικ[όν] ἀποτελεῖσαι, εἴς γε διαφέρει
τὸ συλλογίζεσθαι το[ῦ] διαπορεῖν.] καὶ ἔτι ὡς ὁ οὖν ἐν ὑποτάξει
ἐστίν, ὁ δὲ μῶν [προτακτικός.] ἐκ δὲ τῆς φωνῆς, καθὸ ὁ μῶν
σύνδεσμος τὸ ν [ἐκθλίβει·] οὐ γὰρ οἶόν τε εὐρέσθαι τὸ ν ἐκ-
θλιβόμενον, πρ[ο]σλαμ[βανόμενον] δὲ κατὰ τὰς γινομένας συναλοι-
φάς, [οἶον τὸ] δὴ αὐτε δηῦτε, ὁ αὐτός αὐτός, ἐμέο αὐτοῦ
[ἐμωνυτοῦ.] ἦν ἂν οὖν καὶ μωῦν.

Caussae a Tryphone prolatae quam infirmæ sint, nemi-
nem, opinor, fugiet. Etenim et dubitativa vis iam in μῇ inter-
rogativo latet, neque οὖν, si μῶν e μῇ οὖν conflatum esse su-
mis, primam tenet sedem. Nihil vero obstat, quominus μῶν
sit μῇ ὦν, cum etiam Attici ceterarum dialectorum formas
quasdam adeptaverint. Quae quadam ex parte iam Apollonii
fuit sententia, recepta, ut videtur, ab Herodiano⁴⁾. Facit
autem hac cum explicatione posteriorum aetatum μῇ ἄρα pro
μῶν ponendi consuetudo et Hesychii glossa ita recte a Pier-
sono ad Moer. p. 263 restituta: μῶν. μῇ οὖν. μῇ ἄρα. Origo
autem formae μῶν paullatim ita delituit, ut et μῶν οὖν et
μῶν μῇ haud raro ab Atticis usurpatum sit. Sic praeter Pla-
tonem, de quo videas Astium lex. Plat. v. μῶν, Aeschylus
Choeph. v. 175 et Euripides Androm. v. 82; cf. Anthol. Pal.
II p. 367. Μῶν e μῇ οὖν contractum esse etiam auctores Ety-
mologici M. p. 596, 23, Gud. p. 402, 5 iudicarunt, contra alii
id a μῶσθαι deduxerunt; cf. Phot. lex. p. 284, 3, Suid. s. v.

7 (47). Apollonius de coni. p. 496, 18 de κατὰ coniun-
ctione dubitativa disserens, has servavit Tryphonis pugnantes
sententias:

Τρύφων ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων ὡς περὶ ἐπιρρημά-
τος χρονικοῦ τὸν λόγον ποιῆται, ἐν ᾧ καὶ εἰήτησεν, εἰ ἐγκεί-
ται τὸ εἶτα. ἐν δὲ τῷ περὶ συνδέσμων ὁμοίως τοῖς περὶ
Ἀπολλώνιον καὶ Κόμανον καὶ σχεδὸν ἅπασιν σύνδεσμον ἐκδεχό-
μενος πάλιν λόγους τινὰς προὔφερετο ἐξεταστικούς τοῦ ἐγκεί-
σθαι τὸν καὶ καὶ τὸ εἶτα, καθότι τινες φήθησαν, καὶ ἦσαν τοι-
οῦτοι οἱ κανόνες. ὁ καὶ σύνδεσμος ἐκθλιπνὶ τοῦ ι καὶ κρᾶσιν
τοῦ α ποιεῖται εἰς μακρόν α, τοῦ ε μόνου ἐπιφερομένου. φαί-
νεται ὅτι καὶ τοῦ η. καὶ ἐμέ κάμει, καὶ ἐκεῖνος κάκεινος.

4) Ioannes Alexandrinus τον. παραγγ. p. 40, 26: ὁ μῶν ἀπὸ τοῦ
μῇ καὶ τοῦ οὖν σύγκειται, θωρικώτερον τραπέσης τῆς ου διφθόγγου
εἰς τὸ ω. Cf. schol. Dionys. Thr. p. 969, 13.

ὅτε μέντοι δίφθογγος ἐπιφέρεται, ἐκθλίβεται τὸ α καὶ τὸ ι, καὶ εἶχον κείχον. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ ο. ἐπιφερομένου γὰρ μόνου τοῦ ο κρᾶσιν ποιεῖται, καὶ ὁ σός χῶ σός, καὶ ὁ οἶνος χοῖνος, καὶ ὁ φίλος χῶ φίλος: εἴπερ οὖν ἔγκειται τὸ εἶτα, ἦν ἂν κείτα. καὶ ἔτι ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων καὶ τὸ δηλούμενόν φησι μάχεσθαι. ὁ μὲν γὰρ καὶ σύνδεσμος ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν παραλαμβανομένων ἐστίν· ὅφ' ἕνα γὰρ καιρὸν γραφόντων τινῶν φάμεν, καὶ Διονύσιος ἔγραψε καὶ Ἀπολλωνίος· καὶ δῆλον ὅτι διὰ τοῦτο καὶ ἀθροιστικ[ός· ὁ δὲ εἶτα χρὸ]νον τομὴν ἐπαγγέλλεται. ὁ γὰρ λέγων, Ἀριστ[οφάνης] ἔγραψεν,] εἶτα Ἀπολλωνίος· τάξεώς ἐστι παραστ[ατικός.] Tum p. 497, 14: Διὰ τούτων οὖν θεματικὸν τὸν σύνδεσμον [ἐξ]ε[δ]έχεται. εἰτά φησι, χωρὶς εἰ μὴ ἐπεκτέταται ὁ καί, ὡς ὁ δὴ, ἀποβολῆς γενομένης τοῦ ι καὶ εὐλόγου ἐκτάσεως τοῦ α, καθότι καὶ τὸ κλαίειν κλάειν.

Rem ergo varie Trypho in libris de coniunctionibus et de adverbis tractavit. In hoc enim κα̑τα pro καὶ εἶτα dictum sumens, tamen in vi eius particulae haerebat, illic habita crasis analogiae ratione prorsus sententiam aliorum deflexit κα̑τα aut θεματικόν esse aut e καί, quemadmodum δῆτα e δῆ (cf. p. 569, 21), formatum esse proponens. Qui quod καὶ εἶτα recte coniungi negat, manifesto erravit. Tum, inquit Apollonius, si κα̑τα nihil est quam καί, cur non semper illud pro hoc usurpatur? In scriptura κα̑τα cum veteres grammatici consensisse videantur, de origine tamen inter se differebant⁵). Quod vero nonnullos opinatos esse dicit Apollonius quodque etiam nunc in Et. Gud. p. 303, 9, Phot. lex. p. 143, 21 legitur, κα̑τα esse καὶ εἶτα, id per crasin certe, ut iam Trypho observavit, fieri non potuit. Debebat enim κείτα esse aequae ac κείς et κείν (Anth. Pal. I p. 421) et κείκοσι (Corp. Inscr. II n. 2321, 5) dictum est. Nunc cum viri docti κα̑τα exhibere soleant, unus quantum equidem scio, Pflugkius Apollonium, ut dicit, secutus κα̑τα in Eur. Phoen. v. 420, 551, 601 scribere praetulit. Apolloniam vero scripturam, quae etiam Tryphonis est, κα̑τα fuisse recte e pag. 497, 22 concluditur; etiamsi qui defendi possit, non intelligo. Fortasse e κα̑πειτα factum est κα̑τα. Namque propria vis nusquam, ne in exem-

5) Ortum inde etiam Dionysii Thracis p. 643, 8 κα̑τα nimirum e καὶ εἶτα contractum censentis; aliter scholiasta p. 969, 4. Iota autem subscriptum nemo veterum grammaticorum in hac forma admisisse videtur.

plis quidem, quae habet Apollonius, Arist. Ran. v. 203, Eur. Phoen. v. 601, debilitata est. Deinde dubium, num in καὶ ὁ οἶνος per crasin confluendo ab omnibus οἱ diphthongus servata sit, siquidem Aristophanes Ran. v. 511 pro καὶ οἶνον posuit κῶνον, cf. Orum Milesium in Et. M. p. 551, 27; 816, 34. Facit tamen cum Tryphone χοῖον apud Aristophanem Nub. v. 1208.

8 (48). Tryphonis duo de ἔκῃτι fragmenta cum obscurum sit, num utrumque e περὶ συνδέσμων aut περὶ ἐπιρρημάτων libro arcessita sint, an alterum huc, illuc alterum pertineat, totam hoc loco absolvamus quaestionem. Apollonius igitur de coni. p. 497, 30 haec:

Φησὶν ὁ Τρύφων, ὡς ἀδύνατον ἂν εἴη σύνδεσμον αὐτὸ ἐκδέξασθαι, καθὼ οὔποτε οἱ σύνδεσμοι τῇ α στερήσιν ἀναδέχονται, ἔστι δὲ τὸ ἀέκῃτι ἐν στερήσει τοῦ ἔκῃτι. — P. 498, 26: Ἀλλ' οὐδὲ ἐπίρρημα, φησὶν ὁ Τρύφων, πᾶν ἀκριβῶς καὶ τῷ σχηματισμῷ προσελθὼν καὶ τῇ τάσει. εἰ γὰρ παρὰ τὸ ἐκῶν τὸ ἐπίρρημα ἐγένετο, κᾶν ὠξύνετο, εἴγε τὰ ἐν παραγωγῇ, κᾶν μακρῷ τῷ ἰ χρεῖται κᾶν βραχεῖ, ὠξύνεται, Ἑλληνιστί, ἀμορρητί, πανοικί. πῶς οὖν βαρύνεται τὸ ἔκῃτι; — P. 499, 7: Φησὶν ὅτι, καθὼ ἡλογήθη ἡ φωνή, δύναται ἐπίρρημα καθίστασθαι, ἡλογημένον ἐν τῇ τάσει, καθότι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ φωνῇ. — De adv. p. 544, 24: Τρύφων φησὶ καὶ διὰ τὸ ἀκατάστατον τοῦ τόπου μὴ ἔχασθαι αὐτὸ τοῦ κατὰ τὰ ἐπιρρήματα μερισμοῦ. τὰ γὰρ τοιαῦτά φησιν ὠξύνεσθαι, ἀναιμωτί, ἀκονιτί, ἀδακρυτί, κᾶν ἢ σὺν τῷ σ, ἑλληνιστί, δωριστί, αἰολιστί.

Apollonius ἀέκῃτι coniunctionem esse negans, quia, etiamsi ἔκῃτι esset, α illud privativum simul notionem coniunctionis tolleret, ἔκῃτι quoque e coniunctionum numero exterminat. Contra neque inter adverbia recensendum esse ἔκῃτι, quia nulla exstarent adverbia negativa praeter ea, quae ab adiectivis negativis deducta essent. Verumtamen ad ea confugit ab ἀεκάζομαι adverbium ἀεκασί effingens, unde postea more Ionico ἀέκῃτι effectum esset accentu analogiam vocum ὕψι, ἴφι, αὐθι sequente. Nullis autem exemplis re vera illam factam esse mutationem ostendit. Eandem originationem habemus in Et. M. p. 19, 32 sive in Phavor. ecl. p. 80, 8; similiter ἔκῃτι ab ἐκάζω deductum in Et. M. p. 321, 48, Zonar. p. 680. Praepositionem ἔκῃτι itemque ἀέκῃτι recte iam veteres grammatici pro dativo substantivi habuisse videntur, siquidem id ex Apol-

lonii Sophistae glossa: ἀέκητι. ἀκουσίῳτι et Hesychii ac Zonarae: ἀέκητι. ἀβουλία colligere licet.

9 (49). Apollonius de coni. p. 501, 14. Ὅτι. τὸ προκείμενον μῶριον διαφορὰς ἔχει τέσσαρας, δύο συνδεσμικὰς καὶ δύο πτωτικὰς, καθὼς καὶ Τρύφων παρέθετο. — V. 22: Φησὶ Τρύφων τὸν ὅτι σύνδεσμον καὶ πτωτικοῖς καὶ ἀπώτοις συντάσσεται· ὅτι ὁ ἥλιος ὑπὲρ γῆν ἐστίν, ἡμέρα ἐστίν· ὅτι περιπατῶ, κινουμαι'.

Notiones illae duae, quas συνδεσμικὰς Trypho appellat sunt caussalis una, altera narrativa, cf. p. 502, 9. Contra πτωτικὰς, quas iccirco proposuerat, quod ὅτι aut casus aliquis exciperet aut aliud vocabulum declinationi non obnoxium. insequeretur, prorsus nullas esse, sed mero discrimen illud niti hyperbato iam Apollonius observavit.

10 (50). Apollonius de coni. p. 503. Cum adverbia aliquot et pronomina in α desinentia in fine amplificarentur, veluti τηρίκα in τηρικαῦτα, τόσα in τosaῦτα, τοῖα in τοιαῦτα, alia non mutarentur, ut τοῦνεκα et τόφρα, Trypho si syllaba longa praecederet (ὅτε μὴ μακροῦ παρεδρεύεται), eiusmodi voces non dilatari censuit. Cui regulae opponenda esse τοῖα et τοιαῦτα Apollonius animadvertit.

11 (51). Quae Apollonius de coni. p. 504 de τοῦνεκα e Tryphone habet, misere corrupta et lacerata sunt; videtur tamen Trypho crasim articuli et adverbii ἐνεκα statuisse, quam Apollonius aspernatus est.

12 (52). Apollonius de coni. p. 506 posteaquam γάρ in altera enunciati parte poni solere, tamen apud Homerum crebro in priorem per hyperbatum promotum esse dixit, contrariam tradit a Tryphone propositam horum versuum Homericorum (Od. X v. 501) interpretationem:

ὦ Κίρκη, τίς γάρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
εἰς Αἶδος δ' οὐ πῶ τις ἀφίκετο.

Quos cum Apollonius ita explicuisset: ὦ Κίρκη, εἰς Αἶδος δὲ οὐ πῶ τις ἀφίκετο· τίς γάρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει; v. 19 hanc adscripsit Tryphonis interpretationem:

Τρύφων μέντοι φησὶν ἐπὶ τοῦ τοιούτου συνδέσμου ἀντιπαρεilhφθαι, τὸν γάρ ἀντὶ τοῦ δὲ καὶ τὸν δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ· τίς δὲ ταύτην τὴν ὁδὸν ἡγεμονεύσει; εἰς Αἶδος γάρ οὐ πῶ τις ἀφίκετο. καὶ οὐκ ἔστιν ἀσύνηθες τὸν δὲ εἰς τὸν γάρ μεταλαμβάνεσθαι.

βῆλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ·
 αἰτία γάρ ἐστι τοῦ ἀναπαλῆναι τὸν ἵππον.
 Θάμβησεν δ' Ἀχιλῆος, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω
 Παλλὰδ' Ἀθηναίην, δεινὰ δέ οἱ ὅσσε φάσανθεν·
 ἵν' οὕτως τὸ καταπληκτικὸν τῆς θεοῦ μηνύσῃ. ἀλλὰ δύναται ὁ γὰρ
 πλεονάζειν ἐπὶ τῆς ἀνταποδόσεως, [φησὶ] Τρύφων, ὁμοίως τῷ
 τίς γὰρ ὁδ' ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἥνυς τε μέγας τε
 καὶ ἐπὶ τοῦ

αἶ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι

αἶ γὰρ δὴ οὕτως εἴη.

καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν τοιούτων οὐ δόξει μάχεσθαι ἢ σύνταξις τοῦ
 γὰρ κατ' ἀρχὴν τιθεμένου.

Tryphonis sententiam δέ interdum pro γάρ usurpari repetivit Eustathius in Od. p. 1427, 63, quamquam idem in Od. p. 1666, 40 Apolloniam Homericorum versuum (Od. X v. 501, 502) explicationem recepit. Γάρ vero nusquam, ne in αἶ γάρ quidem, per pleonasmum, sed per ellipsim positum esse vel ex II. II, 371 perspicias.

13 (53). Apollonius de coni. p. 507 γάρ cum omnibus fere coniunctionibus caussalibus coniungi observans, haec v. 13:

Ὁ Τρύφων φησίν, ὡς ἐκ τῶν δύο συνδέσμων ἐν καθίσταται τὸ αἰτιολογούμενον, ἔνεκα γὰρ τούτου ἦλθες' ὡς εἵνεκα τούτου ἦλυθας, ὅτι γὰρ παρεγένου· καὶ ἐπὶ τῶν παραπλησίων τὸ αὐτό.

Quae Apollonius non spreuit, quia et coniunctiones et alia eiusdem notionis vocabula non raro per pleonasmum quendam iuxta ponerentur. Fuerunt tamen qui ἐπιπλοκήν factam existimarent.

14 (54). Apollonius de coni. p. 507, 25: Φησὶ (sc. ὁ Τρύφων) τὸν μὲν γὰρ εἶναι σύνδεσμον ἰσοδυναμοῦντα τῷ δέ ἐν ὑποδείγματι τοιούτῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Διονύσιος ἐδειπνοῦμεν, σὺ μὲν γὰρ παρεγένου· οὔτε γὰρ, φησίν, ὁ μὲν δεόντως [ἐν προτάσει] οὔτε ὁ γὰρ ἐπ' αἰτίας τινὸς παραλαμβάνεται. εἰς οὗν ἐστὶν ἀντὶ τοῦ δέ.

Sequuntur Apollonii verba quadam ex parte vitiosa. Etenim p. 507, 33 τὸν τὰρ εἶναι διὰ τὸν τόνον, tum p. 508, 1 ἐφ' αὐτόν, deinde v. 10 ὥσπερ, denique v. 11 παρειλημμένος ἦν corrigendum videtur. Repugnat autem Tryphoni tribus de caussis. Namque omnia vocabula in ρ desinentia brevi vocali praecedente barytona esse solent neque a quoquam μὲν γὰρ usurpatum occurrit; adde quod vel iuxta positis coniunctionibus nova

efficitur significatio. Apollonius igitur quemadmodum μὲν γάρ pro una coniunctione nonnunquam esse dat, ita in unam conflandas esse negat. Rem aliter se habere non est quin intelligat.

15 (55). Apollonius in quaestione de διότι, simplici compositave coniunctione, haec de Tryphone servavit p. 509, 14:

Φησὶν ὁ Τρύφων, ὡς τοῖς τοιούτοις μορίοις πτωτικοῖς οὖσιν ἀνταποδίδεται τὰ τοιαῦτα, ὡς ἐν τοῖς τοιούτοις, ὅς τις περιπατεῖ, οὗτος κινεῖται· ὃ τι περιπατεῖ, τοῦτο κινεῖται.

Unde etiam Tryphonem διότι pro voce e διὰ et ὃ τι composita habuisse recte colligemus.

16 (56). Apollonius de coni. p. 514 postquam χάριν saepenumero idem quod ἔνεκα valere dicit, v. 1 de Tryphone tradit haecce:

Φησὶν ὁ Τρύφων, ὡς ἔνεκα τούτου τὸ μὲν ὄνομα καὶ χάριτα λέγεται καὶ χάριν, τὸ δὲ εἰς τοιαύτην σύνταξιν παραληφθὲν ὡς ἀντὶ συνδέσμου καθ' ἓνα σχηματισμὸν παραλαμβάνεται, ὅπερ παρείπετο συνδέσμοις. ἔτι μέντοι φησὶν ὁ Τρύφων, ὡς παρὰ [Εὐριπίδην] καὶ καὶ ἔτι ἄλλοις ποιηταῖς ὀνομαστικῆς συντάξεως ἔτυχεν. ἐν μὲν γὰρ Κρήσσαις

ἐγὼ χάριν σὴν παῖδας οὐ κατακτενῶ,
καὶ ἐν Αὐγῇ

καὶ βουθυτεῖν γὰρ ἡξίους ἐμὴν χάριν.
τὰ γὰρ κτητικαῖς ἀντωνυμίαις συντασσόμενα ὀνόματά ἐστι τῆς αὐτῆς πτώσεως τυχόντα καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ, ἐμὸν αὐλόν, ἐμὴν οἰκίαν, ἐμὴν χάριν.

Quae sequuntur Apollonio attribuenda videntur, qui non modo χάριν cum accusativo pronominis possessivi, verum etiam cum genitivo quolibet coniunctum substantivum esse et per ellipsim praepositionis εἰς explanandum arbitratur. Substantivi accusativum χάριτα teneo solum ex Herod. VI 41, IX 107, Xen. Hell. III 5, 16, Eur. Hel. v. 1378, quamquam aliter hac de re iudicat Moeris p. 414: χάριν, Ἀττικῶς· χάριτα, Ἑλληνες. Contra nominis appellativi accusativus Χάριτα fuit, cf. Philemon p. 196. Ceterum ἐμὴν, σὴν χάριν etc. crebro et poetae admiserunt, ut exemplis utar, Aristophanes Acharn. v. 1232, Aeschylus Pers. v. 1015, Euripides Hel. v. 1373, Phoen. v. 762, Androm. v. 1228, Heracl. v. 242, Apollonius Argon. II v. 632 et solutae orationis scriptores, ut Plato Phaedr. p. 234 e,

Soph. p. 242b, Resp. V p. 472e. Plura exempla contulit Koenius ad Gregorium Cor. p. 12.

17 (57). De coniunctionibus, quae παραπληρωματικοί vocitantur, ita Trypho apud Apollonium de coni. p. 515, 31:

Ἦτοι συλλαβαί εἰσιν ἢ λέξεις. καὶ αἱ μὲν συλλαβαί τινων λέξεων εἰσι μέρη καὶ ἦτοι τελικαὶ ἢ ἀρκτικά. καὶ τελικαὶ μὲν λέγει δὴ, βούλομαι δὴ, ἀρκτικά δέ, ἐγὼ δὴ βούλομαι, ἐγὼ δὴ λέγω. ἦν δὲ ἐν ἀμφοτέροις ἀσύστατον. οὐ γὰρ ἔστι τις συλλαβὴ παντὸς μέρους λόγον ληκτική, γενήσεται δὲ ἐν τῷ Ἀπολλώνιος δὴ, ἐγὼ δὴ, βούλομαι δὴ. καὶ ἐπὶ τῶν ὑπολοίπων τὸ αὐτό. ἀλλ' εἰ καὶ προστιθεμένη ἔξωθ' ἐστὶν ἐν παραγωγῇ συλλαβῇ, πάλιν τὸ αὐτὸ ἐπιχείρημα ἀρκέσει· ἐκάστη γὰρ τῶν παραγομένων λέξεων δεκτικὴ ἐστὶν ἰδίας συλλαβῆς, ὡς τῶν τρίτων τὸ σι, λέγησι, ἔχησι, παμφαίνῃσιν· ἢ τῶν δευτέρων εἰς θα, λέγησθα, φέρησθα, καὶ ἐπὶ τῶν πρώτων τὸ μι, τάων ἦν κ' εἰθέλωμι, οὐδ' ἂν εἴμι· καὶ οὐχ οἷόν τ' ἐστὶν εἰπεῖν, λέγωσι· οὐδὲ, λέγωθα. καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων τὸ αὐτό, λέγω δὲ πάλιν ἐπὶ τοιούτῳ, μὴ κατὰ παντὸς ὀνόματος ἐφικνεῖσθαι τὸ δε· ἢ ὅτε οὕτως φαμέν, τοῖος τοιοῦτος. πῶς οὖν πάλιν τὸ δὴ ἐστὶν ἐν τῷ, λέγω δὴ, λέγεις δὴ, λέγει δὴ; σαφές οὖν ὅτι τὸ τοιοῦτον μᾶλλον λέξεως ἢ περ συλλαβῆς, εἶγε καὶ ἐν ἐπιρρήμασι καὶ συνδέσμοις τὸ τοιοῦτον ἐστὶν εὐρέσθαι. ἀλλ' οὐδὲ ἀρκτικὸν ἐστὶ συλλαβῆς. πάλιν γὰρ πῶς πάσης λέξεως ἢ αὐτῇ συλλαβῇ ἀρκτική; πῶς τε [ἐπὶ τοῦ], ἐγὼ δὴ λέγω· ἢ τῶν παρφημένων κλίσις οὐκ ἐγένετο κατὰ τὴν δὴ συλλαβήν; τὸ τοιοῦτον γὰρ παρέπεται ῥήμασιν. οὐ γὰρ δὴ γε οἱ παραπληρωματικοὶ σύνδεσμοι προθέσεις εἰσίν, ἵνα συντεθέντες προτακτικοὶ γίνωνται, καθότι τὸ καταβαίνω καὶ τὰ ὅμοια. Tum p. 516, 33: Σαφές μὲν οὖν ὅτι, ἐν οἷς οὐ συλλαβαί, ἐν τούτῳ λέξεις. ἰδιὸν τε λέξεων τὸ μεταλαμβάνεσθαι εἰς ὁμοιοσήμεους. βροτός — ἄνθρωπος, αὐτὰρ — δέ· τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ προκείμενοι σύνδεσμοι νύ-δὴ-ῥά. πᾶν μόριον ἐγκλιτικὸν λέξις ἐστὶν, ἢ λθ' τις, ἄνθρωπός εἰμι. πάμπολλοι δὲ εἰσιν οἱ παραπληρωματικοὶ ἐν ἐγκλίσει, ὡς ὁ γέ, ὁ ῥά, ὁ θήν, ὁ νύ. δύο λέξεων ἢ τριῶν οὐσῶν ἀκόλυτον τὸ ἐπ' ἄλληλον τῆς ὀξείας· καὶ κατὰ τοῦτο οὖν λέξεις τὰ προκείμενα μόρια· ἰδὼν γὰρ ἐν τῷ, ἢ νύ σέ που δέος ἴσχει· καθ' ἐν ἑκαστον μέρος λόγον ἢ ὀξεῖα ἀνέστη.

Ergo coniunctiones illas Trypho voces esse concludit. Quod cum ex accentu demonstrasset, promisso suo non stans de notatione disquirere omisit; cf. Apoll. p. 516, 31: ἐν γὰρ δὴ τῇ προ-

τάσει φησὶ τοῦ λόγου, εἰ λέξεις, ὀφείλουσί τι δηλοῦν. Supplevit igitur Apollonius, quae ille neglexerat.

18 (58). Apollonius de coni. p. 523 postquam ἡ initiale circumflecti, subsequens vero, quale est in *τιή* inclinari dixit, Tryphonis adversariam tradit hisce verbis sententiam, v. 13:

Φησὶν ὁ Τρύφων τὸν λόγον ψευδῇ εἶναι, ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἐπ' ἄλλων μερῶν λόγον τὸ τοιοῦτον ἐπιδείξαι. τὰ γὰρ οὕτω καὶ ἐγκλιτικά ἐστι μόρια, καὶ οὐ πάντως τῷ δηλουμένῳ παρήλλακται, ὡς ἔχει τὰ ἀντωνυμικά, ἐμοῦ ἤρπασεν, ἤρπασέν μου· σοῦ ἤρπασεν, ἤρπασέ σου'. Tum p. 524, 2: Ἦν οὖν φησὶ πλεονασμὸς τοῦ *η* ἐν τῷ *τιή*, ὃ λόγῳ καὶ τὸ λεγοίη, φεροίη πλεονάζουσι τῷ *η*, καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ἐγὼν τὸ ἐγώνη παρὰ Ταραντίνοις, καὶ ἐν μέσῃ λέξει τὸ πολεμῖα, πολιήτης, μυθιήτης, καὶ ἐν ἀρχῇ τὸ ἡβαιόν. Cf. de constr. or. IV p. 302.

Praetulit igitur Trypho formam *τιή* aequae atque Apollonius Sophista v. 7. ποτὲ παρέλκει, ἀλλὰ *τιή* με ταῦτα διεξερέεσθαι ἔκαστα'; Cf. Schol. Ven. II. I, 219. De scripturis *τιή*, *τιή* etc. copiosius disseruit Lehrsius quacst. ep. p. 62. De nominibus in *ιήτης* per pleonasmum vocalis *η* interpretandis similiter a Stephano Byz. p. 43, 1 *iudicatum* videmus.

19 (59). Apollonius eorum impugnans sententiam, qui δὴ et ἡ idem vocabulum opinabantur, etiam Tryphonem ad partes vocat, de quo p. 525, 10 haec servavit:

Φησὶ καὶ ὁ Τρύφων, ὡς τὰ ἐν πάθει γινόμενα οὐδέποτε παράλληλα τίθεται τοῖς ὁλοκλήροις, γαῖα αἶα, μία ἱα, οὗς ὄς.

Ergo cum saepissime apud Homerum ἡ δὴ occurrat, diversa ἡ et δὴ origine utuntur.

20 (60). Eidem quaestioni de scripturis ὡς et ὡς e Tryphone haec Apollonius inseruit p. 523, 21:

Τῷ αὐτῷ λόγῳ πλέον ἐπεμέμφετο τοὺς ἐγκλίοντας μὲν κατ' ἀρχὴν τὸ ὡς, ἐν δὲ μέσῃ φράσει περισπωτάς,

ἀλλ' οὐδ' ὡς ἐτάρους ἐρρύσατο.

πάλιν τῷ αὐτῷ λόγῳ, ὅτι μὴ τῶν ἐγκλιτικῶν τὸ ὡς, καὶ ὡς τὸ ἐναντίον ἀνεδέξατο, ὅπου γε τὰ μὲν μεσαζόμενα ἀποβάλλει τὴν περισπωμένην, τὰ δὲ ἐν ἀρχῇ παραλαμβανόμενα, εἰ ἐπιδέχοιτο τὴν περισπωμένην, πάντως τὴν αὐτὴν παραλαμβάνει, ὡς ἔχει, ποῦ ἀπῆλθεν; ἀπῆλθέ που' καὶ τὰ ἄνω προκειμένα.

Cave tamen ne Tryphonem ὡς sprevisse ex Apollonii disputatione colligas; illum enim pro ὁμῶς et οὕτως posuisse ὡς ex Et. M. p. 824, 48 intelligitur, quem locum a Tryphone

profectum esse e fragmento sequenti patebit. Quod vero apud grammaticum Hermannii de emend. gramm. p. 466 Tryphonem etiam pro ὅπως usurpasse ὡς legimus, id mihi quidem falsum et οὕτως restituendum videtur. De re consulas Hermannum de em. gramm. p. 111 et Lehrsium quaest. ep. p. 63 not.

21 (61). Grammaticus⁶⁾ apud Hermannum de emend. gramm. p. 463:

Ἰστέον ὅτι τὸ ὡς τριάκοντα σημαίνει παρὰ Τρύφωνι. παραβολήν, ὡς τε λέων ἐχάρη· ἀνταπόδοσιν, ὡς τό, ὡς αὐτίς καθ' ὅμιλον ἔδν Τρώων· ὑπερβολήν, ὡς τό, ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός· ὁμοίωσιν, ὡς τό, ὡς [ὃ δ'] Ὀδυσσεὺς μεγάλτορος νῦν ἔουκεν· ὅμως, ὡς τό, ἀλλ' οὐδ' ὡς ἐτάρους ἐρρύσατο ἰεμένος περ· ἀναφορικόν, ὡς τό, ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον· θαυμασμόν, ὡς τό, ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ· οὕτως, ὡς τό, ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσοντο φαιδίμος Ἐκτωρ· ἵνα σύνδεσμον, ὡς τό, ὡς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης· ὅπως, ὡς τό, ὡς σπείσης Διὶ πατρί· ὅτι, ὡς τό, ἔγνω, ὡς θεός· ἐπει, ὡς τό, ὡς ἴδε χῶρον ἐρῆμον· [καὶ ὡς τό, ὡς ἐσθήκασιν νόμοι καὶ παρ' ἡμῖν δικαστήρια]· αἶθε, ὡς τό, ὡς ὠφέλες ἀντόθ' ὀλέσθαι· διό, ὡς τό, ὡς ἄν ἐπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος· εἰ συναπτικόν, ὡς τό, ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοντε· ὁμοίως, ὡς τό, μνήσομαι, ὡς μ' ἀσύφηλον· ὅπως, ὡς τό, ἤρξατο δ', ὡς πρῶτον Κίονας δάμας· ἀντάρ· ἐπὶ πρόθεσιν, ὡς τό, ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἀγχι θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον· τοσοῦτον, ὡς τό, ὅσον Φαίηκες περὶ πάντων ἰδριες ἀνδρῶν νῆα θοὴν ἐπὶ πότον ἐλαυνέμεν, ὡς δὲ γυναικες⁷⁾· ὅσον, καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐχάندان· γάρ, ὡς τό, ὡς οὗ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμον ἦεν· εὐθέως, ὡς τό, ὡς ἴδεν, ὡς μιν ἔδν χόλος· ὡσανύτως καὶ τό, ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγασθε θεοί· βεβαίωσιν, ὡς τό, ὡς χαρίεν τ' ἀνθρώπων⁸⁾ ἀν-

6) Servata esse eadem videntur in codice quodam Mediceo, cf. Bandin. II 263, 31 ἐκ τῶν τοῦ Τρύφωνος περὶ τοῦ ὡς καὶ ἄλλων τινῶν. Inc. Ἰστέον ὅτι τὸ ὡς τριάκοντα σημαίνει παρὰ Τρύφωνι.

7) Omissum est hoc exemplum in Etymologicis.

8) Codex ἐλαυνέμεν. καὶ ὡς τό, ὡς δὲ γυναικί· Correx. Hermannus ex Od. VII 109.

9) Codex τὸ ἀνθρώπων. Et. M. p. 824, 12, Et. Gud. p. 582, 27: ὡς χαρίσιν τ' ἀνθρώπος ἀνθρώποις.

θροῦποισιν· ἀλλὰ, ὡς τό ,ὡς τοῦτ' ἀλήθεια· ἔως, ὡς τό ,ὡς¹⁰⁾ ὁ μὲν ἐνθα πολὺν βίοντον καὶ χρυσὸν ἀγείρας· οὕτως¹¹⁾ δεικτικόν, ὡς τό ,ὡς ποτ' ἔην· τῶν αὐτῶν νεώτεροι ἀντιοώντων· οὐδαμῶς, ὡς τό ,ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθεν ἐπεργεσιῶν· διηγηματικόν, δηλοῦν κεφαλαίωσιν, ὡς τό ,ὡς τ' ἦλθ' ὡς τ' Αἰγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον· λίαν, παρὰ Θεοκρίτου, ὡς τό, ὡς ἄλλος ἐστί· πάντα δὲ ταῦτα ὁξύνονται χωρὶς δύο, τοῦ σημαίνοντος τὸ ὅπως (scr. οὕτως) καὶ τοῦ σημαίνοντος τὸ ὅμως. ταῦτα γὰρ περισπῶνται,

Reliqua ab alia manu, quae etiam notulam quandam e bibliis sacris adscripsit, profecta sunt. Omnia fere, sed multo etiam magis vitiosa, et in Et. M. p. 824, 13 et in Gud. p. 582, 1 leguntur; ubi postquam XXXII significationes ὡς habere initio traditum est, XXX solum illae Tryphonis cum iisdem exemplis enumerantur. Sed, si quid video totum illud fragmentum, quale nunc exstat, non a Tryphone conglutinatum, sed ex uberiore disputatione ab aliquo in brevius contractum est. Nolim tamen eius rei Eustathium adhibere testem, qui in Il. p. 1214, 41 haec adnotavit: Ὅτι δὲ τοῦ ὡς, πολλῶν ὄντων σημαυνομένων, κατὰ Τρύφωνα ἔστι τις καὶ χρονικὴ ποτὶς σημασία, φαίνεται ἐν ἐπιστολῇ τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου, οἶον, ὡς ἂν οὖν λάβης τὴν ἐπιστολήν, σύνταξον κήρυγμα ποιήσασθαι, ἥγουν ἡνίκα ἂν λάβης. Valde enim dubito, num Trypho rei antiquissimis iam scriptoribus usitatae documentum quaerens ad Antiochi regis epistolas confugerit. Itaque Eustathium epitomam illam respexisse novumque de suo exemplum addidisse recte existimabimus. Neque Tryphonem tam absurde rem egisse crediderim, ut sine certa distributionis ratione singula consarcinaret, eadem variis modis repeteret, quid ὡς valeret quoque consilio adhiberetur, confunderet. Habuit fortasse Trypho etiam alias illius coniunctionis significationes, quas epitomator omisit, vel ὡς pro ἧ, quod legitur apud Theocritum I v. 13, V v. 101, 103. Num vero aliquid operae Tryphonis in Hesychium v. ὡς transierit, diiudicare non auisim. Ὡς denique qui scripserint praeter Tryphonem invenies apud Lehrsium quaest. ep. p. 63 not., cf. Epim. Hom. p. 449, 13.

10) Nunc est ὡς in Od. III, 301.

11) Codex οὔτως. Et. M. et Gud. αὔτως.

XI.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΩΝ.

Cuius libri praeter tria fragmenta laudata ab Apollonio de adv. p. 548, 2; 556, 30, de coni. p. 496, 18 alia quoque supersunt haud pauca, quae recte eodem referas. Totius operis imaginem etsi propter reliquiarum exiguum numerum cogitatione fingere nequimus, videtur tamen, id quod Apollonius de coni. p. 516, 31 in quaestione illa de coniunctionibus expletivis vituperavit, etiam in hoc tractatu commisisse, ut vocum significationes negligeret, formas fere solas indagaret. Hasce vero eum, ut adverbiorum singulorum originem exploraret, perquam accurate et diligenter investigasse et fragmenta efficiunt et quae Apollonius p. 498, 27 de Tryphone scribit: *πάνν ἀκριβῶς καὶ τῷ σχηματισμῷ προσελθὼν καὶ τῇ τάσει*. Accentus igitur potissimum formaeque habens rationem vocabulorum originem, plurium formarum quae sit genuina, quae inter adverbia quaeque inter alias orationis partes recensenda essent, discernebat. At ipsius Tryphonis verba contemplemur.

1 (62). De ἔκῃτι diversis modis a Tryphone in libris *περὶ συνδέσμων* et *περὶ ἐπιρρημάτων* iudicatum esse iam frg. 48 vidimus.

2 (63). De *κᾶτα* vel *κᾶτα* variis sentiis in utroque libro Tryphonem usum esse adnotavimus frg. 47.

3 (64). Apollonius de adv. p. 548, 1: *Ῥητέον περὶ τοῦ ὑπόδρα, περὶ [οὔ Τρύφων] ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων ψηφίν, ὡς οὐ δεόντως [τὸν νόνον] ἀνεδέδεκτο. τὴν γὰρ ἀποβολὴν ψηφισφυλακτικὴν εἶναι τοῦ νόνον. τὸ ἀναξ ἀποβαλὼν τὸ ξ, φυλάσσεται κ[ατὰ τὴν] αὐτὴν τάσιν, Ζεῦ ἄνα Δωδωναίε· καὶ κατὰ κλητικὴν τὸ γύναιξ, ἐν τῷ, ὡ γύναι· ἔτι τὸ γάλαξ, ἀφ' οὗ γενικὴ ἢ γάλακτος, ὅτε γίνεται πάλιν γάλα. ὅθεν εἰ καὶ τὸ ὑποδράξ ἐν ὀξείᾳ τάσει ἐστί, σαφὲς ὅτι καὶ τὸ ἐν ἀποβολῇ τοῦ ξ πάλιν τὸν ἐπὶ νόνον φυλάξει.*

Apollonius licet quadam ex parte Tryphoni adversetur, quoniam non semper vocabula in fine decurtata, quoad eius fieri posset, accentum integrae formae retinerent¹⁾; tamen

1) Cf. Apoll. p. 548, 21; de constr. or. IV p. 336.

ipse quoque ab ὑπόδραξ²⁾ originem ὑπόδρα traxisse existimat, aut latere ὄρω vel δρω pro ὄρω. Primam originationem Herodianus, reliquas duas Apollodorus teste schol. Ven. II. I 148 (cf. Et. M. p. 781, 40) recepit. Contra fuerunt qui pleonasmī in Homérico illo ὑπόδρα ἰδών evitandi caussa ὑπόδρα ex ὑπὸ δὴ ῥα factum statuerent; cf. Apoll. p. 548, 14. Pro ὑποδράξ denique, si quidem id in usu fuit, aut pro ὑποδέρομαι afferamus Quinti Smyrnaei III v. 252 testimonium, qui in locum Homericī ὑπόδρα ἰδών substituit ὑποδερόμενος.

4 (65). Apollonius de adv. p. 556, 30: Τρύφων φησὶν ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων τὸ ἐχθές ἐντελέστερον εἶναι τοῦ χθές Ἀττικοῦ, παρ᾽ατιθέμενος τὴν ἐν τοῖς μονοσύλλαβοις ἐπιρρημασιν ἀναλογία, ὡς εἴη ἐν μακραῖς συλλαβαῖς ἐκάστοτε, ναί, μή, πού, πῶς, οὐ καὶ τὰ τοιαῦτα, μηχανόμενα διὰ τοῦ διπλοῦ, γνύξ, πύξ. πιστοῦται δὲ καὶ ἐντεῦθεν μὴ ἐντελῆ εἶναι τό τε δῖς καὶ τρίς, ἐκ δὲ τοῦ δνάκῃς καὶ τριάκῃς συγκατέσθαι, ἐπειδὴ τὰ εἰς ε λήγοντα μετὰ βραχείας ἐκφορεῖς ἐστὶν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, εἰκός, ἐγγύς, ἐντός, ἄλῃς, ἄχρῃς, ἄρος. ἐξ οὗ πάλιν συνέηγε τὸ ἐχθές ἀναλογίτερον ἀφηρησθαι δὲ πρὸς τῆς Ἀττικῆς χρήσεως τὸ ε.

Quae Tryphonis verba haud aegre in Epim. Hom. p. 437, 23, Et. M. p. 405, 29; 809, 23, Zonar. p. 943 agnoscas. Probatum est autem eius iudicium Apollonio. Quod vero Trypho χθές Atticorum usus proprium dicit, quamquam eodem arbitrio etiam alios grammaticos usos esse videmus, cf. Moer. Att. p. 402 et Bekk. An. p. 937, 23, repugnant tamen cum aliorum testimonia tum Atticorum loci complures, ut Soph. Ant. v. 456, Xen. Cyrop. VII 5, 53 quosque adscripsit Lobeckius ad Phryn. ecl. p. 323. Postremo observationi de quantitate monosyllaborum fortasse etiam in libro περὶ τῆς ἐν μονοσύλλαβοις ἀναλογίας locus fuit.

5 (66). Apollonius de adv. p. 560, 22: Τρύφων φησὶν, ὡς τὰ εἰς α λήγοντα ἐπιρρήματα βραχυνατάληκτά ἐστιν· οὐ γεγράφεται ἄρα τὸ ἴδιον καὶ δημοσίᾳ σὺν τῷ ι.

Quamquam Apollonius p. 561, 31 scribit: τὰ ἐπιρρήματα γεγράφεται σὺν τῷ ι, οὐχ ὥς φησι Τρύφων διὰ τὸ μακρόν

2) Contra alii ὑπόδραξ, ut Apollonius Sophista v. ὑπόδρα, Cram. An. Par. III. p. 336, 1; ὑποδράξ habet Ioannes Alexandrinus τὸν παρ. p. 33, 24.

α , minime tamen in Tryphonis utroque loco controversia inesse videtur. Qui cum α in *ἰδία* et *δημοσία* productum esse statuisset, quoniam reliqua adverbia α illud correptum haberent ideoque iota subscriptum aspernarentur, in illis quoque vocibus propter analogiam iota omittendum arbitratus est. Contra Apollonius, quo duce utitur Ioannes Alexandrinus *τοῦ παρ.* p. 29, 22, recte formas illas dativos esse demonstravit. Verum etiam eorum, qui de dativo concederent, fortasse nonnullos fuisse, qui *ἰδία* et *δημοσία* scriberent, et decrepitae Graecitatis tutuli et Strabo XIV p. 648 et Sextus Emp. adv. gramm. p. 638, 17 satis superque docent.

6 (67). Apollonius de adv. p. 563, 11 de origine adverbii *θαμά* disceptans e Tryphone haec servavit:

Τρύφων φησίν, ὡς τὸ ἄμα ἐπλεόνασε τῷ θ, τῇ αὐτῇ ἐτυμολογία ἀρκούμενος.

Apollonius quidem a *θαμά*, quod ipsum e *θαμέες*, *θαμέα* ortum esset, *ἄμα* factum putat, quia, ut ipsius verbis utar, *τὸ πυκνῶς γινόμενον ὑφ' ἑνα καιρὸν γίνεται*. Trypho autem eandem originationem adhibens *θαμά* ex *ἄμα* derivavit, ut nunc etiam in libello *περὶ παθῶν λέξεων* § 11 exstat. Secuti sunt eum Orio in Et. Gud. p. 254, 26 et Eustathius in Il. p. 43, 33; fuerunt tamen etiam qui Apollonii sententiam amplecterentur; cf. Epim. Hom. p. 14, 13; 199, 21 et Characem in Et. Gud. p. 254, 25.

7 (68). Apollonius de adv. p. 569, 14. *Ὡταν γεγενῆσθαι οἱ μὲν παρ' ἐφταιρικῇ ἐκφώησιν, ὡς Δίδυμος ἔφη, καὶ παραλαμβάνει αὐτὸ παρὰ τὸ ἔτης μετὰ μορίου τοῦ ὦ κλητικῶ. πρὸς ὃν φησι Τρύφων, ὡς τὰ τῆς κλητικῆς οὐ κατασταίη· βραχὺ γὰρ καὶ βαρὺ τὸ α ἀπαιτεῖ, ὥσπερ καὶ τῷ δώτης τὸ δῶτα παράκειται, θύτης θῦτα. αὐτὸς γε μὴν φησιν, ὡς τὸ ὦ μόριον ἐπεκταθὲν διὰ τοῦ τα ἐποιεῖτο καὶ κλητικὸν ἐπίφθεγμα, καθότι καὶ τῷ δῆ τὸ δῆτα παρέκειτο· καὶ διὰ τὴν ἀντέμφασιν τὴν πρὸς τὰ ὦτα τὸ ν προσεληλύθει.*

Tryphonis sententiam, quamvis ineptam, sine auctoris nomine repetitam legimus in Et. M. p. 825, 17 sive in Phavor. ecl. p. 454. Didymi³⁾ qualis fuerit scriptura, quamquam eius

3) Fortasse etiam pro Dinarcho Didymi nomen in simillimo Philemonis p. 220 loco reponendum est.

etiam in schol. Plat. Apol. p. 332 Bekk. et a Suida s. v. mentio facta est, obscurum; videtur tamen ὦ τᾶν vel ὦ τᾶς proposuisse, cum Trypho propter α longum et accentu instructum adversatus sit. Ipse vero manifesto ὦταν efflagitavit, quia pro ὦ dictum esset ὦτα pariter ac δῆτα pro δῆ, quibus fortasse addidit κατα pro καί, cf. frg. 47; postremo ambiguitatis vitandae caussa ⁂ esse adiectum. Omisit autem, id quod Apollonius refert, de quantitate vocalis α et quod inde pendet, de tenoris forma quaerere; de sede enim accentus nihil ambigebat. Proxime autem ad Tryphonem accedit Philemon p. 220 οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν περισπῶσι, τὴν δὲ δευτέραν βαρυτονοῦσι. Contra Apollonius ὦταν cum longo α et duplici tenore prolatum esse quasi pro fundamento quodam disputationis habens, huius solum formae causas et rationes investigat. Ab ἑτης igitur repetens paronymum ἐταῖν, quod in vocativo adverbialiter positum simul accentum mutaret, ὦ τᾶν scripsit. Eandem scripturam, licet aliis de causis, etiam Helladius apud Photium bibl. p. 530 b 2 tuetur; cf. Et. M. p. 825, 11. Deinde alii ὦ τᾶν pro ὦ τῶν vel ὦ ἐτᾶν aut ὦ τᾶν pro ὦ τῶν vel pro ὦ ἐταῖρε, ὦ σύ esse censuerunt; cf. Apoll. p. 569, 32, Hesych. s. v. Phot. lex. p. 568, 17, schol. Dionys. Thr. p. 949, 22, Ioann. Alex. p. 37, 32. Quibus veterum grammaticorum sententiis adiungamus Buttmanni gramm. Gr. I p. 218 placitum τᾶν esse pro τῷ aut τῆνος, refutatum ab Hermannō ad Soph. Phil. v. 1387. Quod vero Nauckius Arist. Byz. frg. p. 160 in medium protulit, ὦ τᾶν esse ὦ τάλαν, id omni analogia destitutum est. Quae explicandi ratio vera sit, nescio; fortasse nulla probanda, cum etiam in duorum compellatione illa interiectione Cratinum usum esse prodatur in schol. Arist. Plut. v. 66; cf. Fragm. com. gr. I p. 223.

8 (69). Apollonius de adv. p. 572, 13 de adverbiiis in στί a verbis in ζω derivandis disputans de Tryphone refert haec:

Τούτοις δὲ ἐπιστήσας ὁ Τρύφων ἐξήτει περὶ τοῦ μεγαλωσιτί, ἰρωσιτί παρὰ Ἀνακρέοντι καὶ ἔτι τοῦ παρὰ Ἀθηναίοις νεωσιτί, ὅπερ οὐκ ἀπιθάνως τῇ παρὰ Ἀθηναίοις συνήθει ἐπεκτάσει ἐξέτεινε τὸ ι. ἴδει γάρ, φησί, παρὰ τὸ μεγαλίζω μεγαλισί⁴), νεανίζω νεανισί· καὶ δῆλον ὅτι καὶ τὸ ἰρωσιτί παρὰ τι τῶν εἰς ζω ληγόντων ῥημάτων.

4) Similiter schol. Vict. II. XVIII 26.

Apollonius vero vocabula illa non, ut Trypho voluit, a verbis⁵⁾, sed a cognatis adverbis in *ως* derivanda esse arbitratur. Fortasse iis quantum quoque a Tryphone adiunctum fuit, *δημῶσι*, quemadmodum etiam nunc legitur apud Herodianum *περὶ διχρόνων* p. 300, 20, grammaticum Hermanni de em. gr. p. 448, Draconem Strat. p. 37, 1, Eustathium in Od. p. 1899, 57. Ferri igitur potest, quod Bergkiius poet. lyr. p. 677 Anacreonti reddendum suspicatus est, *ἀγανῶσι*. De quantitate autem i finalis in *ῶσι*, quod Trypho ab Atticis productum esse tradit, fuerunt qui aliter iudicarent. Herodianus quidem π. διχρ. l. l. breve id esse dicit, quomodo nunc quoque usurpatum apparet.

9 (70). Apollonius de adv. p. 574 de vocabulis in φι:

V. 14. *Τὰ προκείμενα παρὰ πᾶσιν ὑπείληπται, ὡς ἐπιρρήματα εἶη, ὧν ἐστὶ καὶ Τρύφων.* — V. 19. *Φησὶν ὁ Τρύφων τὸ τηνικαῦτα αὐτὰ παράγεσθαι εἰς τὴν ταυτότητα, ἐπὶ ἢ φωνῇ ἢ τοῦ πρωτοτύπου ὁλόκληρος καθεστήκη, ὡς ἐν τῷ ἡφι βίηφι· εἰ δὲ μὴ τῇδε ἔχει, τὸ τηνικαῦτα ἐπιρρηματικῆς ἔχεσθαι συντάξεως τὰ μόρια, ὡς ἐπὶ τοῦ χαλκόφι χαλκός. ἰδοὺ γάρ, φησὶν, αἱ παραχθείσαι γενικαὶ ἔχουσι τὸν ἀριθμὸν εὐδιάκριτον, ἢ καλοῖο, ἢ Ἀτρείδαο· τὸ δέ, φησί, κατ' ὅρεσφι τί μᾶλλον κατ' ὄρους ἢ κατ' ὄρων; ἴδιον δὲ τὸ μὴ διακρίνειν ἀριθμὸν ἐν συντάξει ἐπιρρήματος. κατὰ δὲ ταύτην τὴν ἔννοιαν ἀπεφαίνεται τὰ τοιαῦτα ἐπιρρήματα εἶναι.*

Formas igitur in φι Trypho ad easdem orationis partes referendas esse censet, quo etiam nominativus, contra omnes in ὄφι et ὠφι inter adverbia recensendas esse. Cui recte opponit Apollonius nec propter vocalem aut retentam aut expulsam hoc discrimen statuendum esse et pugnare cum eo usum Sicyoniorum, quibus istiusmodi voces pro genitivis essent. Ergo omnes in φι formas aut adiectivi aut substantivi casus esse concludit.

10 (71). Et. M. p. 645, 1: *Ὅρεσφι. δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ ὄρεσφι καὶ ὄρεσφι ὁ μὲν Δίδυμος λέγει γεγονέναι ἀπὸ τῆς ὄρεσι καὶ ὄρεσι δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν κατ' ἐπένθεσιν τοῦ φ· ὁ δὲ Τρύφων ἐναντιοῦται αὐτῷ λέγων, ὅτι οὐ δύναται*

5) Ad *ἰσῶσι* explanandum et ipsi Tryphoni verbum in ζω de-fuisse videtur. Usurpatum id ab Anacreonte esse adverbium testatur etiam schol. Ven. II. XVIII v. 26.

ἀπο δοτικῆς γενέσθαι, ἐπειδὴ γενικῆς σημασίαν ἐπέχουσι· τὸ γὰρ κατ' ὄρεσφιν ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ ὄρους καὶ τὸ [κατ'] ὄχεσφιν ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ ἄρματος. σχηματίζεται οὕτως· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ θεόσφατον⁶⁾ γίνεται θέσφατον, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τῆς ὄρεος καὶ ὄχεος γενικῆς γίνεται ὄρεόσφι [καὶ ὄχεόσφι]⁷⁾· καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ ο καὶ πλεονασμῷ τῆς φι συλλαβῆς [ὄρεσφι καὶ ὄχεσφι]⁸⁾. οὕτως Ἡρωδιανός.

Eadem apud Zonaram p. 1491 et Phavorinum ecl. p. 334, 24 leguntur. Tryphonem ὄρεσφι et ὄχεσφι inter genitivos reicientem errasse cum alia permulta tum Homeri verba σὺν ἱπποισιν καὶ ὄχεσφιν efficiunt. Contra alii syllabae φι usum nimis dilatantes nullum id spernere casum opinati sunt; cf. schol. L. II. II 233, XIII 588. Quod vero formas illas a genitivis ὄρεος et ὄχεος repetivit, recte id fecisse videtur; cf. Lobeckium ad Phryn. p. 672; neque quin verum viderit θεόσφατον e θεόσφατον factum esse censens, dubito, licet aliter hac de re iudicarit Buttmannus Lexil. I p. 165. Tryphonem sequuntur scholiastae Lipsiensis II. II 233 et Victorianus II. IV 452.

11 (72). Apollonius de adv. p. 578 adverbia in φ et ω a substantivis et praepositionibus, in ως ab adiectivis derivata esse ponens, tamen ἐγγυτάτω, ἐσωτάτω, ἀνωτάτω alia id genus huic regulae resistere observavit. Qua ratione etiam Tryphonem gesserat, quomodo autem voces praecepto illi repugnantes defendendae essent, non quaesiverat. Ita enim Apollonius p. 28: Ἐχρῆν καὶ τὸν Τρύφωνα, ἀποφαινόμενον τὸν προκείμενον κα νόνα, περὶ τῶν δοκούντων ὡς ἀντικειμένων ἀπολογήσασθαι.

Contra Apollonius duplicem adverbiorum comparisonem esse statuit; nam et ἔσω ἐσώτερος dici et ἔσω ἐσωτέρω. Ἐσωτάτω igitur comparativi ἐσωτέρω esse superlativum, quem ab ἐσώτατος repetere nolis. Attamen fuisse qui eiusmodi formas pro dativis haberent et ι subscriberent, discimus ex Et. M. p. 663, 20.

12 (73). Apollonius de adv. p. 585 in originem adverbii αὐτως inquirens hoc affert v. 17 Tryphonis hac de re iudicium: Τρύφων περὶ τοῦ σημαίνοντος τὸ οὕτως ἐκδέχεται μετὰ-

6) Ita Phavorinus, θεόσφατον Etymologicum.

7) Addidi ex Phavorino.

8) Inserui ex Phavorino.

πτωσιν τοῦ ο εἰς τὸ α γεγενῆσθαι. ἀλλὰ εἰλείπετο καὶ περὶ τοῦ
 σημαίνοντος τὸ μάτην διαλαβεῖν.

Tryphonis sententiam repetitam habemus in schol. B. II. I 133 vel in Et. Gud. p. 94, 47, Et. M. p. 172, 41. De spiritu quamquam nihil monitum, αὐτως tamen Tryphoni procul dubio probatum est. Alii αὐτως pro οὕτως, αὐτως, quod ex αούτως aut αέτως ortum esset, pro μάτην scribere praelulerunt, qua de re consulas Buttmannum Lexil. I p. 34. Contra Hermannus Opusc. I p. 338 αὐτως ad Atticorum usum aut inter grammaticorum commenta reiciens recte ubique αὐτως ad αὐτός referre videtur.

13 (74). Apollonius de adv. p. 601 postquam a genitivis in ου adverbia in ὅθεν effici, nihilominus tamen ἀμφοτέρωθεν, ἐκατέρωθεν, ἐτέρωθεν dici adnotavit, e Tryphone refert haecce v. 18: Φησὶν ὁ Τρύφων ἰδιαίτερον, ὡς τὰ διὰ τοῦ τερος πρωτότυπα διὰ τοῦ ω παράγεται κατὰ τὰ ἐπιρρήματα.

At, inquit Apollonius, regulam istam haud dubie Trypho, ut tres illas formas explicaret, commentus est. Quae et ipsae analogiam aliorum adverbiorum s finale abicientium tuentur.

14 (75). Apollonius de adv. p. 601, 28: Ἐτι ἐπηπόρει (sc. ὁ Τρύφων), πῶς γεγόνοι τὸ γειόθεν, παραδεχόμενος ὡς ἀνάλογον τὸ γῆθεν· παρὰ γὰρ τὴν γῆς γενικὴν, ὡς ἀρχῆς ἀρχῆθεν. καὶ ἐτι περὶ τοῦ Δεκελειόθεν· ἐν οἷς εἶλεγε μὴ παρὰ τὸ Δεκέλεια παρῆχθαι, παρὰ δὲ τὸν μετεληφόμενα τοῦ δήμου Δεκελία, ὥστε παρὰ γενικὴν τὴν Δεκελῆος Δεκελειόθεν εἶναι καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ι Δεκελειόθεν.

Non raro autem formas derivatas pro α habere in commissuris ο recte Apollonius observavit. A Δεκελία fingendum erat Δεκελειᾶθεν, dictum vero Δεκελειόθεν non solum a Callimacho, ut est apud Stephanum Byz. p. 224, 7, sed iam a Lysia c. Pancl. c. 2. Quam vocalis mutationem non ab omni analogia destitutam esse praeter Μήθυμα Μηθυμνόθεν, quod Apollonius adscripsit exemplum, etiam Κίκοννα Κικυννόθεν (Arist. Nub. v. 134) declarat. Num vero etiam de Ἀπειρήθεν (Od. VII 9) eodem loco Trypho disseruerit, ex Apollonii verbis diiudicare non ausim.

15 (76). Apollonius de adv. p. 611 adverbia in δόν a substantivis petita aut α aut η in syllaba paenultima habere monens haec de Tryphone servavit v. 4: Ἐσημειοῦτο πρὸς

Τρύφωνος τὸ βοτρυνδόν, ὅπερ διὰ τὴν φυλάσσουσιν γενικὴν τὸ ν δύνατο⁹⁾ ἂν ἔχειν ἀναλογία.

Βοτρυνδόν etiam in schol. Dionys. Thr. p. 941, 25 *μονήρες* vocatur. Quae forma cum productum habeat ν, suspicio oritur eam per contractionem e βοτρυνδόν factam esse, cui haud parum opitulatur *νεκυνδόν* teste Herodianō π. μον. λέξ. p. 46, 7 ab Euphoriōne usurpatum; cf. Lobeckium Paral. p. 155 not.

16 (77). Et. M. p. 481, 10: Ἰώ τὸ ἐπίρρημα ἐκ τοῦ ἰωῆ κατὰ συγκοπὴν· Τρύφων δὲ λέγει, ὅτι τὸ ᾧ τὸ κλητικὸν προσέλαβε τὸ ι καὶ ἐγένετο ἰώ.

Praeter Zonaram, qui p. 1140 eadem servavit, a nullo Tryphonis sententiam receptam videmus. Grammaticorum, qui etiam in interiectionibus analogiae vim valere opinati sunt, rixas Herodianus sedavit in libro *περὶ παθῶν* teste Et. M. l. l. haec scribens: *σχετλιαστικὸν καὶ βακχευτικὸν οὐχ ὑποπίπτει ἀναλογία.*

XII.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΩΝ ΕΓΚΛΙΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΥΚΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΠΛΩΣ ΠΑΝΤΩΝ.

Quae libri a Suida tradita inscriptio num ab ipso Tryphone profecta sit, dubitandi suppetit caussa. Nam aut separatorum voluminum nomina aut quae eiusdem fuerant partes, lexicographus ille unum in titulum conglutinasse videtur. Certe alii eandem materiam dispescuerunt, ut exemplo utar, Apollonius Dyscolus, qui *περὶ προστακτικῶν* scripsit¹⁾ atque adeo *περὶ τῶν παρ' Ὁμήρου προστακτικῶν ῥημάτων* Heracleo grammaticus²⁾. Fuit tamen fortasse Apollonii ille tractatus quinque *περὶ ῥημάτων* librorum pars, qui iidem pariter ac Georgii Choerobosci de verbis quaestiones *ῥηματικόν* vocabantur. Haud incommode igitur quam Suidas exhibet, inscriptionem in plures divellas aut *περὶ ῥημάτων* sive *ῥηματικόν* ei substituas. Ut ut est, pertinent eo quae in Cram. An. Ox. III p. 269, 26 leguntur:

9) Cod. *ἔδυνατο ἂν*, Lehrsius ad Herodiani l. l., quamvis dubitanter, *ἄδυνατον ἦν* rescribendum esse censuit.

1) Cf. de constr. or. I p. 77.

2) Cf. Suid. v. *Ἡρακλέων*.

1 (78). Σημείωσαι, ὅτι τὸ ἐσσί σχηματίζεται ὁ Τρύφων καὶ ὁ τούτου μαθητὴς Ἀπολλώνιος καὶ ὁ τοῦ Ἀπολλωνίου υἱὸς ὁ Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ ἐσμί³).

Ubi nisi quid post Tryphonis nomen intercidit, errorem inesse iam pag. 2 monuimus. Nam cum creberrime Apollonio cum Tryphone, Ammonii filio, rem fuisse constat, non satis caussae subesse videtur, cur ad cognominem grammaticum aliquem⁴) confugiamus. Illorum igitur opinioni quattuor de caussis Philoponus (cf. An. Ox. l. l.) adversatus est: πρῶτον ἀπὸ τῆς παραληγούσης, ὅτι ἔχει τὸ σ καὶ μ· δεύτερον ὅτι θέσει μακρά· τρίτον ἀπὸ τοῦ χαρακτῆρος ἀνελληνίστου τυγχάνοντος τοῦ ἐσμί⁵)· τέταρτον ἀπὸ τοῦ τόνου. τὰ γὰρ εἰς μὴ πλὴν τῶν ἐγκλινομένων ἢ προπερισπῶνται ἢ προπαροξύνονται. Itaque Trypho et qui eum sequebantur, Apollonius atque Herodianus, formam ἐσμί eamque inclinationi non obnoxiam effinxerunt. Eodem iudicio forsitan etiam scholiasta Lips. Il. I 176 et Choeroboscus in Bekk. An. p. 1375 usi sint. Contra alii ad ἐμί redire maluerunt; cf. Eust. in Il. p. 76, 24, Phav. ecl. p. 209, 25, schol. Od. I 297.

2 (79). Ex eadem quaestione manifesto haec quoque in Cram. An. Ox. III p. 270 repetita sunt: Διὰ τί δὲ οὐκ ἔστι τὸ ν ἐφελκυστικόν; διότι κατὰ μὲν Τρύφωνα⁶) πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ι, κατὰ δὲ Φιλόπονον, ὅτι καθ' ὑπέρθεσιν ἐγένετο.

Ab ἐσμί igitur effecit Trypho ἔς, tum ἐσσί. Tryphonis placitum repetivit Eustathius in Il. p. 76, 30, in Od. p. 1408, 15, Phavor. ecl. p. 209, 29, 210, 10. cf. Hort. Adon. p. 179 fol. vers. Veram autem esse caussam hanc, quod ν paragodicum tertiarum est personarum proprium, quis non intelligat?

3 (80). Choeroboscus ed. Gaisf. II p. 518, 19: Δεῖ γινώσκειν ὅτι τινές, ὧν εἰς ἐστὶ καὶ ὁ Τρύφων, ἠθέλησαν φυσικῶ λόγῳ ἐξετάσαι καὶ εἰπεῖν, ὅτι τὸ η καὶ τὸ ω ἐν τοῖς παρῳχημένοις μείζονά εἰσι τοῦ η καὶ τοῦ ω τῶν ἐν ἐνεστῶτι, ἐπειδὴ αἰεὶ ὁ παρῳχημένος χρόνος πλέον τίποτε ἐπιδέχεται τοῦ ἐνεστῶτος ἢ χρόνον ἢ συλλαβήν. συλλαβὴν μὲν, οἷον τύπτω ἐτυ-

3) Cramerus εἰμί.

4) De Tryphonibus, quorum notitia ad nostram usque memoriam perlata est, vide M. Schmidii de Tryphone Alexandrino commentationem p. 1—9.

5) Cramerus εἰμί.

6) Eieci, quod erat post Tryphonis nomen, ὅτι.

πτον, γράφω ἔγραφον, λέγω ἔλεγον· χρόνον δέ, οἷον ἄγω ἤγον, ἔλεγχω ἤλεγχον, ὁμνῶ ὤμνον. οὐκοῦν καὶ τὸ η̄ τὸ ἐν τῷ παρτατικῷ μετίζον ἐστὶ τοῦ η̄ τοῦ ἐν τῷ ἐνεστώτι. Cf. Bekk. An. p. 1172.

Trypho analogia ad ineptias delatus est. Cui Apollonius comparatione usus resistit; quemadmodum enim, inquit, corpora ad iustam usque magnitudinem aucta crescere desinunt, ita neque longae syllabae augescere queunt.

XIII.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΩΝ ΑΝΑΛΟΓΙΑΣ ΒΑΡΥΤΟΝΩΝ.

Cuius voluminis, quod unum fuisse Suidas testatur, etsi quale fere universum fuerit argumentum, ex ipso titulo divinamus, singula tamen ignoramus. Itaque cunctanter huic libro assigno, quae in Epim. Hom. p. 101, 32 servata sunt:

1 (81). Γνωτὴν. ῥήματος δεύτερος ἀόριστος. τὸ θέμα ἄδηλον· οὐ γὰρ εὐρέθη ἐπὶ τρίτης συζυγίας, εἰ μὴ τὸ δίδωμι. τὰ δ' ἄλλα καθ' ὑπόστασιν λαμβάνομεν· ἄλωμι¹⁾, βίωμι²⁾, τίτρωμι τε καὶ γίγνομι, * ὡς ἀπὸ τοῦ γνῶμι, γνῶ, γίγνομι, ὡς τίτρωμι καὶ τίτρωμι· καὶ γὰρ καὶ πρώτης καὶ τρίτης λέγεται. οὕτω Φιλόξενος καὶ Τρύφων.

Themata ΓΝΩ et ΓΝΩΜΙ etiam in Et. M. p. 237, 20 proponuntur. Philoxeniae observationis sedes procul dubio in libro περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων fuit.

XIV.

ΠΕΡΙ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΝ ΑΤΤΗΙ ΖΗΤΟΥΜΕΝΩΝ.

Titulum, ut a Suida traditur, proposui; at cum περὶ ὀρθογραφίας¹⁾ Apollonius Dyscolus (cf. de constr. or. III p. 270), Herodianus (cf. Orio, Steph. Byz.), Orus, Draco (cf. Suid. s. v.), Eudaemo, Arcadius (cf. Steph. Byz.), Theognostus (cf.

1) Cramerus ἄλωμι.

2) Cramerus βόωμι.

1) Quot partibus orthographiae disciplina constiterit, docet Sextus Emp. adv. gramm. p. 638, 15: τὴν ὀρθογραφίαν φασὶν ἐν τρισὶ κείσθαι τρόποις, ποσότητι, ποιότητι, μερισμῷ. Cf. An. Ox. IV 331, 22.

*hoc nunc Tryphonis n. op. frag. - Ten ad omnia fore
 hylis hac de re praecpta Herodand soterendate
 Fragm. 81. 82.*

Bekk. An. p. 367, 8), Choeroboscus alii libros suos inscripserint, etiam Tryphoni idem restituendum censeo. Videtur autem nihil praeter unum fragmentum superare, quod est in Cram. An. Ox. II p. 72, 10:

1 (82). Κνωσός δι' ἐνός σ, Τρύφων δὲ διὰ δύο.

Grammaticorum nullum teneo aliud hac de re testimonium.

Videamus ergo, quibus quaeque scriptura testimoniis nitatur. Κνωσός, Κνώσιος etc. praeter titulum quendam in Corp. Inscr. n. 3053 exhibent codex Venetus II. II 646, XVIII 591²⁾, tum omnes libri Pindari Ol. XII 18, optimi Sophoclis Ai. v. 690, Platonis Leg. I p. 625 a, 629 c, Minos p. 319 b ex Od. XIX 178. Quibus accedant Apollonius Argon, IV 434, Polybius IV 53—55, XXIII 15, XXIX 1 e, XXXI 1. Diodorus XVI 62, Maximus Tyrius Diss. XXI, Dio Cassius XLIX 14, Oppianus Hal. IV 275, Anth. Pal. II p. 399, Hesychius s. v. E Romanis laudemus Vergilium Georg. I 222, Aen. III 115, V 306, VI 23, 566, IX 305, ubi constanter codex Mediceus, 'Gnosus, Gnosius' praebet; tum Propertium I 3, 2, Ciceronem de Leg. I 5, Ovidium Met. III 208, VII 471, VIII 52, 144. Cf. Drakenb. ad Liv. XXXVII 60, 3, Bernh. ad Dion. Per. p. 604.

Duplex autem σ posterioribus demum aetatibus admissum esse videtur; exstat enim scriptura ista apud Lycophronem Alex. 1214, Strabonem X p. 476—479, 481, Pausaniam II 21, 3, IX 40, 3, Plutarchum Thes. 19, Scymnum Per. 581, Dionysium Descr. Gr. 123, Quintum Posthom. XI 42, Stephanum Byz. p. 106, 4; 229, 7; 493, 11. Inter Romanos habent eam Horatius Carm. I 15, 17³⁾, Livius XXXVII 60, 3, XLII, 51, 7, Plinius NH. IV 20, VII 38. De aliis vocabulis in ωσος vel ωσοςσος conferas Lobeckium Pathol. p. 418.

XV.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΩΝΤΜΩΝ.

Quo in libro etsi Trypho nimirum de propriis potissimum nominibus disputavit, tamen cum paronymorum notionem non tam artis finibus circumscriptam fuisse gravissimus auctor sit Aristoteles Categ. I: παρώνυμα λέγεται ὅσα ἀπὸ τινος διαφέ-

2) Ubi Athenaeus V p. 181 a Κνωσός.

3) Orellius 'Gnosius'.

ροντα τῇ πτώσει τὴν κατὰ τοῦνομα προσηγορίαν ἔχει, οἷον ἀπὸ τῆς γραμματικῆς ὁ γραμματικὸς καὶ ἀπὸ τῆς ἀνδρείας ὁ ἀνδρεῖος, alias¹⁾ quoque voces ibi Trypho tractasse existimandus est. Id quod etiam de reliquis grammaticis, qui de paronymis libros composuerunt, velut de Apollonio et Herodiano, constat; cf. schol. Ven. II. I 508, XIII 102. Utrum vero Trypho in distribuenda materia paronymorum an primitivorum exitus spectaverit, e reliquiis assequi non licet.

1 (83). Steph. Byz. p. 23, 5: Ἔστιν τὸ μὲν ἀργιεύς ἀπὸ τοῦ ἀργιά, ὡς Τρύφων φησὶν ἐν παρωνύμοις, πᾶν εἰς α θηλυκὸν ἰσοσύλλαβον ἔχει τῇ εὐθείᾳ καὶ τῇ γενικῇ τὸ παρώνυμον, Μοῦσος Μοῦσος, Ἐρετριεύς, Φωκαεύς, Θεσπιεύς.

Derivata in εὗς Tryphonem respexisse et ex exemplis apparet neque in reliqua praeceptum illud quadret. Quod quamquam saepissime recte se habet, haud pauca tamen esse, quae ei repugnent, iam observavit Habro, Tryphonis discipulus, cf. Steph. Byz. p. 49, 2^a). Etenim non ab urbium nominibus in εια, sed a conditoribus plerumque gentilicia formantur, ut Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρεῖς, Σέλευκος Σελευκεῖς, Ἀντίοχος Ἀντιοχεῖς, Δέκελος Δεκελεῖς. Plura exempla habet Lobeckius Paral. p. 26. Neque raro si oppidi nomen aliquod in εια desinens ab alia forma in η deductum est, hanc breviorē gentilicium sequitur; ita non ab Ἀγάμεια, sed ab Ἀγάμμη dictum Ἀγαμμεῖς, cf. Steph. Byz. p. 11, 15; 13, 4; 44, 7; 60, 17; 103, 9; 203, 11; 377, 20.

2 (84). Simillimum est Tryphonis praeceptum apud Stephanum Byz. p. 596, 6: Τρύφων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων ὡδὲ φησι, τὰ εἰς εὗς λήγοντα παρώνυμα οὐδέποτε τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου μιᾷ πλεονάζει. ὁ γοῦν Φωκαεύς οὐ παρὰ τὸν Φῶκον γέγονε, παρὰ μέντοι τὴν Φώκαιαν, καὶ ὁ παρὰ Καλλιμάχῳ Ἑλλοπιεύς παρὰ τὴν Ἑλλοπίαν, οὐ παρὰ τὸν Ἑλλοπα. ὁ δὲ παραρρέων τὸν Σχοῖνον ποταμὸς Σχοινεύς καλεῖται ἥτοι

1) Simplicius ad Arist. Categ. f. 5 b: τῶν παρωνύμων ἂν εἴη, φησὶν ὁ Πορφύριος, καὶ τὰ πατρωνυμικά καὶ τὰ συγκριτικά καὶ τὰ ὑπερθετικά καὶ τὰ ὑποκοριστικά. τὸ δὲ πασσαλόφι καὶ τὸ ἥφι καὶ τὸ βλήφι, ὅπερ παράγωγά τινες ἐκάλεσαν, οὐκ ἂν εἴη παρώνυμα. δεῖ γὰρ μὴ τὸ αὐτὸ ἀπαρ- αλλάκτως σημαίνειν τὰ παρώνυμα. Aliter Dionysius Thrax p. 634, 24.

2) Etiam quae Stephanus Byz. p. 284, 5 habet, ex Habrone repetita videntur.

Quae a Trypho
et profecto
Trypho habet
dicitur de
causis huius
[p. c. xxviii]
p. c. c. l. d. d.

παρὰ τοὺς σχοίρους ἢ παρὰ τὸν Σχοινέα τὸν τῆς Ἀταλάντης πατέρα'.

Haud dubie igitur a Tryphone profecta sunt, quae leguntur apud Stephanum Byz. p. 91, 6: τὰ εἰς εὐς ἀπὸ τῶν εἰς ἡ θηλυκῶν ἰσοσυλλαβεῖ τοῖς πρωτοτύποις. Recte. At quaeritur, quid sit πρωτότυπον. Φωκασὺς probatur in Et. M. p. 389, 10; cf. frag. 88: κατ' ἔθος Ἀττικὸν ἰνδεῖαν φησι τοῦ ι. Ἑλλοπιεύς³⁾, quod usurpavit Callimachus h. in Del. v. 20, ab Ἑλλοπία etiam in Et. M. p. 389, 8 et schol. Soph. Trach. v. 1164 derivatur. Schoeneum vero et Atalantae patris et fluminis nomen fuisse Tryphonem fortasse secutus observavit discipulus eius Habro teste Stephano Byz. p. 11, 10. Contra Strabo IX p. 408 oppidum, sicuti Pausanias VIII 35, 10 fluvium appellat Σχοινῶς. Ceterum etiam Boeoticae urbi Σχοῖνος ab eodem Schoeneo nomen inditum esse legimus in schol. BDL II. II 497.

3 (85). Stephanus Byz. p. 106, 16: Ἀπολλωνία. Τρύφων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων τὸ ἐθνικὸν εἶπεν Ἀπολλωνιεύς· ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἐκ τοῦ Ἀπολλώνιον, ὡς Δουλίχιον Δουλιχεύς.

En habes paronymum a Tryphone secundum regulam suam formatum usu repugnante, qui Ἀπολλωνιάτης efflagitat, formam multis scriptoribus usitatam. Contra Ἀπολλωνιεύς testibus Hesychio s. v. et Stephano Byzantio ad tribum Attalicam pertinebant. Denique de forma Ἀπολλώνιον cf. Lobeckium ad Phryn. p. 368.

4 (86). Stephanus Byz. p. 459, 13: Μυκάλη. τὸ ἐθνικὸν Μυκαλήσιος, ὡς Ἰθακήσιος. Τρύφων δὲ Μυκαλεύς φησιν ἐν παρωνύμοις.

Μυκαλεύς tametsi nunc nusquam occurrit, tamen secundum analogiam factum est, ut Θεσσαλονίκη Θεσσαλονικεύς, Ἀθήνη Ἀθηνεύς, Σινώπη Σινωπεύς. Quin etiam duplicem exitum in εὐς et ἡσιος reperimus in Ἀφύτη Ἀφντεύς Ἀφντήσιος et Ἐλίκη Ἐλικεύς Ἐλικήσιος.

5 (87). Stephanus Byz. p. 245, 18: Δυσπόντιον. μέμνηται αὐτῆς καὶ Τρύφων ἐν παρωνύμοις γράφων οὕτως τὸ ἐθνικόν, οἱ δὲ Δυσποντεῖς οὐ παρὰ τὴν πόλιν Δυσπόντιον κα-

3) Inde etiam apud Hesychium pro Ἑλλοπίνες reponendum esse Ἑλλοπιεῖς iamdudum viri docti senserunt.

λοῦνται (ἐλέγοντο γὰρ *Δυσποντιεῖς*), παρὰ δὲ τὸν Πέλοπος υἱὸν *Δύσποντον*⁴.

Recte Trypho a *Δυσπόντιον* deduci *Δυσποντιεῖς* observavit, qua in re postea Dionysius, illius vel filius vel discipulus, peccavit, cf. Stephanum Byz. p. 142, 11. Contra a Pausania VI 22, 4 incolae *Δυσπόντιοι* vocantur, urbis autem conditor *Δυσποντεύς*, Oenomai filius. Utrum sequamur, incerti haeremus. Nam si analogiam nominis *Μεταπόντιον* spectamus, quod *Μεταπόντος* quidam condidisse fertur, cuiusque gentilicium *Μεταπόντιος* est, efficiuntur inde *Δύσποντος* et *Δυσπόντιοι*. Sunt tamen aliquot oppidorum nomina, quorum duplex est gentilicium in *ιος* et *εύς*. Ita ab *Ἄλος* facta *Ἄλιος* et *Ἀλεύς*, ab *Ἀσπίς* *Ἀσπίδιος* et *Ἀσπιδεύς*. Ex usu autem *Δυσποντεύς* Tryphonem repetisse manifestum est.

6 (88). Stephanus Byz. p. 67, 13: *Ἀλαὶ Ἀραφηνίδες καὶ Ἀλαὶ Αἰξωνίδες. Τρύφων ἐν παρωνύμοις, Ἀλαῖος τρισυλλάβως καὶ Ἀλαιαῖος τετρασυλλάβως. [ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀλαῖος λέγεται Ἀλαιεύς], ὡς Ἀθηναῖος Ἀθηναεύς, Κρηταῖος Κρηταιεύς. ἀλλ' ἐν τοῖς ἐξῆς κατ' ἔθος Ἀττικὸν * ἐνδειὰν φησι τοῦ ι'.*

Quae uncinis inclusa sunt vel similia supplenda vidit Meinekius. Ergo quattuor efficiuntur formae, *Ἀλαῖος*, *Ἀλαιαῖος*, *Ἀλαιεύς*, *Ἀλαεύς*. Quamquam *Ἀλαῖος* et *Ἀλαιαῖος* nusquam nunc reperiuntur⁴), potuit tamen ab *Ἀλαί* fieri *Ἀλαῖος*, tum *Ἀλαιαῖος* ab *Ἀλαῖαι*, quemadmodum Boeoticae *Ἀλαί* a Plutarcho Sull. 26 vocantur; cf. Groskurdum ad Strab. IX p. 405. *Ἀλαιεῖς* et *Ἀλαεῖς* praeter titulos exhibent Antiphanes apud Athenaeum VII p. 329 e, Demosthenes c. Con. 31, Strabo IX p. 398, Harpocratio s. v. Tum de *Ἀθηναῖος* et *Ἀθηναεύς* cf. Stephanum Byz. p. 413, ubi fortasse v. 15 καὶ *Ἀθηναῖκος καὶ Ἀθηναεύς* post *Ἀθηναῖος* v. 17 transferenda sunt. Denique *Κρηταῖος* dixit Callimachus h. in Iov. 34, in Dian. 41; *Κρηταιεύς* habemus in titulo Cretensi n. 2561 b, 22, c 1, apud Apollonium Argon. I 1129, in Anthologia Pal. I p. 435, 442, 506; *Κρηταεύς* apud Callimachum h. in Dian. 205. Ita dictum etiam *Ἀρισβαῖος*, *Ἀρισβαιεύς*, *Κορωναῖος* *Κορωναιεύς*, *Κρωμναῖος* *Κρωμναιεύς*, *Κυταῖος* *Κυταιεύς*, *Οἰταῖος* *Οἰταιεύς*, *Πυθαῖος* *Πυθαιεύς* et quae collegit Lobeckius Paral. p. 27.

4) Erravit Papius Onomast. *Ἀλαῖα* ad *Ἀλαί* referens; sunt autem *Ἀλαῖα* ludi Minervae Alcae, v. Paus. VIII 47, 1, 4.

7 (89). Stephan. Byz. p. 414, 6: *Ἀητωεύς, δῆμος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὡς Τρύφων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων, ὅτι παρὰ τὸ Ἀητῶος κτητικὸν σχηματίζεται.*

8 (90). Stephanus Byz. p. 301, 6: *Ἥλις. Τρύφων φησὶν, ὅτι Ἥλιος καὶ Ἡλείος καὶ Ἡλεῖος.*

Librorum lectionem Meinekios ex Eustathio in Il. p. 303, 40 emendavit. Ad usitatum nomen gentile cum Stephanus, quem sequitur Et. M. p. 426, 32, hac ratione perveniat, *Ἥλις, Ἡλιδος, Ἡλιδεῖος, Ἡλείος, Ἡλεῖος*, Trypho, quemadmodum coniecit Meinekios, hanc viam ingressus videtur: *Ἥλις, Ἥλιος, Ἡλιεύς, Ἡλείος, Ἡλείσιος, Ἡλεῖος*, nisi pro *Ἡλείσιος* praeferas *Ἥλείος*, formam per metathesin ex *Ἥλείσιος* factam. *Ἡλιεύς* servatum est in Et. M. p. 426, 39. *Ἥλείος* etiamsi nusquam legitur, dici tamen potuit, ut *Ἀρείος* (Et. M. p. 139, 51), *Ἀργεῖος* (Bekk. An. p. 1339, Phav. ecl. p. 131, 22) et quae collegit Böeckh ad Soph. Ant. v. 106.

9 (91). Stephanus Byz. p. 147, 1: *Ἀυλῖς, πόλις Βοιωτίας κατὰ Χαλκίδα, εἰς ἣν ἡθροίσθησαν οἱ Ἕλληνες. Τρύφων παρὰ τὸ ἀλισθῆναι αἰλῖς καὶ Ἀυλῖς.*

Neque aliunde derivatur *Ἀυλῖς* apud Eustathium in Il. p. 226, 2 et in locis a Meinekio allatis, Eust. in Il. p. 265, 8, Epim. Hom. p. 15, 4 sive Et. M. p. 170, 19, Gud. p. 93, 20. Alios in *αὐλίζεσθαι* nominis illius originem quaesivisse praeter locos modo laudatos docent schol. AD Il. II 303, B 496. Unde Hesychius *αὐλῖς* interpretatur *λιμήν*, cf. *Ἀυλίδα* et *ἐς Ἀυλίδα*. Ab Aulide, Eponymii filia, non solum a Stephano l. l., verum etiam in schol. D. Il. II 496 deducitur; quam Ogygi fuisse Mnaseas dixerat, cf. Paus. IX 19, 6, Phot. lex. p. 446, 24.

10 (92). Schol. Hesiodi Theog. v. 389: *Ῥακεανίη. τὰ τοιαῦτα ὀνόματα ὃ μὲν Ἀβρων φησὶ πατρωνυμικά¹⁾, Ῥακεανίη, Ἀδρησιτίη, Αἰητίη. Τρύφων δὲ παρώνυμα, ἐπεὶ οὐκ ἔχει ἄρρενα παρακείμενα πατρωνυμικῶς τοῦ αὐτοῦ [πρωτοτύπου].*

Patronymica a nonnullis inter paronyma relata esse docuimus p. 58. Habronis sententiam iamdudum proposuerat Dionysius Thrax p. 635, 1, quam recepit Eustathius in Il. p. 776, 5. *Ῥακεανίη* habet Hesiodus Th. 389, Callimachus h. in Dian. 13, 62, Oppianus Cyn. II 118, *Ἀδρησιτίη* Homerus

5) Gaisf. παρωνυμικά.

II. V 412, *Αἰητίη* Dionysius Per. 490. Quibus addamus *Εὐηρίη* ex II. IX 557, *Εὐκολίη* ex Corp. I. n. 781, 7; 946, 1; 1021, 2, *Νηρηίη* ex Oppiano Hal. I 386 et Quinto Posthom. III 125 passim, *Κλεοβουλίη* ex Athenaeo X p. 448b, *Θειαντίη* e Maximo περὶ καταρχῶν v. 191, 270, 595, Neptuneine e Catullo LXIV 28. Contra *Ἐκαλίη* deminutivum esse testatur Plutarchus Thes. 14: *Ἐκάλην ἐτίμων Ἐκαλίην ὑποκοριζόμενοι*. Plura invenies apud Lobeckium Pathol. p. 216.

11 (93). Schol. Dionysii Thr. p. 849, 3: *Προέταξ* (sc. ὁ Διονύσιος) δὲ τὸ πατρωνυμικόν, ὅτι πάντως ἀπὸ κυρίου γίνεται. διὰ τοῦτο ἀμαρτάνει ὁ Τρύφων τὸ Τελαμωνιάδης ἀπὸ τοῦ Τελαμώνιος λέγων. ἐπλάτησε δ' αὐτὸν ἴσως τὸ Λαερτιάδης παρὰ τὸ Λαέρτιος γεγονός.

Trypho propter regulam quandam, servatam ab Eustathio in II. p. 13, 18: τὰ εἰς δὴς ἀπαθῆ πατρωνυμικά μὲν συλλαβῇ πλεονάζει τῆς γεννήτορος πρωτοτύπου γενικῆς, ἀφ' ἧς ἡ πατρωνυμία γίνεται, a Τελαμώνιος formam Τελαμωνιάδης repetisse videtur. Sequuntur eum Et. M. p. 540, 38 sive Gud. p. 348, 51, contra a Τελαμώνος genitivo arcessitur in Epim. Hom. p. 261, 347, Et. M. p. 556, 29 sive Gud. p. 362, 40, Eust. in II. p. 13, 15 sive Phav. ecl. p. 358, qui a illud pariter atque in Πηληιάδης, Νηληιάδης, Μηκιστιάδης numeri caussa additum indicat. Tryphonis sententiam defendit Lobeckius Pathol. p. 478.

XVI.

ΠΕΡΙ ΑΡΧΑΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΣ.

Praeferenda videbatur haec inscriptio alteri, περὶ τῆς ἀρχ. ἀναγν. quae solum in schol. Ven. II. V 299 exstat. Fuit autem opus pluribus constans libris, quorum primus in schol. Ven. II. III 122, V 299 laudatur. De argumento quamquam Schmidtio de Tryph. p. 16 prosodiam, id est aspirationem atque accentus¹⁾, tum verborum distinctionem Tryphonem tractasse concedo, haudquaquam tamen id e Dionysii Thracis p. 629, 14 verbis consequitur, quae manifesto aliam atque Tryphoniam illam ἀνάγνωσιν significant. Idcirco materiam, prout Homeri versus ansam praebebant, non secundum res expositas

1) Cf. schol. Dionys. Thr. p. 674, 1.

distributam fuisse existimem. Veterum autem ibi grammaticorum, cum aliorum tum Aristarchi, quae Homerum spectabant, observationes conferebat. Tryphonis num etiam in Odyssea interpretanda versatum sit studium, quantum quidem e fragmentis perspicitur, dubium est. Moneamus denique maximam fragmentorum partem, fortasse omnia nobis ex Herodiani Iliaca prosodia fluxisse.

1 (94). Schol. Ven. Il. III 122: *Βαρύνειν δεῖ τὸ γαλόφ· τὰ γὰρ εἰς ὡς θηλυκὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, βραχεία παραληγόμενα, βαρύνεται, ἄλως, Κέως, ἔως· οὕτω [καὶ²⁾] γάλως. τοῦτο δὲ ἀξιοῖ Τρύφων ἐν τῷ ἁ περὶ ἀρχαίας ἀναγνώσεως.* Quibus ex Eustathio in Il. p. 391, 43 haec addenda esse videntur: *τοῦ δὲ γάλως ἡ δοτικὴ γάλφ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο γαλόφ, οἷον, εἰδομένη γαλόφ, Ἀττηνορίδαο δάμαρτι· τοιοῦτόν τι ἔπαθε καὶ ἡ τοῦ Ἄθω γενικὴ ἐν τῷ ,ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐδύσετο'.*

Etenim non solum quae de dativis γάλφ et γαλόφ apud Eustathium leguntur quaeque Tryphoni reddenda esse vidit Lehrsus, verum etiam quae ab illo de Ἀθόω adnotata sunt, eidem restituenda et cum priore quaestione coagmentanda existimo; siquidem de utraque forma coniunctim Trypho disputasse videtur propter locum quendam Epimerismorum Hom. p. 146, 13: [γαλόφ], γάλφ γάρ, καὶ ἐξ Ἀθόω, Ἄθω γάρ· ἐν δὲ τῷ λαγῶς οὐκ ἐπένθεσις τοῦ ο, ἀλλὰ δισση ἡ χρῆσις· λαγῶς γάρ καὶ λαγῶς· οὐχ ὡς Τρύφων δὲ οἶεται ταῦτα Βοιωτῶν εἰσὶ διαλέκτου. Γαλόφ commendatur etiam ab Herodiano in schol. Ven. Il. XXII 473, Et. M. p. 220, 16 cf. Epim. Hom. p. 100, 27, Eust. in Il. p. 1281, 8 Suid. s. v.³⁾). Ita pluralis quoque nominativus apud Callimachum h. in Dian. v. 135 scriptus exstat. Facit praeterea cum Tryphone Arcadius p. 94, 9: *τὰ εἰς ὡς θηλυκὰ πολυσύλλαβα βαρύνεται, ὅσα βραχεία⁴⁾ παραλήγει, Κέως, Τέως, ἄλως, ἔως.* Deinde ille Ἀθόω scripsit in Il. XIV 229, quam scripturam Herodianus quoque in libro περὶ παθῶν probavit Atticum ω solum in terminatione εω admittens, cf. Et. M. p. 347, 9. Contra alii

2) Καὶ addidi ex Eustathio in Il. p. 391, 42 sive Phavorino lex. p. 400, 47.

3) Cf. Herm. de em. gramm. p. 27.

4) Ita cod. Havn. pro βραχεία.

γάλοφ praetulerunt, ut docet Goettlingus de accent. p. 289; itaque Eustathius in Il. p. 980, 49 antiquitus Ἄθωω praestitisse tradit, ut ex Ἄθωω genitivo vel Ἄθωω factum; cf. in Il. p. 479, 5, in Od. p. 1830, 62. Denique de λαγῶς vide frg. 19.

2 (95). Schol. ABD Il. IV 43: Δοκεῖ πως ἐναντίον εἶναι τὸ ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ· διὸ καλῶς ὁ Τρύφων, συναλείψας ἐν τῷ δῶκα συνάπτει τὸ ἐκὼν. Cf. schol. L.

Errasse Tryphonem liquido apparet. Vulgarem lectionem ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ optimis libris firmatam scholiastae l. l. et Soph. Trach. v. 1261 tumentur. Oxymorum suavissimum etsi nusquam repetitum legitur, habet tamen haud infirmum adminiculum ex aliis locis, ubi ἐκὼν et ἄκων iuxta posita videmus; veluti in Il. VII 197 οὐ γάρ τις με βίη γε ἐκὼν ἀέκοντα δίγεται, quamquam ibi Aristarchum ἐλὼν praetulisse non sum nescius. Similia habes in Il. VI 165, Od. V 155.

3 (96). Schol. ALV Il. V 289: Ταλαύρινον. Ἀρίσταρχος ψιλοῖ τὸ ρ· οὐ γάρ, φησί, σύνθετον δεῖ νοεῖν τὸν σχηματισμόν, ἀλλὰ κατὰ ἀπλὴν ἔννοιαν τὸν εὐτολμον καὶ ἰσχυρόν. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. Τρύφων *) δὲ σύνθετον αὐτὸ ἐκδέχεται παρὰ τὸ ταλαόν καὶ τὴν ῥινόν, ὁμοίως τῷ ταναόποδα ταναύποδα. εἴτε δὲ λεκτὸν ἔχει τὸ ἐπὶ τέλους εἴτε παρέλκει, ὀφείλει φυλάττεσθαι τὸ πνεῦμα· οὕτως γάρ διελάβομεν καὶ περὶ τοῦ μελιήδεος οἶνον, ᾧ καὶ αὐτὸς σγκατατίθεται. Quae iisdem fere verbis ex antiquis commentariis Apionis, opinor, et Herodori tradit Eustathius in Il. p. 524, 3. Similia Philemon p. 150: Τρύφωνι δὲ ἀρέσκει σύνθετον εἶναι τὴν λέξιν παρὰ τὸ ταλαόν καὶ τὸ ῥινός· διὸ καὶ ἐδάσυνε τὸ ρ. Cf. Phav. lex. p. 1729, 39.

Cum Tryphone faciunt Et. M. p. 745, 11, Eust. in Il. p. 548, 22; 679, 25; 1243, 10, Cram. An. Par. III p. 208, 29. Aristarchi, quae iam Aristophanis Byzantii fuerat, sententiam habes in schol. Ven. Il. VII 239 *), apud Apollonium Soph. et Hesychium v. ταλαύρινος, Eustathium in Il. p. 548, 33. Qui cum alteram vocis partem notione carere opinarentur, spiritum asperum sustulerunt⁷⁾. Nescio tamen an, etsi de significatione Tryphoni concedamus, de spiritu contra dicen-

5) Cod. A Τρύφων v. Villos. prol. p. XXX.

6) Ubi verbis οὐ γάρ ἔγκειται ἡ ῥινός, ὡς ᾤθησάν τινες Trypho significatur; cf. Eust. in Il. p. 548, 32.

7) Cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 20 not. 2, p. 35.

dum sit. Est enim cur in *v* spiritum asperum sequentis *ρ* delituisse existimemus.

4 (97). Schol. AL II. V 299: Ἀλκί. Τρύφων ἐν τῷ ἀ περὶ τῆς ἀρχαίας ἀναγνώσεώς φησιν, ὅτι Ἀρίσταρχος λέγει, ὅτι ἔθος τοῖς Αἰολεῦσιν ἔστι λέγειν τὴν ἰωκὴν ἰῶκα καὶ τὴν κρόκην κρόκα καὶ τὴν ἀλκὴν ἄλκα, ὡς σάρκα. εἰ δὲ ἄλκα, ὡς σάρκα⁸⁾, καὶ ἀλκί, ὡς σαρκί.

Eadem, omissa tamen libri Tryphonii mentione, habes apud Eustathium in II. p. 549, 10, similia p. 75, 23, in Et. M. p. 66, 1; 481, 29. Contra Ptolemaeus Ascalonita⁹⁾ nominativum ἄλξ effinxit, quem habet etiam Apollonius Sophista, cf. Hesych. v. ἀλκί, Et. M. p. 66, 3, Eust. in II. p. 1136, 19; 1254, 6, Zonar. p. 127. Alii ad Aeolicum ἄλκας confugerunt, ut refert scholiasta II. I. I. Ἰῶκα autem Aristarchus ex II. XI 601, κρόκα ex Hesiodo Op. et D. v. 538 repetivit¹⁰⁾; ἄλκα qui dixerit, nescio. Quibus formis praeter eas, quas collegunt Buttmannus gramm. Gr. I p. 215 et Lobeckius Paral. p. 106, adiciamus σκέπα e schol. Ven. II. XVI 697, κνίδα ex Oppiano Hal. II 429 et Eustathio in II. p. 865, 31, κατ' ἐνῶπα, quam Aristarchi lectionem per metaplasma explicuit Herodianus in schol. Ven. II. XV 320¹¹⁾. Denique de Λωδῶνος, Λωδῶνι, Λωδῶνα vide Steph. Byz. p. 247, Ioann. Alex. p. 12, 3.

5 (98). Schol. Ven. II. IX 147: Ἐπιμεῖλια. Ἀρίσταρχος ἐν μέρος λόγον παρελαβεν, ὡς ἐπιφέρνια, Ἀπολλόδωρος δὲ διαλύει ἐπὶ εἴτα μεῖλια. οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων· καὶ ἔστι τὸ ἐξῆς ἐπιδῶσω μεῖλια. Τρύφων δὲ ζητεῖ περὶ τοῦ τόνου, πότερον ὡς ποιμένα ἢ ὡς παιδία.

Eadem fere tradit Eustathius in II. p. 742, 60¹²⁾. Quae apud Philemonem p. 183 leguntur, manifesto ex eodem fonte fluxerunt; Tryphonis tamen mentio fortasse simul cum aliis excidit. Ubi Herodori nomen quamquam Osanno in Ἡρωδیانος mutandum non erat, Herodori tamen regula ad Herodia-

8) Cod. εἰ δὲ σάρκα, ὡς ἄλκα.

9) Idem teste Herodiano in schol. Ven. II. XVI 697, XVIII 352 nominativos φῦξ et λῆς commentus est.

10) Eodem metaplasmo usus κρόκας dixit Antipater, cf. Anth. Pal. I p. 295.

11) Cf. Eust. in II. p. 1017, 64, Et. M. p. 344, 57; 496, 7.

12) Scribendum illic παιδία pro πεδία.

num recte reicitur. Trypho igitur, Apollodorus, Alexio ἐπὶ μεῖλια scripserunt, quod quantum ad sensum Aristarchiae scripturae praestiterit. Unde factum ut μεῖλια etiam in lexica receptum sit, cf. Apoll. Soph. et Hesych. s. v., Et. M. p. 582, 30, Philem. p. 182, Arcad. p. 119, 18, Suid. s. v. Accentum qualem Trypho posuerit, ignoramus. Herodianus quidem μεῖλια probavit, quia vocabula trisyllaba in ἰον, quae in tertia syllaba longum ι vel cum alia vocali coniunctum haberent, exceptis tamen deminutivis, tenorem in eam reicerent. De Aristarchi lectione ἐπιμεῖλια copiosius dixit Lehrsius p. 117; respicit eam Apollonius Soph. v. μεῖλια, exhibent codices Venetus et Vindobonenses. Factum inde verbum ἐπιμειλίζειαι, quod servavit Hesychius.

6 (99). Schol. Ven. II. X 252: Παροίχωνεν. οὕτως καὶ Δωρόθεος ἐν τριακοστῷ πρώτῳ τῆς Ἀττικῆς λέξεως ἀξιοῖ γράφειν, τὴν μὲν πρώτην διὰ τῆς οἱ διφθόγγου, τὴν δὲ δευτέραν διὰ τοῦ ω, παροίχωνεν, ἀποτεινόμενος πολλὰ πρὸς Ἀριστόνικον καὶ Τρύφωνα ἄλλως γράφοντας, ἐπιδείξας τὸ οἴχωνεν Ἰακόν. οὕτως δὲ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τεχνικὸς οἶδε τὴν γραφὴν.

Trypho et Aristonicus quid posuerint, etiamsi non traditum accepimus, tamen eos rariorem formam παρῳήχωνεν, quam hoc loco praeter libros et Choeroboscum in Bekk. An. p. 1249 Porphyrius quoque et Eustathius tuentur, praetulisse satis certum videtur. Quam formam Homero incognitam nunc praebent Polybius VIII 29 et Suidas s. v.; cf. Lobeckium ad Soph. Ai. v. 896. Contra οἴχωνα, quod a Dorothéo Ionicum appellatur non modo apud Herodotum I 189, IV 127, 165, VIII 72, 126 obvium est, sed etiam ab Atticis usurpatur, quorum locos collegit Kruegerus gramm. Gr. II 1 p. 134. Grammatici utramque formam, οἴχωνα vel ὄχωνα et ὄχηκα, norunt, cf. Tryph. περὶ παθῶν λέξεων § 40, Et. M. p. 655, 1; 662, 41, Zonar. p. 1900, Phav. ecl. p. 455, 3.

7 (100). Schol. Ven. II. XIII 450: Κρήτη ἐπίουρον. τοῦτο τριχῶς ἀνεγνώσθη. Ζηνόδοτος γάρ, ὡς ἐπίκουρον, ἐκδεχόμενος βασιλεία καὶ φύλακα. καὶ Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως, ἐκδεχόμενος τὸν φύλακα, μέμνηται δὲ καὶ ὁ Δίδυμος τῆς ἀποδόσεως καὶ Τρύφων. ἐκεῖνο δὲ προστίθουσιν ὁ Τρύφων, ὅτι ὁ ἐπίουρος, ὡς ἐπίσκοπος, οὐ πάντως ἔχει ἐγκείμενον τὸν οὐρον τὸν φύλακα κατὰ ταύτην τὴν ἀπόδοσιν· τί γὰρ κεκόλυκε παρὰ τὸ

ὁρῶ εἶναι ἐπίορον καὶ ἐπίουρον τὸν ἐπιορῶντα, ἐπιλωσθαι δὲ διὰ τὴν ἐπένθεσιν τοῦ ν;

Zenodotus ¹³⁾ igitur, Aristarchus, Didymus, Trypho ἐπίορον coniunctim scribentes custodem significari existimarunt; contra aliis, quoniam simplex οὔρος sufficeret ¹⁴⁾, Κρήτη ἐπὶ οὔρος rectius visum est; cf. schol. Il. I. l., Apoll. Soph. s. v. Tryphonis sententiam, quam Herodianus quoque amplexus est, repetitam habemus in Et. M. p. 362, 29: ἐπίουρος, ὁ ἐφεστῆ-κως φύλαξ· παρὰ τὸ ὁρῶ γίνεται ἐπίορος καὶ ἐπενθέσει τοῦ ν [ἐπίουρος]. Eadem leguntur apud Orionem p. 66, 11 et in scholio Od. XIII 405. Ἐπίουρος sine dubio ex ἐπιορᾶν gigni potuit, siquidem etiam οὔρος ad eandem originem referendum est, cf. Eust. in Od. p. 1774, 32; de aspero autem spiritu in lenem mutato videas Lehrsius de Arist. p. 326. Contra qui vocem illam ex ἐπί et οὔρος conflata putarunt, qua ratione praepositionem explicuerint, non compertum habeo. Fortasse eam per pleonasmum quendam praefixam esse existimarunt, id quod Aristarchum in ἐπιμῆνις fecisse prodit in schol. Ven. Il. V 178. Similiter etiam Ptolemaeus Ascalonita de ἐπίουρος iudicavit, cuius sententiam apud Hesychium s. v., in schol. Od. XIII 405, Eust. in Od. p. 1739, 42; 1746, 47 servatam invenies.

8 (101). Schol. Ven. Il. XIII 543: Ἐάφθη. Ἀρίσταρχος δασύνει ἀπὸ τοῦ ἐπεσθαι· φησὶ γάρ, ὅτι ἐπηκολούθησεν αὐτῷ, καὶ δῆλον ὅτι παρὰ [τὸ] ἔπω ἤφθη ἢ εἴφθη ὠφελεῖν εἶναι ὁ ἀόριστος καὶ κατὰ διαιρέσιν ἐγίνετο εἴφθη, ὡς τὸ ἤγη εἶαγη, ἤλη εἶαλη, ἤλω εἶαλω, τῆς δασείας ἐπὶ τὴν ἀρχὴν χωρούσης, ὡς ἔθος. ταῦτα ὁ Τρύφων ἀπεφαίνετο ὑπὲρ τοῦ Ἀριστάρχου πιθανῶς πάνν.

Ad eandem Tryphonis disputationem pertinere censeo, quae sunt in Epimerismis Hom. p. 168, 25: καὶ φησι Τρύφων, ὅτι καὶ τὸ ταχεῖς ταχέας ἐγένετο. Ubi pro ταχέως scripsi ταχέας, cum Trypho ex εἴφθη factum esse εἴφθη demonstret ¹⁵⁾.

13) Zenodoti interpretatio βασιλεὺς καὶ φύλαξ forsitan Eustathio in Il. p. 941, 38 obversata sit.

14) Ita etiam Oppiano Cyneg. I 174 βουκολίων ἐπίουροι et v. 375 βουκολίων οὔροι idem significant.

15) Idem vitium irrepsit in sequentia, τὸ γὰρ ταχεῖς ἐκ τοῦ ταχέως συνεῖληπται.

Quae si ita se habent, illud ab εἴφθη Trypho, Aristarchus ab ἥφθη pro εἴφθη repetivit. Aristarchi sententiam exhibent etiam scholia Il. XIV 419, Apollonius Soph. s. v.¹⁶⁾, Et. M. p. 307, 28, Orio p. 64, 15, Eustathius in Il p. 945, 37, Zonaras p. 593¹⁷⁾, Suidas s. v. Contra Herodianus teste scholiasta Ven. Il. XIII 543 nec εἴφθη nec ἥφθη dissolvi in εἰάφθη posse vidit, quia et εἰ in εε abiret nec ex η praeteritorum initiali, nisi ex α vel η ortum esset, unquam εα fieret; cf. Epim. Hom. p. 169, 7. Quam viam multo ante Tyrannio ingressus erat εἰάφθη ab ἄπτω¹⁸⁾ deducens. Quod autem in schol. D l. l. legitur ἐπικατεκᾶμφθη eique simillima Hesychii glossa εἰάφθη. ἐκᾶμφθη¹⁹⁾ quo ducant, obscurum est. Tum tertiam eamque perabsurdam originationem habet Et. M. p. 307, 27: εἰάφθη. παρὰ τὸ εἰῶ εἰάθη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ φ [εἰάφθη]. Quam Ammonii esse ex Epimerismis Hom. p. 168, 15 discimus. Atque hanc fuisse nonnullis εἰάφθη²⁰⁾ scribendi caussam iam vidit Spitznerus; tu cum codice Veneto εἰάφθη scribas, sive ab ἔπομαι sive ab ἄπτω arcessere mavis. Utraque origine tametsi sensus satis commodus efficitur, tamen si formae analogiam spectes, εἰάφθη ab ἄπτω oriundum censeas. Simili ratione factum ἐφέασθεν pro ἐφήσθησαν²¹⁾, cf. Hesych. s. v.

9 (102). Eustathius in Il. p. 556, 35: Σημειοῦνται, ὅτι ἐν μὲν τῷ ,αἰδεῖσθαι θ' ἱερῇα' καὶ ἐν τῷ ,προσέφη ἱερῇ ἱς Τηλεμάχοιο' συστέλλεται τὸ ι τοῦ ἱερόν· ἐν δὲ τῷ ,ἱερόν ἰχθύν' (Il. XVI 407) ἐκτείνεται, ὡς μὲν τινὲς φασι, καθὰ λέγει καὶ Τρύφων ἐν τοῖς περὶ ἀρχαίας ἀναγνώσεως, διὰ τὸ τὸν ποιητὴν ἐκτείνειν πολλὰ ἕνεκεν τοῦ μέτρου, ὡς δὲ οἱ ἀκριβέστεροι λέγουσι διὰ τὸ φευκτέον εἶναι ἐν δακτυλικῷ μέτρῳ τὸ παρὰλληλον τῶν τριῶν βραχειῶν.

16) Erravit Apollonius Sophista εἰάφθη. ἐπηκολούθησεν. ἔνοι οὖν δὲ κατηνέχθη scribens. Utraque enim interpretatio Aristarchi est.

17) Zonarae e Suida ἥφα, ἥμαι ἥφθη pro εἶφα etc. restituas.

18) In scholio Ven. Il. XIV 419 procul dubio ἐπικατήχθη pro ἐπικατήφθη revocandum est.

19) Ἐκᾶμφθη? Aliter Buttmannus Lexil. II p. 138, Spitznerus in Il. exc. XXIV.

20) Ita etiam libri Vindobonenses.

21) Bene apud eundem Pearsonus Advers. Hesych. ἔαθεν, ἐχώρησαν in ἔασθεν, ἐχάρησαν mutavit.

Productum ι, si ab *ιερός*²²⁾ *ἰχθύς* discesseris, habemus apud Homerum etiam in *ιερόν ἡμαρ*, *ιερά ῥέζων*, *ἀλφίτον ιεροῦ ἀκτῆν*, apud Hesiodum O. et D. v. 805 in *Δημήτερος ιερὸν ἀκτῆν*. Saepius ea licentia usus est Quintus Smyrnaeus, cf. V 56, VII 559, XI 485, XII 145, 235, 481, 503, XIII 530. Ita etiam Apollonides in Anth. Pal. II p. 99, Ignatius p. 611, anonymus in Anth. Plan. p. 702. Recte igitur Herodianus π. διχρ. p. 294, 10 hunc usum ad poetas reiecissee videtur. Ceterum quam huius rei Trypho suspicatus est causam, nullo pacto ab altera, quam οἱ ἀκριβέστεροι protulisse feruntur, diversam esse neminem fugit.

10 (103). Schol. Ven. II. XXIV 318: *Ἀρίσταρχος ἐν κλήις, ὡς ἐν κνήμις, σύνθετον ποιῶν τὴν λέξιν· οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. εἰσὶ δὲ οἱ διεῖλον, ἐν κληῖς ἀραρνῖα, οἷς συγκατατίθεται καὶ Τρύφων.*

Quod Trypho, Aristonicus, alii scripserunt, ἐν κληῖς ἀραρνῖα, optime Homeri consuetudine defendas, qui ἀραρώς cum adverbiiς εἶ, πύκα vel πυνκινῶς, στιβαρώς aut cum dativis iungit instrumentalibus, qualis est in II. XIV 168 *ἐπῆρσεν κληῖδι κρυπτῇ* et in Od. XVIII 294 *κληῖσιν ἐυγνάμπτοις ἀραρνῖαι*. Tamen Herodianus Aristarcho et Ptolemaeo Ascalonitae adstipulatus Tryphonis lectionem improbavit, quia in dativis pluralis numeri femininorum in ις longum desinentium inusitata esset Homero vocalis ι elisio. Quod quamquam de dativo plurali refelli non potest, cur tandem Herodianus in II. I 350, *θῖν' ἔφ' ἄλλος πολίης* et X 277 *χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς* simillimum peccatum non tentavit²³⁾? Scripturam autem ἐν κλήις, cuius meminit etiam Aristonicus in schol. II. I. I. quaeque exstat in libro Veneto, norunt praeterea Hesychius s. v., Eustathius in II. p. 1352, 45, Phavorinus lex. p. 788, 59, tuetur Lobeckius Paral. p. 241. Quantum denique ad accentum Herodianus teste scholiasta II. I. I. et in libro XX *τῆς καθόλου* (cf. Arcad. p. 196, 6) et in libro III *τῶν ὀνοματικῶν* longum ι statuens ἐν κλήις praecepit. Unde eandem formam etiam in schol. Ven. II. II 175 pro *ἐν κλήις* Lehrsius restituit, quod mendum diutissime in Herodiani verbis insidere e Philemone p. 69 perspicias. Repudianda est autem Wolfii scriptura ἐν

22) Alios *διερός* scripsisse auctor est Eustathius in II. p. 1017, 48.

23) Conferas Spitznerum exc. VII, Lehrsium quaest. epic. p. 47.

κλήρις, quam Spohnius de extr. Od. parte p. 193 firmare conatus est; ita enim praecepit Herodianus: τὰ εἰς ἡ λήγοντα θηλυκὰ ὀξυνόμενα εἰ μὲν ἐν τῇ συνθέσει φυλάσσει μόνον τὸ θηλυκὸν γένος, καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει, εἰ δὲ μεταληπτικὸν γίνωτο καὶ ἀρσενικοῦ, μεθίσταται καὶ εἰς βαρεῖαν τάσιν ἀναγκαίως. οὕτως οὖν καὶ τὸ εὐκλήρις καὶ πολυκλήρις βαρυνθήσεται· τίθεται γὰρ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ. Cf. schol. Ven. II. II 175, Et. M. p. 518, 49.

11 (104). Schol. Ven. II. XXIV 557: Δύναται καὶ τὸ ψιλούμενον (sc. ἕασας), ὡς φησι Τρύφων, καὶ συμφωνεῖ, εἰ μὴ πλήρες ἔστι κατὰ τὴν φράσιν, ἔχειν ἀφορμὴν, ὡς ἔτι φθαργόμενον καὶ ἔτι λαλοῦντος τοῦ Πριάμου τὸν Ἀχιλλεῖα ἀνθυπαυτῆσαι ὑπὸ ὀργῆς κεκινημένον καὶ μεσολαβῆσαι τὴν διάλεξιν

ἀλλὰ τάχιστα

λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
πολλά, τὰ τοι φέρομαι· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
σὴν εἰς πατρίδα γαῖαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἕασας —
τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν —

μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον —

τὸ δὲ ἐντελὲς τοῦ λόγου τοιοῦτόν τι ἔσται, εἰσας εἰς λόγους σοι ἤκειν.

Tryphonis Herodianique scripturam ἕασας (nam συμφωνεῖ illud Herodianum significat) recepit etiam Eustathius ad I. I. p. 1364, 60. Versum autem sequentem

αὐτόν τε ζῶειν καὶ ὄρᾱν φάος ἡλίοιο

ab illorum exemplaribus defuisse luce clarius est. Aposiopesis licet Homero non inusitatam esse constet, tamen nisi post conditionales enunciationes eam non admissam esse existimo; cf. II. I 135, 580, VI 150, XXI 487, Od. XXI 260. Quamquam alii, veluti Aeschylus Choeph. v. 190 aliter ea utuntur; cf. Hermannus Opusc. I p. 152. Neque Spitznerum sequar, qui standum Tryphonis sententia censens, ἐπεὶ με πρῶτον ἕασας reddit, me primum dimisso. Certe quos ex Iliade affert locos (XX 311, XXIV 569, 684), aegre iis cuiquam de interpretatione sua persuadeat. Didymi autem et Hermappiae scriptura ἕασας²⁴), quam praeter Venetum etiam Vindobonenses libri exhibent, ideo reiicienda est, quod et ἡδομαι Homerus

24) Cf. Et. M. p. 307, 6; 398, 6, Zonar. p. 593, cui ἕασας pro ἕασας restituas.

habet (ἦδ' enim primus Anacreo²⁾) usurpasse videtur) et si ἦσας in ἔασας distrahitur, non potest habere α longum. Una igitur haud scio an sit reliqua huic loco medela, quam Aristarchus tres versus (556—558) expellens adhibuit.

XVII.

ΠΕΡΙ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ. -

His libris, quorum quintus ab Ammonio de diff. voc. p. 40, 146 laudatur quique haud scio an iidem sint atque ille a Suida *περὶ τῆς Ἑλλήνων διαλέκτου* nominatus, Trypho accuratorem vocabulorum quorundam formarumque usum et a vulgari dicendi ratione remotum, qualis analogia¹⁾ potissimum duce a grammaticis fere praecipiebatur, exposuit. Nam ἑλληνισμός est, ut legimus in Et. M. p. 331, 37, τὸ καθ' Ἑλλήνας διαλέγεσθαι, τινέσσι τὸ ἀσολοικίστως καὶ ἀβαρβαρίστως διαλέγεσθαι. Iisdem procul dubio rebus explanandis Seleucus, Philo³⁾ vel Philonides⁴⁾, Philoxenus⁵⁾, Irenaeus alii in libris *περὶ ἑλληνισμοῦ*⁶⁾ operam dederunt.

1 (105). Ammonius de diff. voc. p. 40: Δίσκος καὶ σόλος διαφέρει. δίσκος μὲν γάρ ἐστι λίθος τετραγώνος, ὃς φησι Τρύφων ἐν πέμπτῳ περὶ ἑλληνισμοῦ· σόλος δὲ τὸ χαλκοῦν ὀλοσφύριον. Ὅμηρος, σόλον αὐτοχόωνον· καὶ ἐν ἄλλοις, λάβε δίσκον·, εἴτε ἐπιφέρει, βόμβησεν δὲ λίθος· καὶ Πίνδαρος, λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοισι·.

Ex Ammonio eadem fere descripsit Eustathius in Od. p. 1591, 27⁶⁾. De disco quidem nulla inter grammaticos fuit controversia, nisi quod ferreum nonnunquam eum fuisse a

25) Cf. Poll. III 98.

1) Sext. Emp. adv. gramm. p. 640, 8: ὅς ἐστι κεχωρισμένος τῆς κοινῆς ἡμῶν συνηθείας καὶ κατὰ γραμματικὴν ἀναλογίαν δοκεῖ πρό-κόπτειν.

2) Cf. Et. Gud. p. 27, 52, Orio p. 185, 18.

3) Cf. Orio p. 90, 9. Utraque forma eundem virum denotari copiosius ostenderunt Koenius praef. ad Greg. Cor. p. XX et Nauckius Arist. Byz. frg. p. 2, not. 3.

4) Cf. Suid. s. v. Nisi is idem fuit ac Philo vel Philonides.

5) Cf. M. Schmidt. de Tryph. Alex. p. 25.

6) V. 28 pro ὅλον σφαιρωτόν ex Ammonio ὀλοσφύριον vel ὅλον σφυρωτόν reponas, nisi e contrario in Ammonium ὀλοσφαίριον inferre mavis; cf. schol. AD II. XXIII 826, Eust. in II. p. 1332, 1. Tum

nonnullis traditur, cf. schol. Od. IV 626, Eustathium in Od. p. 1512, 16; quae scholiastarum opinio fortasse ex minus accurato vocis δίσκος pro σόλος usu nata est. Ad Tryphoniam disci descriptionem proxime accedit schol. AV II. XXIII 826. Σόλος autem a Tryphone aeneus dicitur, ferreus ab aliis. Cuius contentioneis ansam prae buerunt verba Homeri II. XXIII 834 et 835, ubi postquam Achilles σόλον αὐτοχόωνον victori praemium proposuit, haec dicit:

οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου
ποιμὴν οὐδ' ἀροτὴρ εἰς' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.

Quorum in explicatione Trypho Aristarchi vestigiis, certe quaedam ex parte, ingressus est teste scholiasta Veneto II. XXIII 826: ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησιν, ὅτι χαλκοῦς ἦν· ὁ γὰρ σίδηρος οὐ χωνεύεται. ὅταν δὲ εἴπῃ, ἀτεμβόμενος σιδήρου ποιμὴν', σημαίνει, ὡς ἀλλάξει τοῦ χαλκοῦ τὸν σίδηρον. Subtilior quidem haec interpretandi ratio, faciunt tamen cum illorum sententia verba Quinti Smyrnaei IV 436 et 444

αὐτίκα δ' αὖτε σόλον περιμήκεά τε βριαρόν τε
πολλοὶ πειρήσαντο θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἡλαι· —
θάμβησαν δ' ἄρα πάντες, ὅσον χειρὸς ἐξεποτήθη
χαλκός

et Eratosthenis in schol. Od. VIII 190: Ἐρατοσθένης ἐν Ὀλυμπιακοῖς¹⁾ ἱστορεῖ, τὸν μὲν σόλον²⁾ σιδηροῦν ἢ ξύλινον ἢ χαλκοῦν, τετρημένον κατὰ τὸ μέσον καὶ ἔχοντα καλώδιον ἐξημμένον, οὐ ἐχόμενοι βάλλουσιν οἱ ἀγωνιζόμενοι. Sunt tamen quaedam huc illata, quae nemo non ad disci descriptionem pertinere videt, cf. Eust. in II. p. 1332, 12. Σόλον enim et δίσκον haud raro inter se permutatos esse et ex Apollonio Argon. III 1365 et 1366 πέτρων — σόλον apparet et ex eiusmodi glossis, qualis est Philoxeni in Et. M. p. 721, 39 et Orione p. 147, 34: σόλος. ὁ δίσκος. Ita etiam Hesychius et Suidas s. v., Zonaras p. 1660, Photius lex. p. 528, 12, Eustathius in II. p. 1041, 32, schol. Apoll. Arg. III 1364, Bachm. An. I p. 368, 1³⁾). Quo

v. 28 τοῖκε δὲ ὁ Τρύφων χαλκοῦν τὸ σιδηροῦν εἰπεῖν conferas cum p. 1332, 7. Denique de ὁπόταν pro ποτ' ἀνά in Pindari versu consulas Boeckhium Pind. I p. 559, II 2 p. 692.

1) Buttmannus Ὀλυμπιονίκαις, cf. Bernhard. Eratosth. p. 250.

2) Post σόλον omisi λέγει.

3) Eodem referendum schol. ABL II. XVI, 1, siquidem verum vidit Berglerus scribens σόλος, ὁ μεθ' ὁρμῆς ριπτούμενος λίθος.

etiam Aristonici verba in schol. AD II. I. I. spectant et quae ex Apione adnotavit Apollonius Sophista v. σόλος. Origo vocis δίσκος cum multo minus, quam alterius abscondita esset¹⁰⁾, factum, ut etiam δισκεύειν pro ῥίπτειν usurparetur.

Quocirca mihi certe in discrimine ab Aristarcho et Tryphone constituto acquiescendum videtur, licet et aliud idque a forma repetitum fuerit; nam ὁ μὲν δίσκος πλατύς ἐστι καὶ κυκλοτερέης, ὁ δὲ σόλος στρογγύλος καὶ σφαιροειδής, cf. schol. II. I. I.

2 (106). Ammonius de diff. voc. p. 146: *Χλαῖναν καὶ χλανίδα διαφέρειν φησὶ Τρύφων ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ ἑλληνισμοῦ, καὶ παρατίθεται Ξενοφῶντα. Χλαίνας μὲν γὰρ φησι λέγεσθαι ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων καὶ παχέων· διὸ καὶ Ὅμηρον φάναι*

*ἐνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐτήν,
δέμνια καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.*

χλανίδας δὲ τὰς φορομένας καὶ μαλακωτέρας.

Quam distinctionem, suppresso tamen auctoris nomine, repetitam legimus in Et. M. p. 812, 22: *λέγεται μὲν χλαῖνα τὸ παχὺ καὶ χειμερινὸν ἱμάτιον· χλανὶς δὲ τὸ λεπτότατον καὶ μαλακὸν καὶ τυνφερόν*, cf. Et. Gud. p. 567, 14, Zonar. p. 1854. Eadem in interpretando vocabulo χλανὶς Polluci VII 48 observata videtur. De χλαῖνα cum Tryphone consentit etiam Suidas, verum pro χλανὶς, ἱμάτιον στρατιωτικόν Bernhardyus χλαμὺς, ἱμ. στρ. scribendum esse sensit. Qua emendatione eandem glossam apud Bachmannum An. I p. 415, 31 sanes; cf. Iacobium Anthol. Gr. III p. 748, 910. Nonnunquam vero confundebantur χλαῖνα et χλανὶς, cuius rei post Meleagrum in Anth. Pal. I p. 132 exempla habes in schol. ADM II. XXIV 163, Od. XIV 513. Cum Tryphonem Homericam aetatem spectasse testimonia adscripta efficiant, in errorem eum incidisse recte Ammonius intellexit. Etenim χλαῖναι non modo lectis iniciiebantur, verum etiam vestimenta erant, cuius usus unum sufficiet ex Od. XIV 513, 514 attulisse documentum:

*οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐπημοιβοὶ τε χιτῶνες
ἐνθάδε ἔννυσθαι, μία δ' οἷη φῶτι ἐκάστω.*

10) Cf. Pind. Ol. XI 75: *μᾶκος δ' Ἐνικεὺς ἔδινε πέτρῳ* cum scholio; quem locum debemus Valckenario Anim. ad Ammon. p. 60.

Unde etiam Didymus apud Ammonium p. 147: *χλαῖνα ἡρωικὸν φόρημα*, cf. schol. AL H. II 183, Poll. VII 46: Quod autem *χλαίνας* Trypho *παχέας* vocat, reddidit haud dubie eo interpretamento Homeri *οὔλας χλαίνας*. At *μαλακαί* quoque eadem vocantur ab Hesiodo O. et D. v. 537 et Aristophane Vesp. v. 739, quod apud Tryphonem vocis *χλανίς* est attributum. Eundem ergo in sententiam ab Ammonio propositam: *τὰς μὲν χλαίνας ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων καὶ φορουμένων· χλανίδας δὲ ἐπὶ μόνων τῶν φορουμένων*, nisi quod *χλανίδας* semper levius quid vestimenti genus denotasse ex Apollonio Soph. atque Hesychio s. v., et Moeride Attic. p. 408 adicias. Quid denique Xenophontis nomine faciemus, apud quem nunc neque *χλαῖνα* neque *χλανίς* usquam comparet? Erravitne Trypho an oculis deceptus est Ammonius? Utcunque se res habet, idem in alia re ab Athenaeo IV p. 174f vitium commissum est.

3 (107). Ammonius de diff. voc. p. 40: *Δήμητερ καὶ Δάματερ διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, φησὶ Τρύφων. Δήμητερ γάρ, φησὶν, ἐστὶν ἐπὶ τῆς θεοῦ, Δάματερ δὲ ἐπὶ θαυμασμοῦ.*

Eadem fere, omisso tamen auctoris nomine, in Et. Gud. p. 141, 28 transcripta sunt. Similia invenies etiam in schol. Arist. Plut. v. 555, apud Photium lex. p. 72, 26; 659, 16, ubi quae de Cerere leguntur, e Suida v. *Ἡράκλεις* corrigas, denique apud Eustathium in Il. p. 12, 7, in Od. p. 1385, 53; 1892, 44 sive Phavorinum ecl. p. 234, 7; cf. Apoll. de adv. p. 570, 15, Herodian. π. μον. λέξ. p. 47, 2. Auctorum locis, quos collegit Lobeckius Parerga p. 640, adiungamus Arist. Plut. v. 555, 872.

4 (108). Ammonius de diff. voc. p. 149: *Ψάλλιον καὶ ψέλλιον διαφέρει. ψάλλιον μὲν τὸ τοῦ ἵππου, ψέλλιον δὲ τὸ ἀκροῖς βραχίοσι περιτιθέμενον κόσμιον. οἱ Δωριεῖς ψιλίον¹¹⁾ κρλοῦσι τὸ ἄκρον. ὅθεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἐπ' ἄκρων χειλέων λεγομένην προσφθίαν ψιλὴν ἐκαλέσαμεν, ὥς φησι Τρύφων.*

Tryphonis sententiam (nam omnia ad eum, non solum de προσφθία ψιλῇ observationem, referenda censeo) sine auctoris nomine in suos usus contulit Orio Thebanus in Et. Gud. p. 641, 13: *ψάλλιον δὲ τὸ τοῖς βραχίοσι περιτιθέμενον κόσμιον*. Et ita fere Thomas Mag. p. 402, 8 Ritschl. Alterutrum vocabulum eadem ratione explicatur a Ptolemaeo Asc. § 100, Pol-

11) Valckenarius *ψέλλιον*, emendavit Piersonus.

luce I 148, Hesychio s. *ψαλίσις*, *ψαλίον*, Zonara p. 1871, Suida s. *ψαλίσις*, *ψελίφ*, in Bekk. An. p. 116, 26, Bachm. An. II p. 381, 15. Aliam distinctionem invenerunt Moeris Attic. p. 420: *ψάλια ἐν τῷ α*, *Ἀττικῶς· διὰ τοῦ ε φιλοῦ*, *Ἑλληνες*, Hesychius v. *ψαλία*, auctor Etymologici Gud. p. 572, 53; cf. Piersonum ad Moer. l. l. Discrimen a Tryphone statutum ubique cum Atticorum usu, quatenus nunc cognitus est, conciniit; nisi quod unus repugnare videtur Aeschylī Prom. v. 54 versus:

καὶ δὴ πρόχειρα ψάλια δέρεσθαι πάρα

ubi manuum vincula significantur. De accuratiore vocabuli *ψάλιον* scriptura (nam ea apud Atticos praestitisse videtur) consulas Piersonum l. l., Schneiderum ad Xenophontem de re equ. VII 1; *ψέλλιον* vero an *ψελιον* praeferendum sit, haud satis liquet. Denique in Ammonii vel Tryphonis verbis Piersoni emendationem: *οἱ Δωριεῖς ψιλίον καλοῦσι τὸ ἄκρον* recepi, firmatam optime glossa Hesychii *ψιλίον· πτερόν, ἄκρον*¹²⁾. *οἱ δέ, ψέλλιον*. Cui testimonio addamus Alcmanem, qui *φιλόψιλον* vocavit *τὴν φιλοῦσαν ἐπ' ἄκρον χοροῦ ἵστασθαι*, cf. Suid. v. *ψιλέως*. Simillime etiam Pausanias III 19, 6 *ψίλα καλοῦσιν οἱ Δωριεῖς τὰ πτερά*, cf. Hesychium v. *ψίλακα*, *ψιλεῖς*, Photium lex. p. 654, 15. *Ψιλή* eadem ratione, qua a Tryphone explicatur in Et. Gud. p. 575, 3: *ψιλή· ἐπ' ἄκρας γὰρ τῆς γλώσσης προφέρεται*¹⁴⁾. Quam Tryphonis paullo abstrusior sententiam recepit Dionysius Halicarnassensis, ut est in schol. Dionysii Thr. p. 691, 26: *τὸ υ τὰ χεῖλη συνστέλλει κατὰ τὴν ἐκφώνησιν· φησὶ γὰρ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἐν τῷ περὶ στοιχείων καὶ συλλαβῶν λόγῳ, ὅτι περὶ αὐτὰ τὰ χεῖλη συνστολῆς γενομένης ἀξιολόγον πνίγεται καὶ στενὸς ἐκπίπτει ὁ ἦχος*. Cf. p. 692, 32; 707, 1.

XVIII.

ΠΕΡΙ ΟΜΟΜΑΣΙΩΝ.

Ubi quid Trypho illustraverit, cum fragmenta ipsa tum optime Athenaei IV p. 174e docent verba haecce: *ἔστι δὲ τὸ*

12) Ita bene Valesius et Piersonus pro *μακρόν*.

13) Sturzius *ἀπ'*. Correxī ex Ammonio l. l.

14) Sturzius *προφέρεται*.

σὺγγραμμα περὶ αὐλῶν καὶ ὀργάνων. Quae non solum ad tertium librum, quem paullo ante Athenaeus laudaverat, referenda esse satis, quae idem l. XIV p. 634 d e secundo operis Tryphonii libro servavit, demonstrant. In rebus musicis quid primus Trypho invenerit, quid ab aliis alienaverit, nescimus. Certe multi ante eius aetatem de eodem fere argumento insignia scripta condiderunt, e quibus Aristoxeni, Archestrati, Pyrrhandri, Phillidis¹⁾, Euphranoris, Alexidis *περὶ αὐλῶν* et *περὶ αὐλητῶν*²⁾ libros nominasse sufficiet, etsi quo quisque tempore vixerit, non satis perspectum cognitumque habemus.

1 (109). Athenaeus XIV p. 618c: *Αὐλήσεων δ' εἰσὶν ὀνομασίαι, ὧς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ ὀνομασιῶν, αἶδε· κῶμος, βονκολιασμός, γίγγας, τετράκωμος, ἐπίφαλλος, χορεῖος, καλλίνικος, πολεμικόν, ἡδύκωμος, σικυνοτύρβη, θυροκοπικόν, τὸ δ' αὐτὸ καὶ κρουσίθυρον, κρισμός, μόθων. ταῦτα δὲ πάντα μετ' ὀρχήσεως ἡυλεῖτο.*

Quae Eustathius in Il. p. 1236, 37 brevius reddidit. At videamus singulos tibiae cum saltatione coniunctos modos, quos etsi non accurate describere, nedum definire, concessum est, tamen praeter ipsa nomina hinc illinc et alia attulisse iuvabit. Ac primum quidem κῶμος inter pocula fuit tibicinii et saltationis genus quoddam teste auctore Etymologici M. p. 550, 49: κῶμος εἶδος ὀρχήσεως, οἱ δὲ μέλουσ. κῶμός ἐστι μεθυστικός αὐλὸς ἐγγρονίζων οἴνοισι, καὶ κυμβάλοις καὶ αὐλοῖς καταθέλων τοὺς δαιτυμόνας. De βονκολιασμός aliunde nunc aegre quicquam afferas; nam quae Athenaeus XIV p. 619a, Aelianus VH X 18, scholiasta Aesch. Prom. v. 575 praebent, ad cantilenam ita vocatam referenda sunt. Deinde γίγγας tibiae species quaedam fuit palmaris et flebilem sonum efflantis³⁾; postea idem nomen et in modum et in saltationem translatum est. Τετράκωμος autem Herculi sacer fuit modus bellicus, quemadmodum est apud Hesychium s. v. et Pollucem IV 99. De vocis origine ita Pollux IV 105: ὁ τετράκωμος,

1) Apud Photium lex. p. 523, 12 Φίλλης pro Φίλης reponas.

2) Cf. Athen. IV p. 182c, XIV p. 634d.

3) Cf. IV 76, 102, Hesych. v. γίγγαια, Athen. IV p. 174f, qui Xenophonte teste utitur; at nusquam nunc in eius scriptis locus ille reperitur. Quem Athenaei errorem una cum reliquis descripsit Eustathius in Il. p. 1157, 40.

τὸ τῆς ὀρχήσεως εἶδος, οὐκ οἶδα εἴ τι προσῆκον ἦν τοῖς Ἀθήνησι τετρακώμοις, οἳ ἦσαν Πειραιεῖς, Φαληρεῖς, Ξυπταῖονες, Θυμοιτάδαι. Tum qui a Tryphone appellatur ἐπίφαλλος haud scio an sit idem ac φαλλικόν apud Pollucem IV 100, quod in Bacchi honorem saltari solebat. Χορεῖος vel χορεῖον, quam formam praebet Hesychius s. v., nimirum a numero trochaico nomen traxit. Καλλίνικος autem, quod etiam Herculis fuit cognomen auctore Hesychio s. v., Cerberum ab inferis eductum spectabat. Exin de πολεμικόν conferas Plutarchum Lacon. inst. 16 p. 238b. Θυροκοπικόν vel κρονσίθυρον, cui etiam θυροκοπιστικόν nomen fuisse ab Hesychio docemur, nusquam copiosius explicatum reperi; quae amantium fortasse fuit ianuam domus, ubi amata habitabat, quotientium saltatio. Denique de κνισμός vel, ut habet Aristophanes Plut. v. 974, κνησμός et μόθων acquiescendum est in iis, quae Hesychius s. v. et Pollux IV 101 servarunt. Nominantur quidem et alia multa a Polluce l. l. saltationis genera, de tibiarum autem concentu nihil proditum.

2 (110). Athenaeus XIV p. 634 d: Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ ὀνομασιῶν λέγει οὕτως· ὁ δὲ μάγαδις καλούμενος αὐλός· καὶ πάλιν, μάγαδις ἐν ταύτῳ ὄξυν καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδείκνυνται, ὡς Ἀναξανδρίδης ἐν Ὀπλομάχῃ φησί
μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα σοι καὶ μέγαν·

Tryphonem manifesto respexit Athenaeus IV p. 182 d: ὁ δὲ μάγαδις καλούμενος αὐλός ὁ καὶ παλαιομάγαδις ὀνομαζόμενος ἐν ταύτῳ ὄξυν καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδείκνυνται, etc. Quae Eustathius in II. p. 1157, 43 repetivit, simillima iis habet, etsi ex parte vitata, Hesychius; cui illa fortasse ex alio fonte, vel e Pamphili onomastico fluxerunt. Magadis igitur et cithara fuit et tibiae species quaedam⁴⁾ propter consimilem, ut videtur, utriusque instrumenti sonum. Didymus ἐν ταῖς πρὸς Ἴωνα ἀντεξηγήσεσιν teste Athenaeo l. l. tibiam, cui magadidis nomen erat, αὐλὸν καθαριστήριον⁵⁾ fuisse iudicat, quod tibiarum genus iam Aristoxenus noverat. Concentus igitur fuit magadidis tibiae et citharae, cf. Boeckhium de metris Pind. p. 265.

3 (111). Athenaeus IV p. 174 e: Τρύφων ἐν τρίτῳ περὶ

4) Exempla offert Athenaeus XIV p. 634 c.

5) Poll. IV 81: καθαριστήριον (sc. αὐλός) καὶ τοῦνομα διότι κινάταις προσήλουν διδάσκει.

ὀνομασιῶν, ἔστι δὲ τὸ σύγγραμμα περὶ αὐλῶν καὶ ὀργάνων, συγγράψαι φησὶ περὶ τῆς ὑδραύλεως Κτησίβιον τὸν μηχανικόν.

In brevius redacta eadem inveniuntur apud Eustathium in II. p. 1157, 47. A Ctesibio, tonsore Alexandrino, inventum esse hydraulum tradiderunt Aristocles apud Athenaeum IV p. 174c, Plinius NH. VII 38, Vitruvius IX 9, cf. Append. Anthol. Gr. p. 765⁶). Itaque verbis ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδα, εἰ περὶ τὸ ὄνομα σφάλλεται Athenaeus id se dubitare profitetur, num recte Trypho Ctesibium de hydraulo⁷) scripsisse tradiderit. Forsitan opitulentur Tryphoni versus quidam politici in Cram. An. Ox. III p. 381, ubi inter μηχανογράφους praeter Archimedem, Heronem aliosque etiam Ctesibius quidam refertur.

4 (112). Athenaeus IV p. 182c: Ὁ Τρύφων φησὶ καὶ τοὺς καλουμένους ἑλεφαντίνους αὐλοὺς παρὰ Φοῖνιξιν ἀνατρεθῆναι.

Quae repetivit Eustathius in II. p. 1157, 45. Fuerant autem haec fortasse ab Aristoxeno in libro περὶ αὐλῶν τρησεως neglecta.

5 (113). Athenaeus XIV p. 618c: Καὶ ᾧδῆς δὲ ὀνομασίας καταλέγει ὁ Τρύφων τάσδε· ἱμαῖος, ἡ ἐπιμύλιος καλουμένη, ἣν παρὰ τοὺς ἀλέτους ἥδον· ἴσως ἀπὸ τῆς ἱμαλίδος. ἱμαλὶς δ' ἐστὶ παρὰ Δωριεῦσιν ὁ Νόστος καὶ τὰ ἐπιμετρα τῶν ἀλέτων. ἡ δὲ τῶν ἰστουρούτων ᾧδῃ ἔλινος, ὡς Ἐπίχαρμος ἐν Ἀταλάνταις ἰστορεῖ. ἡ δὲ ταλασιουργῶν ἰνυλος.

Secutus est Athenaeum Eustathius in II. p. 1236, 58⁸), in Od. p. 1885, 24. Eadem est igitur vocum ἱμαῖος et ἐπιμύλιος ᾧδῃ significatio; neque aliter Hesychius s. v.⁹), Et. Gud.

6) Eiusdem instrumenti inventionem Archimedi quoque assignari Stiehlus e Tertulliano de an. c. 24 adnotavit.

7) Descriptionem brevem habet Pollux IV 70; cf. Ernest. Clav. Cic. v. hydraulus.

8) Ubi quod post ἐπιμύλιος additur ἡ μυλωθρός, arcessitum id ex Athenaeo XIV p. 619b. Quid, si Eustathio et Athenaeo XIV p. 618c reddamus ἀλεύρων pro ἀλέτων vel ἀλετῶν?

9) Hesychio ἐπάντλειος vel ἐπαντλαῖος pro ἐπανταῖος reddendum esse iamdudum viri docti senserunt. Miro autem modo καὶ ἐπύροστος additum, quod idem est atque ἐπιμύλιος. Eandem cantilenam significant scholiasta Arist. Ran. v. 1332, Pollux IV 55 ἀλῆτις ἄσμα ταῖς αἰώραις προσφδόμενον, Θεοδώρου ποίημα τοῦ Κολοφωνίου.

p. 277, 47¹⁰), Photius lex. p. 107, 17, 21¹¹), Suidas s. v. Quae propius ad Tryphonis verba, quam ad Aristophanis Byzantii accedunt, qui teste Athenaeo XIV p. 619b ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι scripserat: ἱμαῖος, φῶδῃ μνλωθρῶν. Cuiusmodi cantus exemplum fortasse est id, quod etiam nunc superat apud Plutarchum sept. sap. conv. 14:

ἄλει μύλα ἄλει
καὶ γὰρ Πιττακὸς ἄλει,
μεγάλας Μυτιλάνας βασιλεύων.

Nóστος autem vel Εὐνόστος dei deaeve in pistrinis positi et farinae modum inspicientis fuit signum quoddam, ut referant Hesychius v. Εὐνόστος et Photius lex. p. 37, 2, Et. M. p. 394, 3, Eustathius in Od. p. 1885, 25; cf. Hesych. v. μνλάντιοι θεοί. Unde etiam Ἱμαλῖς auctore Polemone apud Athenaeum III p. 109a, X p. 416b Siculis in Cereris cognomen abiit. Quocum apud Cretenses mensis nomen Ἱμάλιος arte cohaeret, de quo conferas Corp. Inscr. II n. 2556.

Tum ἔλιος, qui etiam αἴλιος scribebatur, textentium fuit carmen quoddam, ut Trypho Epicharmi testimonio innisus tradit. Quem locum respiciens Eustathius in Il. p. 1164, 9 non a Λίος, verum a λίνον cantilenam illam nomen traxisse divinat; cf. Hesych. v. λίνον. A textentibus Linum cantatum esse nullum teneo testimonium; contra vindemiantium¹²⁾ eum fuisse res est omnibus ex Iliade XVIII 570 notissima, fuitque μέλος θρηνητικὸν μετ' ἰσχυροφωνίας ἀδόμενον, cf. schol. B II. l. l. Eidem teste Aristophane Byzantio apud Athenaeum XIV p. 619c οὐ μόνον ἐν πένθεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ μολπῇ κατὰ τὸν Εὐριπίδην (Herc. fur. v. 347) et in conviviorum initio ac fine locus fuit, ut canit Hesiodus in Eoeis frg. 132 Goettl.

Denique ἱούλος a feminis lanificio occupatis cantabatur. Cuius rei praeter Tryphonem gravissimum habemus Eratosthenis testimonium servatum in schol. Apoll. Argon. I 972: Ἐρα-

10) Perperam ibi ἐπιμέλιος scriptum pro ἐπιμύλιος.

11) Photii verba ita restituenda videntur: ἱμασιδός — ὁ ἐπιμύλιος φῶδός· ἱμαλία γὰρ ἡ τροφή καὶ τὰ ἐπιμετρα τῶν ἀλεύρων, cf. Poll. IV 53, Hesych. v. ἱμασιδός et ἱλλοσιδός.

12) Paullo aliter Pollux I 38: λίνος καὶ λειτέρσης σκαπανέων ὥδαι καὶ γεωργῶν.

τοσθένης δὲ καὶ ὄνομα ὠδῆς ἐρίθου ἀπέδωκεν, ἐν τῷ Ἑρμῇ λέγων οὕτως·

ἦν δ' ἄρα χερνήτις τις ἐφ' ὑψηλοῦ * πετεῶνος
δενδαλίδας τεύχουσα· καλοὺς δ' ἦειδεν ἰούλους¹³⁾.

Qua de re alii aliter senserunt, etenim ibidem haec insequuntur: Αἶδυμος δὲ οὐκ εἶναι φησι τοῦτο ἀληθές, ἀλλ' ἔστιν ὁ ἰούλος ὕμνος εἰς Δήμητραν, ὡς οὐπιγρος παρὰ Τροίῃσι εἰς Ἄρτεμιν. ἔστι γὰρ οὔλος καὶ ἰούλος ἢ ἐκ τῶν δραγμαίων συναγομένη δέσμη, καὶ Οὔλω ἢ Δημήτρει. Quam Didymi sententiam, si a scholiasta Apollonii Arg. II 43 discesseris, adoptaverunt Pollux I 38 et Photius Lex. p. 109, 10. Vocabantur inde ἰούλοι etiam δημηγρίοι¹⁴⁾ sive δημηγρόνιοι, quemadmodum e Semo Delio refert Athenaeus XIV p. 618 d. Eodem Semo auctore (p. 619 b) Cereri et Proserpinae ἰούλος sacer erat.

6 (114). Ammonius de diff. voc. p. 54: Ἐπικήδειον¹⁵⁾ καὶ θρήνος διαφέρει. ἐπικήδειον μὲν γὰρ ἔστι τὸ ἐπὶ τῷ κήδει· θρήνος δὲ τὸ ἐν ᾧ τῷ οὕτω Τρύφων.

Quam a Tryphone factam distinctionem qui receperit, inveni neminem. Namque omnes, quorum opera in illis vocabulis distinguendis versata est, aut in Aristoclis Rhodii aut Procli sententiam iisse videntur. Aristocles quidem ἐν τῷ περὶ ποιητικῆς teste Ammonio l. I., postquam threnum lugubrem quandam cantilenam cum mortui laudibus coniunctam appellavit, ita pergit: οἱ δὲ διαφέρειν (sc. εἶπον) θρήνόν τε καὶ ἐπικήδειον τῷ τὸν θρήνον ἄδεσθαι παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ πρὸ τῆς ταφῆς καὶ μετὰ τὴν ταφὴν καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας, ἀδόμενον ὑπὸ τῶν θεραπαινίδων καὶ τῶν σὺν αὐταῖς. τὸ δ' ἐπικήδειον ἐπαιόν τινα τοῦ τελευτήσαντος μετὰ τινος μετρίου σχετλιασμοῦ. Quae Aristoclis verba repetita ab auctore Etymologici Gud. p. 200, 30¹⁶⁾ et Eustathio

13) Unde emendes Eratosthenis versus eosdem in Et. M. p. 472, 36.

14) Ita Eustathius in Il. p. 1162, 42.

15) Valckenarii emendationem recepi pro ἐπικήδιος.

16) Ubi non modo παρ' ante αὐτῇ τῇ συμφορᾷ addendum, sed etiam totus locus in fine mutilus habendus est. Videtur enim auctor de ἐπιτάφιος, quod interdum cum θρήνος coniungitur, copiosius exposuisse, cf. Drac. Strat. p. 161, Bekk. An. p. 750, 20. Contra Eustathius in Od. p. 1673, 49: συγγενῶς ἔχει ὁ ἐπικήδειος λόγος τῷ ἐπιτάφίῳ.

in Od. p. 1673, 46. Proclus autem postquam auctore Photio bibl. p. 319b et 320a threnum antiquitus idem, quod elegum, valuisse¹⁷⁾ et *θρήνους* atque *ἐπικήδεια* ad deorum cultum pertinuisse dixit, p. 321 a 30 haec addit: *διαφέρει δὲ τοῦ ἐπικήδειον ὁ θρήνος, ὅτι τὸ μὲν ἐπικήδειον παρ' αὐτὸ τὸ κῆδος, ἐπὶ τοῦ σώματος προκειμένον, λέγεται, ὁ δὲ θρήνος οὐ περιγράφεται χρόνῳ*. Eadem in Et. M. p. 454, 50 invenies. Ad discrimen a Tryphone statutum Procli verba propius accedere manifestum est. Fuerunt tamen quibus utrumque vocabulum idem denotaret; ortum inde illud Suidae *ἐπικήδειος θρήνος*.

7 (115). Athenaeus XI p. 503d: *Ῥιθός. οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ποτήριον, φησὶ Τρύφων ἐν τοῖς Ὀνομαστικοῖς, τὸ ἐπὶ τῷ σκολίῳ διδόμενον, ὡς Ἀντιφάνης παρίστησιν ἐν Διπλασίοις*.

A. Τί οὖν ἐνέσται τοῖς θεοῖσιν; B. οὐδὲ ἐν, μὴ κεράση τις. A. ἴσχε, τὸν ῥόδον λάμβανε.

ἔπειτα μὴδὲν τῶν ἀπηρχαιωμένων

τούτων περάτης, τὸν Τελαμῶνα, μὴδὲ τόν

Παιῶνα, μὴδ' Ἀρμόδιον.

Quibuscum concinunt verba Eustathii in Il. p. 868, 21: *μέλη δὲ διὰ τοῦ ἦτα κατὰ θῆλν γένος ποτηρίου εἶδος ἦν, ὡς ἐν τοῖς Ἀθηναίων (XI p. 486e) φέρεται, καὶ ἴσως παρὰ τὸ μέλος, ὃ δημοῖ τὴν ῥόδον· ἐπεὶ καὶ ῥόδός παρὰ τῷ αὐτῷ ποτηρίῳ τι*. De Antiphanis versibus conferas Mein. Comic. frag. III p. 46. Quod Tryphonis fragmentum libris *περὶ ὀνομασιῶν* intuli, etiamsi id ex Onomasticis vel Onomaticis Athenaeus se deprompsisse profitetur. Idem enim esse scriptum *περὶ ὀνομασιῶν* et *ὀνομαστικά* existimo, quia et quae ex hoc libro servavit Athenaeus optime cum ceteris reliquiis coniungi possunt neque raro idem scriptum variis nominibus grammatici significant; cf. Meierum in prooem. schol. aest. Hal. 1843. Postremo de duplici *ὀνομαστικόν* sive *ὀνομαστικόν* forma consulas Lobeckium Pathol. p. 65 not. 19.

XIX.

ΦΥΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Ita Tryphonis de herbis libri inscripti sunt apud Athenaeum III p. 78a, alibi et fortasse minus accurate *φυτικά*, cf.

17) Cf. Drac. Str. I. I., schol. Arist. Av. v. 217, Hesych. v. *ἡεροι*.

109b, 114b. Qui quot fuerint ignoramus, certe duo eos fuisse ex Athenaeo III p. 78a consequitur. Ceterum ibi Tryphonem in herbarum natura indaganda et cognoscenda operam studiumque collocasse nolis censere; verum his quoque in quaestionibus eum voces potissimumque reconditiores undique colligentem, quae propria cuiusque fuerit vis examinantem grammatici partes egisse recte iudicabis. Argumentum qua fere via ac ratione tractaverit, fragmenta satis suppeditant.

I (116). Athenaeus III p. 114a, b: Πόθεν ὑμῖν εἰδέναι ὅτι καὶ κύβοι, οὐχ οὗς ἀεὶ μεταχειρίζεσθε, ἄρτοι εἰσὶ, τετράγωνοι, ἡδυσμένοι ἀνήθω, τυρῶ καὶ ἐλαίῳ, ὥς φησιν Ἡρακλείδης ἐν Ὀψαρτυτικῷ. παρεῖδε δὲ τοῦτον ὁ Βλεψίας, ὥσπερ καὶ τὸν θάργηλον, ὃν τινες καλοῦσι θαλύσιον — Κράτης δ' ἐν δευτέρῳ Ἀττικῆς διαλέκτου θάργηλον καλεῖσθαι τὸν ἐκ τῆς συγκομιδῆς πρῶτον γινόμενον ἄρτον — καὶ τὸν σησαμίτην. οὐχ ἰώρακι δὲ οὐδὲ τὸν ἀνάστατον καλούμενον, ὃς ταῖς ἀρρηφόροις γίνεται. ἔστι δὲ ὁ πυραμοῦς ἄρτος διὰ σησάμων πεττώμενος καὶ τάχα ὁ αὐτὸς τῷ σησαμίτῃ ὦν. μνημονεύει δὲ πάντων τούτων Τρύφων ἐν πρώτῳ Φυτικῶν, καθάπερ καὶ τῶν διαγόνων ὀνομαζομένων· οὗτοι δ' εἰσὶν ἄρτοι θεοῖς πεττώμενοι ἐν Αἰτωλίᾳ.

Num vero etiam de δράμιξ et ἄραξις, quorum statim Athenaeus infert mentionem, Trypho disernerit, aegerime nunc quis diiudicet. Certi quid de istiusmodi vocabulis deque iis inter se distinguendis proferre admodum arduum ac difficile est; etenim procul dubio, id quod e nostro usu scimus omnes, saepenumero etiam apud Graecos eadem panis species alia in urbe aliter vocitabatur originatione aut a forma aut materia aut aliunde arcessita. Acquiescendum est igitur in iis, quae nunc in lexicis et alibi reperimus.

Κύβους vel ipsum nomen panes in tali speciem formatos fuisse ostendit; accedit testimonium Heraclidis apud Athenaeum l. l. conditos eos esse aniso, caseo, oleo. Usus erat autem hoc vocabulo Eupolis, ut refert Photius lex. p. 183, 11. Tum θάργηλος, idem ab aliis θαλύσιος nominatus, auctore Cratete apud Athenaeum l. l., quem sequitur Eusthathius in II. p. 772, 24, panis erat e frugum primitiis, nimirum festis Thargeliorum diebus, confectus, cf. Hesych. v. Θαργήλια. Nam θαργήλια sunt πάντες οἱ ἀπὸ γῆς καρποί, nomine a verbo θερεῖν repetito, quemadmodum est in Et. M. p. 443, 19, cf. Lobeckium

Pathol. p. 516. Thargeliis cum simillima fuerint, quae alibi Thalysia vocabantur, Dianae, Cereri, Baccho sacra, accidit ut etiam *θάργηλος* et *θαλύσιος* idem significarent; cf. Menandr. in Walz. Rhet. Gr. IX p. 251, Hesych. v. *θαλύσια* et *θαλύσιος ἄρτος*, schol. AD Il. IX 534, Eust. in Il. p. 772, 22. Deinde *σησαμίτης*, qui etiam *σησαμής*¹⁾ et *σησάμη* nominabatur, e sesamo et melle confici solebat²⁾, cf. Hesych. v. *σησαμοῦς* et Et. M. p. 697, 28. Proponebantur autem hi panes praemia victoribus in cottabo³⁾ et qui in conviviiis auroram usque pervigilassent⁴⁾; eorum aliquem etiam in nuptiis usum fuisse testis est scholiasta Arist. Pax v. 869. Similis fuit, cuius a Luciano Pisc. c. 41 fit mentio, *σησαμαῖος πλακοῦς*, idem fortasse *πυραμοῦς* ille etiam ipse e sesamidis paratus. Rem ab Athenaeo dubitanter propositam aliorum infirmant testimonia, vel quod est in Et. M. p. 697, 27: *πυραμῖς. ἡ ἐκ πυρῶν καὶ μέλιτος. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ σχήματος*⁵⁾, cf. Athen. XIV p. 647c, Hesych. et Suid., s. v. Idem fere tamen sesamitae erat et pyramuntis usus, cf. Hesych. v. *σησαμόεντ' ἄρτον*, Et. M. p. 533, 21. Suid. v. *πυραμοῦς*, Eust. in Od. p. 1843, 25. *Ἀνάστατοι* autem quomodo parati sint, nusquam proditur; datos eos esse Arrhephoris praeter Athenaeum auctor est Suidas s. v. Idem commemorantur etiam a Pausania lexicographo apud Eustathium in Il. p. 1165, 10. Ceterum recte quis eundem atque *ἀνάστατον* fuisse *ὀρθοστάτην* suspicetur, cuius mentio fit a Polluce VI 73 et Hesychio s. v. Denique *διαγόνες*, quos Trypho in Aetolia diis oblatos esse dicit, noverunt etiam Nicander grammaticus apud Athenaeum III p. 114c et Hesychius s. v.

Praeter haec panum genera et alia hic illic nominantur, velut a Polluce I 248, VI 33, 72, Pausania in Eust. in Il. p. 1165, 10, Athenaeo III p. 109—116, quibus fortasse etiam

1) Repugnat tamen schol. Arist. Pax v. 869 *σησαμοῦς* et *σησαμῖς* et *σησαμή* (nam et ita nonnullos scripsisse tradit Photius lex. p. 510, 15) distinguens.

2) Ita fiebant etiam *πλαῖος* et *χοιρίλαι*, cf. Athen. XIV p. 646e, 647c.

3) Cf. Et. M. p. 533, 21.

4) Cf. Hesych. v. *σησαμόεντ' ἄρτον* et Suid. v. *πυραμοῦς*.

5) Quae Heraclidae *ἐν Ὀψαρτυτικῷ* esse videntur, cf. Et. Gud. p. 488, 29.

in hoc Tryphonis libro locus fuit. Certe eum non de his modo, quos hoc fragmento recensuerat, dixisse sequentia docent.

2 (117). Athenaeus III p. 109b: Τρύφων ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τοῖς Φυτικοῖς ἐπιγραφομένοις ἄρτων ἐκτίθεται γένη, εἴ τι καὶ μέρηται, ζυμίτην, ἄζυμον, σεμιδαλίτην, χονδρίτην, συγκομιστόν — τοῦτον δ' εἶναι φησι καὶ διαχωρητικώτερον τοῦ καθαροῦ — τὸν ἐξ ὀλυρῶν, τὸν ἐκ τιφῶν, τὸν ἐκ μελινῶν. γίνεται δέ, φησί, ὁ χονδρίτης ἐκ τῶν ζειῶν· ἐκ γὰρ κριθῆς χόνδρον μὴ γίνεσθαι. παρὰ δὲ τὰς ὁπτήσεις ὀνομάζεσθαι ἰπνίτην, οὐ μνημονεύει Τιμοκλία ἐν Ψευδοκλησταῖς οὕτως

καταμαθὼν δὲ καίμειν

θερμὴν σκάφην ἰπνιτῶν ἥσθιον⁶⁾.

ἔσχαρίτην. τοῦτον μνημονεύει Ἀντίδοτος ἐν Πρωτοχόρφ

λαβόντα θερμούς ἐσχαρίτας, πῶς γὰρ οὐ;

τούτους ἀνεκτίττοντα βάπτειν εἰς γλυνόν⁷⁾.

καὶ Κρώβυλος ἐν Ἀπαρχομένῳ

καὶ σκάφην λαβὼν τινα

τῶν ἐσχαριτῶν τῶν καθαρῶν

Ut dubium est, num quae de ἐσχαρίτης ibi leguntur, a Tryphone profecta sint, ita manifesto supplenda eius verba e grammatico Hermanni de emend. gramm. p. 326 vel e Cram. An. Par. IV p. 248: Τρύφων ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἄρτων γένη ἐκτίθεται διάφορα, ζυμίτην, ἄζυμον, σεμιδαλίτην, ἐγκρουφίαν καὶ κλιβανίτην, ὃν κριβανίτην φασὶν Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ρ.

Habemus ergo e Tryphone haec panum genera: ζυμίτην, ἄζυμον, σεμιδαλίτην, χονδρίτην, συγκομιστόν, ἰπνίτην, ἐσχαρίτην, ἐγκρουφίαν, κλιβανίτην vel κριβανίτην.

At singula accuratius inspiciamus. Ζυμίτης vel, ut videtur, minus recte ζυμήτης et ζυμής⁸⁾ et ζυμωτός⁹⁾ idem significasse videntur. De ζύμητες apud Athenaeum IV p. 151a vide Schneideri notam ad Xen. An. VII 2, 21. Ceterum hoc de pane inter grammaticos non constitit, cum compluria panum genera ζυμίται vocarentur. Nam ut quae in Et. M. p. 412, 38 leguntur: ἄρτοι ζυμίται, οἱ μεγάλοι, quorum fons

6) Versus correxit Meinekius Com. frg. III p. 612.

7) Cf. Com. frg. III p. 529.

8) Cf. Hesych. s. v., qui ζυμίτης formam esse Atticam tradit.

9) Saepius id habent LXX interpretes.

est Xenophon An. VII 2, 21 (cf. Et. Gud. p. 232, 52) omit-
tam, haecce Athenaeus III p. 111c: *ναστὸς ἄρτος ζυμῆτης κα-*
λεῖται μέγας, ὃς φησι Πολέμαρχος καὶ Ἀρτεμίδωρος, et p. 111e:
ἄρτον δ' εἰδὸς ἐστὶ καὶ ὁ ἀποπυρίας καλούμενος, ἐπ' ἀνθρώ-
πων δ' ὀπιᾶται. καλεῖται δ' οὗτος ὑπὸ τινων ζυμῆτης. Κρατῆ-
τίνος Μαλθακοῖς, cf. Mein. Com. frg. I p. 74. Nihil ergo
certi hoc de pane scimus, nisi quod fermentatum eum fuisse
ipso nomine docemur. At e fermento et alios paratos esse
auctor exstat Athenaeus III p. 113b.

Deinde qui a Tryphone *ἄζυμος ἄρτος* nominatur, idem
teste Nicandro fortasse a Thessalis *δάρατος* vocatus est, cf.
Athen. III p. 110d, 114b. Panis sine fermento confectionem
copiosius perscriptam habemus in Geopon. II 33, 1 et 2. Tum
σεμιδαλίτης sive *σεμίδαλις*, quam formam offert Pollux VI 75
e Lycurgo oratore multisque comicis, fuit e semilagine con-
fectus panis conditus. *Χονδρίτης* autem ex adore fiebat, ut
ipse Trypho tradidit; nec multum testibus Hesychio et Suida
s. v. a semidalite distabat. Idem fuisse videtur *χόνδρινος ἄρ-*
τος, idem teste Archestrato apud Athenaeum III p. 112b, qui
a Thessalis *κρημματίας* vocabatur. *Συγκομιστός* vero cum a
Tryphone describatur, haud scio an iam veteribus grammaticis
incognitus controversiam moverit: illius igitur haec est inter-
pretatio: *ὁ ἐξ ὀλυρῶν, ὁ ἐκ τιφῶν, ὁ ἐκ μελινῶν*. Ceterum
haud dissimilis forsitan illi fuerit, quem frg. 116 *θαλύσιον*
vel *θάργηλον* appellaverat. Eandem fere confectionis rationem
tradit etiam auctor Etymologici M. p. 733, 4: *συγκομιστοί,*
ἡγουν ἄρτοι ῥυπαροί, διὰ τὸ πάντα τὰ ἄλυσρα ὁμοῦ συγκομί-
ζεσθαι καὶ μὴ διακρίνεσθαι, quae e Galeni lexico p. 570 de-
prompta sunt. Neque multum diversa sunt Athenaei III
p. 115c verba: *οἱ συγκομιστοί, ἐξ ἀσήστων ἀλέρων γινόμενοι*.
Idem, si vox sana est, apud Hesychium *ἀμμισκόμιστος ἄρτος*
denotat. Tum *ἰπνίτης*, inquit Trypho, nomen a coquendi ra-
tione traxit. Similis est vocis *ἰσχαρίτης* origo; qui qualis fue-
rit, non satis dilucide proditum habemus. Nam cum Suidae et
Photii lex. p. 23, 15 glossa: *ἰσχαρίτην. ψωμίον ἀπὸ κλιβάνου*, hunc
et *κλιβαρίτην* eosdem fuisse videatur exprimere, contra Hesychii
explicatio: *ἰσχαρίτης. ἄρτος ἐγκρυπτος* ad *ἐγκρυφίαν* nos perducit.

Ἐγκρυφίας autem e semilagine factus in cinere coqueba-
tur, cf. Athen. III p. 112b, Hesych. Zonar. Suid. s. v. Non
multum igitur fortasse inter hunc et *βάκχυλον* fuit discriminis,

Eliacum quendam panem, cf. Athen. III p. 111d. Quibus testimoniis addamus Dioclem Carysium apud Athenaeum III p. 110b ἡ δ' ἐπαθρακίς ἐστὶ τῶν λαγάνων ἀπαλωτέρα. ἔοικε δὲ καὶ οὗτος ἐπ' ἀνθράκων γίνεσθαι, ὥσπερ καὶ ὁ παρ' Ἀττικοῖς ἐγκρυφίας· ὃν καὶ Ἀλεξανδρεῖς τῷ Κρόνῳ ἀφιερῶντες προτιθιάσιν ἐσθίουσιν τῷ βουλομένῳ ἐν τῷ τοῦ Κρόνου ἱερῷ. Tegeatarum ἐγκρυφίαν commemorat Archestratus apud Athenaeum III p. 112b. Protrahebatur autem ille e furno undique cinere obsitus, quemadmodum Lucianus dial. mort. 20, 4 Empedoclem Aetnaeis ignibus combustum describit: ὁ δὲ σποδοῦ πλείως ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ τὰς φλυκταίνας ἐξηνθηκώς, τίς ἐστίν; Cui consimilis πυριάτης fuit, cf. schol. Lucian. Lexiph. c. 3; fortasse etiam κύστη propter ipsam originem et Hesychii interpretationem ἄρτος σποδίτης¹⁰⁾). Denique κλιβανίτης vel κριβανίτης aequae atque ἰπνίτης et ἐσχαρίτης a coquendi ratione nomen accepit; fuit enim panis fermentatus ἐν κριβάνῳ ὀπτημένος, ut Suidas s. v. refert. Idem haud dubie apud Athenaeum III p. 113b et Eustathium in Il. p. 132, 33 κλιβανίσιος ἄρτος et κριβανιώτης significant. Profuisse vero illum valetudini auctorem habemus Athenaeum III p. 115e et Florentinum in Geponicis II 33, 5; 47, 10. Formam autem si respicis vocabuli, Aristophanem κριβανίτης, quae Atticis a Tryphone attribuitur, ubique usurpasse reperies; cf. Athen. III p. 110c, Suid. v. κρίβανον, Eust. in Od. p. 1511, 13. Verum etiam Sophro κριβανίτης dixerat. Praeferendum igitur, quod est in Et. Gud. p. 346, 29 utramque formam Doricam esse, testimonio auctoris Et. M. p. 538, 18 solum κλιβανίτης ad Doros reicientis.

3 (118). Athenaeus III p. 114e: Καὶ μάζας δ' ἐστὶν εὐρεῖν ἀναγεγραμμένας παρὰ τε τῷ Τρύφωνι καὶ παρ' ἄλλοις πλείοσιν. παρ' Ἀθηναίοις μὲν φυστὴν τὴν μὴ ἄγαν τετριμμένην, ἔτι δὲ καρδαμάλην καὶ βήρηκα καὶ τολύπας καὶ ἀχίλλειον· καὶ ἴσως αὕτη ἐστὶν ἡ ἐξ ἀχίλλειων κριθῶν γινόμενη· θριδακίνας τε καὶ οἰνοῦτταν καὶ μελιτοῦτταν καὶ κρίνον, καλούμενον καὶ σχῆμά τι χορικῆς ὀρχήσεως παρ' Ἀπολλοφάνει ἐν Δαλίδι. αἱ δὲ παρ' Ἀλκμᾶν θριδακίσκαι λεγόμεναι αἱ αὐταὶ εἰσὶ ταῖς Ἀττικαῖς θριδακίσις. λέγει δ' οὕτως ὁ Ἀλκμᾶν, θριδακίσκας τε καὶ κριβανιώτας.

10) Ita recte Pearsonus pro σπογγίτης.

Quae etsi non e Tryphone solo, verum etiam ex aliorum libris Athenaeus tradit, nimirum tamen plurima, fortasse omnia ad illum referenda sunt. Ac *φύστη* quidem vel, quod Herodianus praefert, *φυστή* vel *φυστή*¹¹⁾, forma a Moeride Attic. p. 384 commendata, maza erat e polenta vinoque facta, tum in scaphis trita et modice humectata; ita Leonidas Tarentinus in Anth. Pal. I p. 531, schol. Arist. Vesp. v. 608, Et. M. p. 803, 1. Simillima Tryphoni *φυστή*, ἢ μὴ ἄγαν τετριμμένη *μάζα* scribenti Hesychius protulit: *μάζα ἀτριπτος*, eodemque Moeridis glossa: *φυστή. τὸ φύραμα τῶν ἀλφίτων, ὅταν μὴ γένηται μάζα* spectare videtur. Apud Athenaeum *καρδαμύλη* an *καρδαμύλη* scribendum sit, ambigitur. Eustathius quidem in Il. p. 743, 17 ex Athenaeo *καρδαμύλη* affert, contra *καρδαμύλη* Hesychii s. v. et Photii lex. p. 131, 11 testimoniis firmatur; quin etiam alii *καρδάμη* et *καρδαμύλη* pronuntiauerunt. Erat autem maza e cardamo confecta Persisque usitatissima, cf. Phot. lex. p. 131, 11. Tum *βήρηξ* sive *βήραξ* non a gloma aequae ac *τολύπη* (cf. Eust. in Od. p. 1414, 30), sed a gladii specie quadam nomen traxit. Ita enim Hesychius: *βήρηκες. μάχαιραι ὀρθαί. οἱ δὲ ἀπλῶς μαχαίρας. ἄλλοι μάζας ἄνωθεν κέρατα ἐχούσας*. Quibuscum consentiunt haec in Bekk. An. p. 226, 1: *βήρηκες. μάζαι ὀρθαί. οἱ δὲ ἀπλῶς μάζας ἐπάνω κέρατα ἐχούσας*¹²⁾. Confectos eos autem e polenta percolata fuisse auctor est Pollux VI 77. Eiusmodi mazaе in Laconicis diebus festis *Βηρήκια* dictis, sacrificantibus proponi solebant, cf. Bekk. An. l. l. Tum *τολύπη* teste Hesychio s. v. (cf. Eust. in Od. p. 1414, 30) cum eadem fuerit ac *βήρηξ*, plures fortasse *βηρήκων* formae exstiterunt. Quae ad *ἀχιλλεῖον* adduntur, καὶ ἴσως αὕτη ἐστὶν ἡ ἐξ ἀχιλλείων κριθῶν γενομένη Athenaci esse videntur; quae descripsit Eustathius in Od. p. 1414, 32. Ceterum alios mazam *ἀχιλλεῖα*, materiam *ἀχιλλεῖα* vocitasse e Bekk. An. p. 474, 8 discas. *Ἀχιλλεῖον*, mazam quandam ex hordeo puro, prytanibus appositam esse scholiasta Arist. Equ. v. 816 et Suidas s. v. (cf. Athen. IV p. 137 e) testantur. Deinde *θριδακίνη*, quam etiam *θριδακίσκη* Alcman vocavit, quomodo a *θριδαξ* distincta fuerit, docemur ab Helladio in Phot. bibl. p. 532, 12a: *ὅτι μάζης μὲν εἶδος*

11) De accentu vide Lobeck. Pathol. p. 351.

12) Similis fuisse videtur ὁ βοῦς apud Pollucem VI 76.

οἱ παλαιοὶ θριδακίην καλοῦσι, τὴν δὲ βοτάνην θριδάκα. οἱ δὲ ἱατροὶ θριδάκα μὲν τὸ ἡμέρον λάχανον, θριδακίην δὲ τὸ ἄγριον καλοῦσιν. Quam controversiam Lobeckius ad Phryn. p. 130 uberius tractavit. Praeter nomen cum nihil proditum habeamus, acquiescendum in coniectura probabili θριδακίην e lactuca esse paratam. *Μελιτούτταν* autem cum melle, sicuti *οἰνούτταν* cum vino depstam fuisse, etiamsi lexicographorum testimoniis destituti essemus, facile divinaremus. *Μελιτούττα* offerebatur draconibus in Trophonii oraculo ¹³⁾ et draconi Minervae Poliadis, eadem mortuis pro viatico dabatur, cf. Poll. VI 76, Hesych. v. οἰκουρὸν ὄφιν, schol. Arist. Nub. v. 508, Suid. s. v. De κρίνον denique nihil accuratius traditum; quae Trypho habet, Eustathius in Il. p. 1018, 18 descripsit. Mazarum, quae sacrae fuerint quibusque homines vesci soliti sint, Polux VI 75 docet.

4 (119). Athenaeus III p. 78a: *Περὶ τῆς προσηγορίας τῶν σῦκων λέγων Τρύφων ἐν δευτέρῳ φυτῶν ἱστορίας Δωρίωνά φησιν ἐν Γεωργικῇ ἱστορεῖν Συκέα, ἓνα τινὰ τῶν Τιτάνων, διωκόμενον ὑπὸ Διὸς τὴν μητέρα Γῆν ὑποδέξασθαι καὶ ἀνεῖναι τὸ φυτόν εἰς διατριβὴν τῷ παιδί, ἀφ' οὗ καὶ Συκέαν πόλιν εἶναι ἐν Κιλικίᾳ.*

Quorum nonnulla alieno loco apud Stephanum Byz. p. 591, 3 inserta leguntur, sic scripta: *φησὶν ἓνα τῶν Τιτάνων Συκέα διωκόμενον τὴν μητέρα Γῆν ὑποδέξασθαι καὶ ἀνεῖναι τὸ φυτόν τοῦτο.* Unde Meinekius Athenaeo *Συκέα* reddendum censuit pro *Συκέαν*, quam deteriore formam Eustathius quoque in Od. p. 1964, 13 tuetur. A Syca, Oxyli filia, fructus nomen Pherenicus Heracleota apud Athenacum III p. 78b arcessivit, novam vero et perquam miram originationem Philemon p. 101: *ἐκ τοῦ σέσσεσθαι ἥγονν ὀρμαῖν καὶ τοῦ κύνειν ἢ σνκῇ* commentus est.

5 (120). Hesychius v. *ῥαφανίς*. *Ῥαφανίς καὶ ῥάφανος* διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. *ῥάφανος* μὲν γὰρ ἡ κράμβη, *ῥαφανίς* δὲ ἡ παρ' ἡμῖν *ῥάφανος*. *Τρύφων* δὲ φησι παρὰ Δωριεῦσι τὰς μικρὰς *ῥαφανίδας* λέγεσθαι, τὰς δὲ μεγάλας *ῥάφας*.

Quo loco quamquam Tryphonem solum de *ῥαφανίς* et *ῥάφη* sive *ῥάφα* disputasse legimus, procul dubio tamen de reliquis quoque formis disseruit. Proxime ad verba Hesychii

13) Etiamne Herculi? cf. Arist. Av. v. 567.

accedit Ammonius de diff. voc. p. 122: *ῥάφανος καὶ ῥαφανὶς διαφέρει. ῥάφανον μὲν γὰρ Ἀττικοὶ λέγουσι τὴν παρ' ἡμῖν κράμβην, ῥαφανίδα δὲ τὴν παρ' ἡμῖν ῥάπανον*. Dubium ergo, utrum apud Hesychium *ῥάφανος* retinendum an ex Ammonio *ῥάπανος* aut e Suida et schol. Arist. Plut. v. 544 *ῥέφανος* scribendum sit. Qua de re cf. Valk. anim. ad Ammon. p. 203. Atque in eo quidem omnes consentiunt veteres grammatici, Atticis *ῥάφανος* valuisse *κράμβη*. Demonstravit id Athenaeus I p. 34d multis comicorum exemplis, cf. Phryn. ecl. p. 141, Poll. VI 54, Thom. Mag. p. 322, 16, schol. Arist. Plut. v. 544, Phot. lex. p. 483, 19, Eust. in Il. p. 1623, 42, Suid. v. *ῥαφανίς*. Ceterum haec utriusque vocis commistio ab Epicharmo et Callia originem traxisse videtur, cf. Athen. II p. 57a, Phot. lex. p. 483, 18. Unde quae Theophrasto HP VII 4, 4 (cf. Athen. IX p. 369f) *λέγω δὲ τὴν κράμβην* ad *ῥάφανος* addendi fuerit caussa, perspicimus. Quod autem e Tryphone vocum *ῥαφανίδες* et *ῥάφαι* discrimen traditur, vix alibi repetitum invenias. Postremo *ῥαφανίδας* an *ῥαφανίδας* ei reddere praestet, propter Athenaei II p. 56e verba *καὶ ἐκτεταμένως δὲ καὶ κατὰ συστολήν λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς*, ambiguum est.

XX.

ΠΕΡΙ ΖΩΙΩΝ.

Quamquam praeter unum fragmentum nihil servatum est, pariter tamen atque in libris *φυτικῶν*, Tryphonem non rerum naturalium exploratione, sed vocabulis maximeque reconditis et investigandis et explicandis occupatum fuisse recte conicies. Sed videamus quae superant.

1 (121). Athenaeus VII p. 324f: *Τρύφων φησὶν ἐν τοῖς περὶ ζῴων τὸν τριγόλαν τινὰς οἶεσθαι κόκκυγα εἶναι διὰ τε τὸ ἐμφερεῖς καὶ τὴν τῶν ὀπισθίων ξηρότητα, ἣν σεσημαίωται ὁ Σώφρων λέγων*

Τρίγλας μὲν γε πίονας, τριγόλα δ' ὀπίσθια.

Cuius piscis seu avis saepius a Sophrone mentionem esse factam ex Athenaeo VII p. 324e cognoscimus. Idemne fuit, qui ab Hesychio s. v. *τριγός* vocatur?

XXI.

ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ.

Σχήματα aut rhetorica fuerunt aut grammatica; ad rhetorica ¹⁾ vero cum unum, quod certo inde repetitum esse scimus, fragmentum non pertineat, ad grammatica convertamur oportet. Fuerunt autem *σχήματα* dialectorum urbium quarundam vel, quod saepe idem est, scriptorum proprietates, quales fuerunt *σχῆμα Ἰβύκειον*, *σχῆμα Κολοφώνιον* alia; quae Lesbos tractavit apud Valcken. Ammon. p. 178. Sed ne haec quidem Tryphonis quaestionibus illis materiam praebuerunt. Cui quid *σχῆμα* valuerit, protulisse arbitror Dionysium Thracem p. 635, 21: *σχήματα δὲ ὀνομάτων εἰςί τρία, ἀπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον. τῶν δὲ συνθέτων διαφοραὶ εἰσί τέσσαρες. ἃ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσὶν ἐκ δύο τελείων, ὡς Χειρίσοφος, ἃ δὲ ἐκ δύο ἀπολείπόντων, ὡς Σοφοκλῆς, ἃ δὲ ἐξ ἀπολείποντος καὶ τελείου, ὡς Φιλόδημος, ἃ δὲ ἐκ τελείου καὶ ἀπολείποντος, ὡς Περιελῆς*, cf. Choeroboscum in Bekk. An. p. 1279.²⁾ Neque alias res Apollonium in libro *περὶ σχημάτων* vel, ut est apud Suidam, *περὶ σχημάτων Ὀμηρικῶν* exposuisse e libris de coni. p. 495, 31; 502, 16; 503, 8, de pron. p. 79c, de constr. or. IV p. 324 apparet. Unum, quod e Tryphone de figuris servatum est fragmentum, habes in Et. M. p. 137, 7:

1 (122). *Ἀργιόδους, ὁ μεγαλόδους. πολλή δὲ ἡ χρῆσις τῆς λέξεως. παρὰ τὸ ἀρι ἐπιτατικὸν καὶ τὸ ὀδούς γίνεται ἀριόδους, ὡς ἀρίζηλος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ ἀργιόδους, ὡς ἄγνοια ἄγνοια καὶ ῥαῖα γραῖα. εἰ γὰρ παρὰ τὸ ἀργός, ἀργόδους ἦν ἂν. οὕτω Τρύφων ἐν τῷ περὶ σχημάτων.*

Quae Tryphonis verba, auctoris tamen nomine omisso, ita scripta exstant in Epim. Hom. p. 85, 1: *ἀργιόδους, ὁ μεγαλόδους. παρὰ τὸ ἀρι ἐπιτατικὸν μόριον ἀριόδους καὶ ἐν πλεονασμῷ [τοῦ γ] ἀργιόδους· ὁ δὲ πλεονασμὸς ὡς ἐπὶ τοῦ*

1) Cf. VValz. Rhet. Gr. vol. VIII p. 414—714.

2) In eandem sententiam, sed alio testimonio usum Lerschium Sprachphil. II p. 81 incidisse video; cf. Preller Zeitschr. f. Alt. Wiss. 1839 nr. 53: *γραμματικοὶ οὕτως ὀφείσθαι βούλονται, σχῆμα λέγοντες εἶναι λέξων ποσότητα ὑφ' ἑνα τόνον καὶ ἐν πνεῦμα ἀδιαστάτως ἀγομένων ἐν ἀπλότῃ ἢ συνθέσει. ὁ καὶ διαιρεῖται αὐτοῖς εἰς τρία, εἰς τε τὸ ἀπλοῦν, τὸ σύνθετον καὶ παρασύνθετον.*

ἄγνοια, ἄνοια γάρ, καὶ γραῖα, ῥαῖα γάρ, ἡ διαφθαρεῖσα ἐν τοῦ χρόνου. Unde etiam Zonaras, quae p. 286 habet: ἀργιόδοτες. λευκοὶ τοὺς ὀδόντας ἢ μεγάλοι, ex parte forsitan deprompserit. Reliqui vero grammatici ἀργιόδους ab ἀργός repetunt, tamen utrum λευκόδους id an ὀξυόδους valeat, accipites, cf. Apoll. Soph. et Hesych. s. v., Eust. in Il. p. 845, 8; 1286, 9. Quocirca apud Suidam et in Bekk. An. p. 442, 27: ἀργιόδοτα. λευκόδοτα ἢ ὀξυόδοτα rescribas. Per ἀναγραμματισμόν derivat ἀργιόδους ab ἄγριος Eustathius in Il. p. 773, 20, sine dubio verbis Homericis σὺν ἄγριον ἀργιόδοτα deceptus. Verum etiam Trypho ex ἀρι et ὀδούς effici ἀριόδους, tum ἀργιόδους autumans fallitur; cum voces ἀργίπους, ἀργιπόδης, ἀργικέρανος, ἀργιβόειος, ἀργίκερως nusquam nisi in ἀργός originem quaerendam esse ostendant³⁾. Eodem modo etiam ἀργιόδους et χαυλιόδους⁴⁾ formata sunt, quamquam horum propter hiatum aliam rationem esse non diffiteor. De significatione inter grammaticos nimirum ex Il. X 263 λευκοὶ ὀδόντες ἀργιόδοτος ὅς dissensio orta. Quae per pleonasmum recte Lucas quaest. lexic. p. 182 interpretatus est. Tum in eundem ac Trypho, ἄγνοια per pleonasmum quendam ex ἄνοια factum esse, errorem etiam Heraclides incidit, cf. Hort. Adon. p. 32, 10. Denique de γραῖα similiter iudicatum in Et. M. p. 222, 38: παρὰ τὸ ῥῶ τὸ φθείρω ῥαῖα καὶ γραῖα πλεονασμῷ τοῦ γ, cf. p. 239, 20, Et. Gud. p. 129, 30.

2 (123). Ad eandem de ἀργιόδους quaestionem ea, quae de Ἀργειφόντης e Tryphone traduntur, referas. Sunt vero haec:

Cram. An. Par. IV p. 60, 31: Ἀργειφόντης. παρὰ γὰρ [τὸ] ἐναργεῖς τὰς φαντασίας ποιεῖν. Τρύφων δὲ διὰ τοῦ ι· ἦτοι γὰρ ἀριφόντης⁵⁾ ὁ μέγallows φανταζόμενος διὰ τοὺς ὀνείρους. — Pag. 61, 1: Ἀργηφόντης. ὥς φασιν Ἀλεξίων καὶ Ἀρχίας καὶ Ἀρίσταρχος ὥς Δίδυμος καὶ Τρύφων. — Pag. 179, 29: Ἀργειφόντης. παρὰ τὸ ἐναργεῖς [τὰς] φαντα-

3) De obsoleta vocabulorum compositorum, pro a commissura vide Lobeckium ad Phryn. p. 665, 686.

4) De duplici vocum cum ὀδούς compositarum in οὐς et ὠν exitu copiosius disseruit Lobeckius Paral. p. 248.

5) Ἀργιφόντης Stiehlius, Cramerus Ἀριστοφάνης, Nauckius Arist. Byz. frg. p. 230 ἀριστοφάνης.

σίας [ποιεῖν], ὥς φασιν Ἀλεξίων, Ἀρχίας καὶ Ἀρίσταρχος. ἢ ἀριφόντης ὁ μεγάλη φανταζόμενος, ὥς Δίδυμος καὶ Τρύφων. — Et. Gud. p. 73, 27: Ἀρχειφόντης, ὁ μεγάλως φανταζόμενος τοῖς ὄνείροις, ὥς Δίδυμος καὶ Τρύφων.

Trypho igitur et Didymus Ἀρχειφόντης ex ἀριφόντης id factum opinati scribebant. Quam ad sententiam illustrandam et ea faciunt, quae de Didymo traduntur in Et. M. p. 137, 2: Ἀρχειφόντης, Δίδυμος διὰ τοῦ ι γράφει· λέγει γάρ, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἀρι ἐπιτατικοῦ γίνεται ἀριδείκετος, οὕτω τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ ἀρι γίνεται ἀριφόντης καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ ἀρχειφόντης, cf. Et. Gud. p. 71, 42. Unde quae in secundo fragmento de Tryphone et Didymo exciderunt suppleas. Eandem autem Ἀρχειφόντης scripturam apud Hesychium s. v. invenies. At neque Ἀρχειφόντης neque ἀριφόντος, sicuti Trypho volebat, nasci potuerunt. Vulgarem explicationem, Mercurium Argo interfecto nomen illud accepisse, quominus probemus, diphthongus ει impedit, quam frustra Eustathius in Il. p. 183, 1 defendere conatur, cf. Et. M. p. 136, 55; 461, 28. Praeterea Sophocles Apollini, Telepho Parthenius cognomen Ἀρχειφόντης indiderunt, ut est in Et. Gud. p. 72, 52, Cram. An. Par. IV p. 60, 21, cf. Mein. Anal. Alex. p. 286. Quo etiam Pausaniae lexicographi apud Eustathium in Il. p. 183, 12 glossa Ἀρχειφόντης, ὁ ὀφιοκτόνος· ἀργὴν γὰρ ἔπειο τὸν ὄφιν καλοῦσιν spectat, cf. Epim. Hom. p. 84, 19. Syllabarum autem φόντης a φένω deductioni favent Ἀρχειφόντης, μητροφόντης alia id genus. Aliis Ἀρχειφόντης erat ὁ ἀργὸς φόνον καὶ καθαρός vel ὁ καταργῶν τοὺς φόνους vel ὁ ἀργοφόνος, quae quid sibi velint, additamentum εἰρηνικός γὰρ ὁ θεός sive ὁ λόγος indicat, cf. Apoll. Soph. et Hesych. s. v., schol. Il. II 103, XVI 181, Od. I 38, Eust. in Il. p. 182, 21; 1249, 1, in Od. p. 1368, 18, Et. M. p. 136, 47. Contra Aristarchum, Archiam, Alexionem interpretatione παρὰ ἐναργεῖς τὰς φαντασίας ποιεῖν vel πέμπειν usos esse ex Epimerismis Hom. p. 84, 19 perspicias. Tentarunt vero et alias grammatici originationes, quas praeterquam in locis modo laudatis in schol. Il. XXIV 24, Eust. in Od. p. 1393, 22; 1522, 52, Et. Gud. p. 71, 41; 72, 52 invenies. Aegre igitur aliquid ab omni dubitatione liberum in medium proferas.

3 (124). Cram. An. Par. IV p. 188, 32: Ποσειδῶν. οὕτω

Δίδυμος καὶ Τρύφων ἀπὸ τῆς πόσεως, Ἀλεξίων δὲ καὶ Ἀπολλώνιος διὰ τοῦ ι παρὰ τὴν ποσίη⁶⁾ δοτικῇν.

Didymus ergo et Trypho Ποσειδῶν, Alexis et Apollonius Ποσειδῶν scripserunt. Cum Tryphonis praecepto facit Plato Cratyl. p. 402e: Ποσειδῶνα, ὡς ποσίδεσμον ὄντα· τὸ δὲ εἰ ἔγκειται ἴσως εὐπρεπείας ἕνεκα. Unde forsitan etiam Apollonii et Alexionis sententia originem traxerit, cf. Et. M. p. 684, 29. Quorum scripturam et ii adoptasse videntur, qui Ποσειδῶν a πόσις deduxerunt, cf. Epim. Hom. p. 336, 1, Et. Gud. p. 237, 33; 476, 50, M. p. 426, 52; 684, 25.

4 (125). Epim. Hom. p. 207, 25: Ἰφθίμους Τρύφων ἀπεδήλωσε τοὺς ἰσχυρούς.

Tryphoni, opinor, ἰφθίμος simplex erat, Zenodoto, qui ἀγαθός idem significare iudicaverat, compositum. De duplici origine haec habet Eustathius in Il. p. 16, 12: τὸ δὲ ἰφθίμος ψυχὴ γίνεται ἐκ τοῦ ἴφι τὸ ἰσχυρῶς πλεονασμῷ τοῦ θ, ἵνα ἡ, ὥσπερ ὅψι ὀψιμος ἢ καὶ ἄλλως, ὡς ἄνθος ἀνθιμος, οὕτω ἴφι ἰφθιμος καὶ πλεονασμῷ ἰφθιμος, ὑπερβιβασθέντος τοῦ χρόνου καὶ τῆς ἀρχῆς γενομένης θέσει μακροῦς, τῆς δὲ παραληγούσης φύσει ἐκκαθείσης. τὸ δὲ εἰπεῖν γενέσθαι αὐτὸ ἐκ τοῦ ἴφι καὶ τοῦ θυμός ἢ ψυχὴ οὐ λίαν ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς, cf. Phav. ecl. p. 255, 14. Copiosius de utraque origine etiam in Epim. Hom. p. 205, 32, Et. M. p. 480, 23, Gud. p. 285, 27 expositum est. Pariter ac Tryphonem Seleucum quoque iudicasse ex Epim. Hom. p. 207 colligas. Interpretationem autem eius ἰσχυρός habemus in Hesych. v. ἐπ' ἰφθίμῳ, Et. M. p. 480, 23, 41, Gud. p. 285, 16, Zonar. p. 1133, Phot. lex. p. 118, 21, Cram. An. Par. III p. 116, 3, Suid. s. v. Neque multum differt Apollonii Sophistae explicatio ἰσχυρόψυχος, nisi quod compositionem ex ἴφι et θυμός probasse videtur. Zenodoti vero ἀγαθός praeter Hesychii glossam, ubi utraque sententia coniuncta legitur, etiam ab Apollonio Soph. s. v. et in schol. Ven. Il. I 3 receptum est. Compositam esse illam vocem et ipse Herodianus arbitratus est, cf. Epim. Hom. p. 206, 4; 216, 15, Et. Gud. p. 285, 16. Unde quantum Eustathii verbis: τὸ δὲ εἰπεῖν γενέσθαι αὐτὸ ἐκ τοῦ ἴφι καὶ τοῦ θυμός ἢ ψυχὴ οὐ λίαν ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς tribuendum sit, intelligas. Ipse vero Eustathius ἰφθίμος reddens vocibus δαΐφρων et ἀνδρείος utram

6) Cramerus πόσην.

originationem praetulerit, ambigo, cf. in II. p. 566, 21; 1175, 36, in Od. p. 1784, 30; 1939, 26.

5 (126). Et. Gud. p. 104, 4: *Βάνανσος. Τρύφων ὁ τοῦ Ἀμμωνος ἀπὸ τοῦ βαῦνος βάνανσος λέγει κατὰ πάθος, ὥφειλε γὰρ ὡς παρὰ τὸ ἵππος Ἰππασος, κριός Κρίασος*⁷⁾, οὕτω βαῦνος βάνανσος. γέγονε δὲ ἐν ὑπερθέσει.

Quae sine auctoris nomine in schol. Dionys. Thr. p. 654, 31, ubi fortasse et alia servata sunt, exstant. Scholiasta igitur ille haec: *γίνεται δὲ ἡ λέξις (ὁ βάνανσος) παρὰ τὸ φῶ τὸ φαίνω, ἐξ οὗ φαίνω καὶ ἀποβολῇ τοῦ φ αῦνω. ἐκ τούτου αὐνός καὶ βαννός, ὅπερ κοινῶς μὲν ὀξύνεται, Ἀττικῶς δὲ βαρύνεται· σημαίνει δὲ τὴν κάμινον, ὡς παρὰ τῷ Ἑρατοσθένει, μέσον δ' ἐξάωσατο βαννόν⁸⁾, ἤγουν ὕφηνε. καὶ ὡς παρὰ τὸ ἵππος Ἰππασος καὶ παρὰ τὸ χόρτος χόρτασος⁹⁾, οὕτω καὶ παρὰ τὸ βαῦνος βάνανσος καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν βάνανσος. Eadem notatio e codice Havniensi Arcadio p. 76, 21 reddenda est, eadem scholiastae Platonis p. 363, 409 Bekk. obversata videtur. Contra alii in βάνανσος praeter βαῦνος etiam αῦνω latere existimarunt, velut Eustathius in Od. p. 1547, 57: *βάνανσος, ὁ αῦνω τὸν βαῦνον*, cf. Bekk. An. p. 222, Et. M. p. 174, 35; 187, 42, Gud. p. 95, 17; 103, 54; 104, 4, Orio p. 32, 8. Aliorum fuit opinio si cognoscere vis, inspicias Et. Gud. p. 103, 53. Denique de *Τρύφων ὁ τοῦ Ἀμμωνος* diximus p. 1.*

6 (127). Epimerismi Hom. p. 54, 1: *Ἀσπίς. ὄνομα προσηγορικόν. γίνεται δὲ, ὁ Τρύφων φησί, παρὰ τὸ ἀσπαστήν εἶναι τοῖς φοροῦσιν⁹⁾, εἴ γε ὁ ἀποβαλὼν ῥίψασπις. — καὶ ἐπὶ τοῦ [ἐρπετοῦ] Τρύφων μὲν διὰ τὸ ἀσπετον τοῦ ζφῶν, ἑαυτὸ γὰρ συστρέψαν τὸ ζφῶν μάχεται.*

Ubi quae omisi ἢ παρὰ τὸ σπῶ τὸ ἐκτείνω, ὡς καὶ προείρηται, παράγωγον σπίζω, ἀπὸ τούτου σπιδῆς ὄνομα, ὡς φράζω φραδῆς. οὐ οὐδέτερον σπιδῆς, ὡς σαφές, γανικὴ σπιδῆος. τοῦτο κατὰ στήρησιν ἀσπίς, ὅπλον [μὴ] εἰς ἐκτασιν με-

7) Sturzius *ἱππάσιος* et *κρίασος*, correxi ex II. XI 450, Apoll. Bibl. II 1, 2, Nonn. XXXII 187.

8) Compositum *ῥαφανοχόρτασος* habet Alciphro III 72; nisi propter *Χορτασῶ* (cf. Steph. Byz.) nomen *Χόρτασος* effingere mavis.

9) Cramerus *φοροῦσιν*, qui error etiam in Et. M. p. 157, 17 irrepsit.

μηκνυμένον, ἀλλὰ¹⁰⁾ εἰς περιφέρειαν κεκυκλωμένον· αὐτὸς οὖν ἐπεξηγεῖται, πάντοσε ἴσην¹¹⁾, Philoxeni esse ex Et. Gud. p. 85, 30 cognoscas, cuius interpretationem et Orionis p. 29, 11 et Eustathii in Il. p. 882, 56; 996, 23 verba redolent. E Tryphone autem haud pauca in Et. M. p. 157, 7, Gud. p. 85, 10; 184, 56 illata sunt. Verum etiam quae de animali ἄσπις vocato e Tryphone referuntur, vitata sunt. Quomodo enim ἄσπετος et ἑαυτὸ γὰρ συστρέψαν τὸ ζῷον μάχεται cohaerent? Ergo Etymologici M. p. 157, 9 verbis ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ὅπλου· οὕτω γὰρ συστρέψαν ἑαυτὸ πολεμεῖ καὶ μάχεται adiuti, ita Epimerismorum Hom. l. l. restituemus: Τρύφων μὲν διὰ τὸ ἄσπετον τοῦ ζῷου, ἡμεῖς δὲ ἐκ τοῦ κυκλοτερῆς· ἑαυτὸ γὰρ συστρέψαν τὸ ζῷον μάχεται. A Tryphone non multum Philoxenus secessisse videtur, vocem illam ex α intensivo et σπίζω compositam autumans, cf. Et. Gud. p. 85, 30.

7 (128). Eustathius in Il. p. 1146, 56: Εἰληπται τὸ λιγὶ κατὰ τοὺς παλαιούς ἀντὶ τοῦ ἀπαλῶ ἢ ἀντὶ τοῦ λιγῶ ἢ τοῦναντίον ποικίλῃ ἐξ ἀντιφράσεως, ὅπερ οἱ Ἀττικοὶ ληίδιον φασὶ τετρασυνλλάβως, περὶ οὗ Τρύφων φησὶν, ὡς ἔστι λεῖον λεῖον, ἐξ οὗ παραγωγή διὰ τοῦ διον λείδιον διὰ διφθόγγου, ὡς γραφείδιον ἀγγείδιον καὶ ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η λήδιον σὺν καὶ τῷ ι προσγεγραμμένῳ κατὰ τὸ εἰκαζον ἤκαζον, εἶδειν ἤδειν.

Num etiam de λιγὶ Trypho disceptaverit, ignoramus; de λήδιον quae servavit Eustathius, eadem repetivit in Od. p. 1686, 55: λήδιον. ὃ διαλυθὲν ἐκ τοῦ λεῖον, εἴτα τρέψαν τὸ προπαρᾶλλον ε εἰς η καὶ γεγόμενον ὑποκοριστικῶς ἐν τετρασυνλλάβῃ ληίδιον, συνηρόθη τῇ προσγραφῇ τοῦ ι εἰς λήδιον¹¹⁾, cf. in Il. p. 193, 35. Contra λήδιον habent Hesychius s. v., Pollux VII 48, Et. M. p. 563, 32, nam fuerunt qui λήδιον a λῆδος¹²⁾ deducerent, inter quos erat Didymus insuper ληδίων commen- dans, cui obtemperavit Philemon teste Eustathio in Il. p. 1146, 58, 65. Alios ad λήθω confugientes etiam ipsos λήδιον vel ληδίων scripsisse apparet, cf. Et. Gud. p. 368, 38. Postremo secundum Tryphonis sententiam in Et. M. p. 240, 16 ἀγειον

10) Cramerus καί, at vide Et. Gud. p. 85, 16; 185, 3, unde etiam paullo ante μή inserui.

11) Eustathius ληίδιον.

12) De λῆθος cf. Ahrens de dial. Dor. p. 142, Lobeck. Rhemat. p. 311.

καὶ ἀγγεῖον καὶ ἀγγεῖδιον, sicuti est in Et. Gud. p. 129, 38, revocandum esse moneamus.

8 (129). Et. M. p. 387, 38: Φιλόξενος καὶ Τρύφων φα-
σίν, ὥσπερ παρὰ τὸ πλησίον τὸ ἐγγὺς γίνεται κατὰ ἀντίφρα-
σιν τὸ πλήν ἐπίρρημα, σημαῖνον τὸ χωρίς, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ
ἐτός, ὃ σημαίνει τὸν ἀληθῆ, γίνεται κατὰ ἀντίφρασιν ἐτώσιος
ὁ μάταιος.

Philoxeni et Tryphonis sententiam repetivit Zonaras p. 892:
ἐκ τοῦ ἐτός ὀνόματος, ὃ σημαίνει τὸ ἀληθές, γέγονεν ἐτώσιον
τὸ μάταιον κατὰ ἀντίφρασιν. Alias originationes easque non
minus subtiles, vel ab ἀήτης sive ab ἐτός pro ἀληθής, prae-
bent Zonaras et Etymologica. Tum quae in Etymologico utro-
que de Rhagina Aeolicisque dialectis exponuntur, illam a ge-
nitivo pluralis facere adiectiva in σιος, has in νιος, Philoxeni
esse discimus ex Epim. Hom. p. 162, 14: ἐτώσιος. ὄνομα πα-
ρώνυμον. ὃ διὰ τοῦ ὀσίου τύπος Ῥηγίων ἐστίν, ὃ δὲ διὰ τοῦ
ὀνίου Αἰολέων· οἷον ἀνεμώνιος. Φιλόξενος, ἀήτων ἀητώσιος.
Quae haud scio an etiam ipse Trypho aut hoc loco aut in
illo de Rheginorum aliarumque gentium dialectis libro con-
scripto copiosius tractaverit. Neque vero antiphrasi¹³⁾ vel,
quod idem fere est, de euphemismo neque de ἐτός pro ἐτεός
posito cuiquam, opinor, Trypho persuadebit; quamquam πλήν
ε πλησίον factum esse etiam in Et. M. p. 676, 42, Gud. p. 740,
27, Orion. p. 138, 20 receptum videmus.

XXII.

ΠΑΘΗ ΛΕΞΕΩΝ.

Ita paucorum foliorum libellus quidam vel περὶ παθῶν
λέξεων, περὶ τῶν παθῶν τῆς λέξεως, περὶ παθῶν λέξεων ἢ
περὶ παθῶν, ut in aliis codicibus est, inscribitur. Sunt vero
et alia multa in quibus libri MSS inter se differant, velut
in § 28; nam ut in nonnullis (v. Bandin. II 279, 7; 384, 1)
οἷον δῶμα δῶ, κνεῶνα κνεῶ, Ἀπόλλωνα Ἀπόλλω. ὅτι ὁ
(v. § 29) scribi omittam, unus post ἐκλίθη septem fere versus
addens ita desinit: τὰ γὰρ μονοσύλλαβα περισπᾶται, cf. Ban-
din. II 315, 4; 372, 2. Tum alius XXVI affectionum nomina

13) Vide Proclum in Phot. bibl. p. 321a 7, Tryphonem de tropis
apud VValzium Rhet. Gr. VIII p. 756, 1.

praebet, quarum prima est *πρόθεσις* (sic), ultima *συναλλαγή*¹⁾, cf. Bandin. II p. 430, 6. Quae vero inde a § 29 sequuntur, in plurimis libris desunt. Etiam si quae hoc tractatu continentur quin e Tryphone repetita sint, dubitandi nulla subest causa, manifestum tamen nos pro uberiore Tryphonis opere ieiunum grammatici alicuius Byzantini excerptum accepisse, cuius operam vel e verbis *ὁν θεῶν δηλωθήσεται* in fine positis dilucide cognoscas. Hunc libellum primus edidit Constantinus Lascaris, post eum Valesianus Bolzanius et Alexander Scotus; nostro seculo e codice quodam Galeano repetitum videmus in Museo Cantabrigiensi a. 1814. E Tryphone procul dubio fluxerunt et illa, quae nunc in Moschop. Opusc. p. 27—31 *περὶ παθῶν λείξεων* inscripta leguntur, ubi etiam pleniora nonnulla p. 30, quam vulgo § 24 leguntur, invenies. Supersunt vero quaedam, quae ex ipso Tryphone deprompta esse videntur, etiam si nullius fragmenti propriam sedem indicatam invenies.

1 (130). Ad ellipsim pertinent, quae Trypho de *λιμός* disputasse fertur in Et. M. p. 566, 4: *Λιμός, ἡ λείψις τῶν ἐπιτηδείων. γίνεται παρὰ τὸ λείπω λείψω λιμός· καὶ ὄφειλε διὰ διφθόγγου γράφεσθαι· ἀλλὰ συνέπαθεν ἡ φωνὴ τῷ σημαίνοντι· ἐπεὶ γὰρ ἐνδειαν δηλοῖ, τούτου χάριν καὶ ἐνδειαν φωνήεντος ἀνεδέξατο, αἰς²⁾ Τρύφων. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἐξ ἀφορμῆς τοῦ λιμπάνω.*

Eadem habet Zonaras p. 1308; Tryphonis sunt etiam, quae in Et. Gud. p. 371, 3 et in Choerobosci orthographia p. 235, 12 leguntur; nonnulla fortasse in Et. M. p. 383, 14; 568, 25, Ioann. Diac. alleg. Hesiod. Theog. 549 Gaisf. transierunt. Contra ut *μ* in *λιμός* efficeretur, Apollonius ad *λιμπάνω*, Eustathius ad perfectum *λελειμμαι* confugerunt, cf. in Il. p. 56, 28; 194, 41, in Od. p. 1562, 65.

2 (131). Eidem de ellipsi quaestioni haec e Cram. An. Ox. II p. 271, 30 inseras: *Φιλῆτης διὰ τοῦ ι γράφεται, σημαίνει δὲ τὸν κλέπτην. καὶ λέγει ὁ τεχνικός· πολλὰ πάθη δίδωσι γὰρ ἀποβολὴ τοῦ ι τῷ ε· τὸ γὰρ ὑφειλέτης κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβὴν διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται. δίδωσι δὲ*

1) Congruere videtur illud excerptum Mediceum cum illis quae ediderunt Boissonadius An. Gr. III p. et Titius Moschop. opusc. p. 58. 321.

Quae vero Bachmannus An. II p. 364 habet ad Tryphonem cave referas.

2) Sturzius δ.

servavit Habro, Tryphonis discipulus, teste Herodiano *περὶ παθῶν*, cf. Et. M. p. 430, 24, Gud. p. 577, 40, Phavor. ecl. p. 230, 17. De syllaba *σν* in *ἡμῖσιν* omīssa cf. Theognostum in Bekk. An. p. 1379 et Lobeckium Paral. p. 44.

3 (132). Tryphonem cum de apocopa disserteret, scripsisse censeo, quae leguntur in Et. M. p. 477, 56: *Ἰστη μὲν ὅμμα. ποικίλον ἐστίν. οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι ὅταν ἀποκοπὴ γίνωτο τῶν εἰς θι προστακτικῶν, ἐπαύξησις ἀκολουθεῖ, οἷον ἴσταθι, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν ἴστα, καὶ ἐκτάσει ἴστη. * μέγεθος δ' ὅς ἴστη. τὸ δέ, μειζονα δὴ κρητῆρα, Μενοιτίου νιέ, καθίστα ἀντὶ τοῦ εὐτρέπιζε. ἐὰν μὲν βραχύ, ἀποκοπὴ ἐστίν, ἐὰν δὲ κατὰ ἔκτασιν, ἀπὸ τοῦ ἰστώ ἴστα, ὡς βοῶ βόα. οὕτω Φύλων καὶ Τρύφων.*

Quae hic illic ex Et. Gud. p. 288, 10 correxi et supplevi. De quantitate illius *α* finalis simili ratione expositum invenies in schol. Ven. Il. IX 202: *ὡς καθίστανε τὸ πλήρες, οὕτως καὶ ἐπὶ τῆς ἀποκοπῆς. εἰσὶ δ' οἱ ἐκτείνουσιν, ἀπὸ τοῦ ἰστώ τὴν κλίσιν παραλαμβάνοντες.* Longum esse *α* in *ἴστα* ostendit imperativus *πίμπλα*, quem ex Amphide comico servavit Athenaeus X p. 426b. Similem formam *καθίστα* usurpavit Macho comicus apud Athenaeum VI p. 243f. Quam vereor ne quis minus bonam iudicarit, siquidem id e Moeride Att. p. 208 *κίρη Ἀττικῶς, κίρη Ἑλληνικῶς* et schol. Arist. Av. v. 1310 colligere licet.

4 (133). Ad *παρέμπτωσιν* referemus Tryphonis verba in schol. Paris. Apoll. Argon. I 907: *Δύη ἢ κακοπάθεια. ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐνδυκὲς κατ' ἐπένθεσιν τοῦ κ, ὥς φησι Τρύφων, ἐνδυὲς γὰρ καὶ ἐνδυκὲς, τὸ μετὰ πόνον γινόμενον [προσηγνὲς καὶ ἡδύ], καὶ ἐνδυκῶς ἐπίρρημα.* Cf. schol. edit. l. l.

Tryphonis sententiam nimis absurdam qui probavēfit, nunc habemus neminem. Neque meliora aliorum sunt commenta *ἐνδυκῶς* derivantium ab *ἐνδίκως* (cf. Et. M. p. 339, 22, Eust. in Il. p. 1290, 7), aut a *δοκεῖν* sive *δέκω* pro *δεξιούσθαι* (cf. Eust. in Il. p. 1290, 5, in Od. p. 1579, 50¹), aut a *κῆδος*, ita ut *ἐνδυκῶς* sit pro *ἐγκηδέως* (cf. schol. Od. VII 256). Buttmanni Lexil. I p. 180 *ἐνδυκῶς* ab *ἐνδύω* repetentis sententia quamquam ceteris antecellit, tamen plus uno nomine rei-

5) Cf. Lobeckium Pathol. p. 107.

cienda est. Quod omni dubitatione liberum sit, nullusdum obtulit.

5 (134). E Tryphonis περὶ παθῶν libro Stephanus de dial. p. 64 ἐμὸν ποδύνει pro ἐμοὶ ὑποδύνει enotavit, quam formam per ecthlipsim et synaeresim factam esse tradit scholiasta Dionysii Thr. p. 698, 25, cf. Koenium ad Greg. Cor. de dial. p. 64. Similem crasim grammatici nonnulli in II. XVIII 458 ἐμῶν κυμόρῳ admiserunt.

XXIII.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ.

Exstat Tryphonis tractatus quidam ita inscriptus in codice Barocc. LXXII et alibi, ut videtur¹⁾. Illinc Davvesius publici fecit iuris haecce:

1 (135). Κακόμετροι πόδες εἰσὶν, ὃς κατὰ πόδα ἡ διποδίαν ἢ κατὰ περιόδον ἀπαρτίζει τοῖς μέρεσι τοῦ λόγον· τὸ γὰρ καθ' ἡρωικὸν * ἐπὶ κόπτειν θέλει τὴν λέξιν ἐν τοῖς μέρεσι τῶν χωρῶν ἄνευ τῶν τομῶν. εἰσὶ μὲν οὖν τὰ κατὰ πόδα κακόμετρα, ὡς τό

ἕβριος | εἵνεκα | τῆσδε· σὺ δ' | ἴσχεο, | πείθεο δ' | ἡμῖν.
κατὰ διποδίαν δέ, ὡς τό

ἔσπετε νῦν μοι, | Μοῦσαι Ὀλύμπια | δώματ' ἔχουσαι.

Similia habet Moschopulus Opusc. p. 46 ὑπόρθυμον, τὸ καθ' ἑκαστον πόδα ἀπαρτίζον μέρος λόγον, οἷον· ἕβριος εἵνεκα τῆσδε· σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.

XXIV.

ΠΕΡΙ ΤΡΟΠΩΝ.

Supersunt duo Tryphonis eundem hunc in fronte habentes titulum, sed non parum diversi libelli. Alterum, cuius initium est: τοῦ λόγον εἰς εἶδη μεριζομένου, recte Walzins Rhet. Gr. VIII p. 727 Gregorio Corinthio restituit. Verum

1) Cf. Bandin. Catal. bibl. Medic. II 316, 5: Tractatus de pedibus et metris versuum. Inc. ποῦς ἐστὶ μετρικὸν σύστημα συλλαβῶν. Fortasse Tryphonis.

etiam Tryphonis liber, qui incipit: *φράσις ἐστὶ λόγος ἐγκατά-σκευος*, qualis ab auctoris manu profectus sit, nescimus. Haud enim parum discriminis inter eum, quem post Blomfieldium in Mus. crit. Cantabr. 1814 edidit Walzins Rhet. Gr. l. l. et quem e codice Rehdigerano Passovius et Schneiderus protulerunt, intercedit.

XXV.

DUBIAE SEDIS FRAGMENTA.

1 (136). Athen. XIV p. 640e: *Τρύφων φησὶ τὸ παλαιόν, πρὶν εἰσελθεῖν τοὺς δαιτυμόνας, ἐπὶ τῶν τραπεζῶν κείσθαι τὴν ἐκάστου μοῖραν, ὕστερον δὲ πολλὰ τε καὶ ποικίλα ἐπισηφείρεσθαι· διὸ καὶ ἐπιφορήματα κληθῆναι.*

Repetisse haec Dionysium, Tryphonis vel filium vel discipulum testis est Athenaeus XIV p. 641a; nisi in Tryphonis Dionysiique iisdem verbis pariter atque in duplici Philyllii mentione mendum latere et locum litura sanandum arbitraris. Ceterum sive praeceptorem sive discipulum illa scripsisse inavis, certe τὸ παλαιόν dicens non Homericam aetatem auctor respexit. Apud Herodotum (I 133) enim, quantum nos quidem scimus, prima ἐπιφορημάτων commemoratio. Similiter Hesychius ἐπιφορήματα interpretatur τραγήματα μετὰ τὸ δειπνόν, quemadmodum fere est apud Lucianum Lexiph. 8. Accuratus rem explicuit Pollux VI 79: *τὰ δὲ ἐπιδορπίσματα Ἀριστοφάνης μὲν ἐπιφορήματα καλεῖ, ὥστε εἴη ἂν καὶ τὸ ἐπιδορπίζεσθαι ἐπιφορεῖσθαι. ἦν δὲ τραγῳδία, κάρνα, μυρτίδες, μέσπιλα, ἃ καὶ ὅα καλεῖται· καὶ τὸννομα ἔστι παρὰ Πλάτωνι τοῦτο, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ ἐκεῖνο.* Paulo aliter Philyllius ἀμύγδαλα, κάρνα, ἐπιφορήματα scribens. Ἐπιφορήματα ab aliis etiam ἐπιδορπίσματα, μεταδόρπια, ἐπιδόρπια, δεύτραι τραπέζαι, ἐπαικλα nominata esse refert Athenaeus l. l. et IV p. 130, 140. Aliud fuit Ἀβυδηνὸν ἐπιφορήμα, de quo vide Athen. XIV p. 641a, Hesych. s. v., Steph. Byz. p. 10, 7.

2 (137). Eustathius in Od. p. 1401, 42: *Θετέον ἐνταῦθα καὶ Τρύφωνος τὸ κατὰ χειρῶν μὲν πρὸ τροφῆς παρὰ τοῖς ὕστερον, νύφασθαι δὲ μετὰ τροφῆν.*

Consentit cum Tryphone Aristophanis Byzantii testimonium, ibid. v. 19: *Ἀριστοφάνης δ' ὁ γραμματικὸς φησι παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ μὲν πρὸ ἀρίστου καὶ δειπνῶν λέγεσθαι κατὰ*

χειρός, τὸ δὲ μετὰ ταῦτα ἀπορίσθαι. Quae ex Athenaeo IX p. 408f, 410b arcessita sunt. Ubi vero Tryphonis illa Eustathius invenerit, nondum compertum habemus. Episcopus si forte in errorem incidit, Tryphonis tamen pro Aristophanis Byzantii nomine substitutum esse ne putes. Uterque grammaticus, licet alter παρὰ τοῖς παλαιοῖς scripserit, eundem usum respexerunt. De discrimine inter κατὰ χειρός et κατὰ χειρῶν intercedente disputavit Nauckius Arist. Byz. frag. p. 252. Quod Tryphonis fragmentum si operum, quorum ad nos pervenit, notitia, alicui accensendum est, una cum praecedente ad libros περὶ ἀρχαίας ἀναγνώσεως reicere malo.

3 (138). Tzetzes in Lycophr. v. 700: Πολυδέγμων λόφος. ὅρος ἐστὶ τῆς Ἰταλίας λίαν ὑψηλότατον, ἐξ οὗ φασὶ πάντας τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ ρεῖν ποταμούς, ἐπειδὴ, ὡς φησι Τρύφων, ὁμφαλὸς ἐστὶ τοῦ Αἰδου τὸ ὄρος τοῦτο.

Tryphoni Neptuni epithetum πολυδέγμων obversatum esse videtur, cf. hymn. in Cer. v. 17, 31. De Apennino (nam is est ille πολυδέγμων λόφος) e iugo suo omnes Italiae fluvios demittente vide locos a Bachmanno ad Lycophronis l. l. allatos.

Praeterea Suidas auctor est Tryphonem condidisse περὶ πλεονασμοῦ τῶν ἐν τῇ Αἰολίδι διαλέκτων βιβλία ζ', περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ διαλέκτων καὶ Πινδάρῳ καὶ Ἀλκμαῖνι καὶ τοῖς ἄλλοις λυρικοῖς, περὶ τῆς Ἑλλήνων διαλέκτου καὶ Ἀργείων καὶ Ἰμεραίων καὶ Ῥηγίων καὶ Δωριέων καὶ Συρακουσίων. Ubi quae fere exposuerit vel ipsae inscriptiones docent, etiamsi non integras eas ad nostram usque aetatem perlatas esse iam p. 3 monuimus. Addamus nunc libros περὶ τῆς Ἑλλήνων διαλέκτου et περὶ ἑλληνισμοῦ, tum περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ διαλέκτων et περὶ ἀρχαίας ἀναγνώσεως, qui procul dubio etiam in Cram. An. Par. I p. 7, 1 significantur, fortasse eosdem esse. De Syracusanorum, Rheginorum, Argivorum reliquorum dialectis etiamsi haud pauca traduntur neque dubitandum est, quin certe nonnulla ad Tryphonem referenda sint, in rei admodum incertae suspicione acquiescendum est. Tum Suida auctore inter Tryphonis libros fuit unus περὶ ὀνομάτων συγκριτικῶν ubi comparativorum formae tractabantur; de deminutivis nolis

cogitare, est enim ὑποκοριστικὸν τὸ μείωσιν τοῦ πρωτοτύπου
δηλοῦν ἀσυνγκρίτως, ut legimus in Dionys. Thr. gramm. p. 635,
15. Deinde in illo περὶ ὀνομάτων χαρακτήρων inscripto libro
singulari num numerorum solum substantivi formas Trypho
illustraverit (cf. Dionys. Thr. p. 635, 31), valde dubito.

De Tryphone poeta cum praeterquam e Suida nihil aliun-
de innotuerit, verum falsumne tradat, nescimus. Ubi si erro-
rem latere censes, lexicographus potius magno Tryphonum
numero deceptus esse, quam librarius in voce ποιητής vitium
commisisse videatur.

I.
Index fontium.

Ammonius de diff. voc.			494, 26	36
p. 22	p. 15		496, 18	37
40	71		497, 30	39
40	74		501, 14	40
54	11		501, 22	40
54	80		503	40
68	12		504	40
94	13		506	40
116	17		507, 13	41
137	14		507, 25	41
146	73		509, 14	42
149	74		514, 1	42
Apollonius de adv.	548, 1	47	515, 5	35
	556, 30	48	515, 31	43
	560, 22	48	523, 13	44
	561, 31	48	523, 21	44
	563, 11	49	524, 2	44
	569, 14	49	525, 10	44
	572, 13	50	Apollonius de constr. or. I.	
	574, 14	51	35	24
	574, 19	51	51	25
	578, 28	52	57	26
	585, 17	52	71	24
	601, 18	53	88	25
	601, 28	53	II. 170	29
	611, 4	53	180	29
Apollonius de coni.	486, 6	35	III. 214	32
	490, 9	35	IV. 301	25
	491, 15	36	317	34
	494, 13	36	Apollonius de pron. 19b	27

Apollonius de pron. p. 64b	p. 27	IV. p. 179, 29	p. 91
65a	32	188, 32	92
70c	30	Draco Strat.	25, 22 7
76c	31	Etym. Gud.	73, 27 92
77c	28	104, 3	94
82c	27	278, 28	8
102a	30	Etym. M.	137, 7 80
104b	28	148, 40	7
Athenaeus II. 53a	16	387, 38	96
III. 78a	88	477, 56	99
109b	84	481, 10	54
114a	82	566, 4	97
114c	86	645, 1	51
IV. 174c	77	Eustathius in II.	391, 43 63
182c	78	556, 35	68
VII. 299a	23	742, 60	65
324f	89	1146, 56	95
IX. 387c	8	1271, 12	21
400a	20	Eustathius in Od.	1401, 42 101
XI. 503d	81	1447, 46	20
XIV. 618c	76	1698, 28	16
618c	78	Grammaticus Hermann de em.	
634d	77	gramm. 463	45
640c	101	326	84
Choeroboscus II. 518, 19	55	Herodianus π. μον. λξ.	
Codex Vindobonensis n. 287	9	35, 1	22
Constantinus Lascaris I. III.	6	42, 14	11
Cramer An. Ox. I. 54, 1	94	Hesychius v. ῥαφανίς	88
55, 16	19	Moschopolus Opusc.	33 7
85, 1	90	Phavorinus ecl.	334, 24 52
101, 32	56	lex.	305, 32 17
122, 29	22	Philemon	150 64
146, 13	63	Priscianus XI, 1	33
168, 25	67	Schol. Apoll. Argon. I	907 99
193, 28	7	Schol. Dionys. Thr.	849, 3 62
207, 25	93	Schol. Hesiod. Th. v.	389 61
II. 72, 10	57	Schol. Hom. II. III,	122 63
271, 30	97	IV, 43	64
III. 269, 26	54	V, 289	64
270	55	V, 299	65
Par. I. 7, 1	102	IX, 147	65
III. 367, 16	7	X, 252	66
IV. 60, 31	91	XIII, 450	66
61, 1	91	XIII, 543	67

μεγαλωστί	p. 50	σφέ	p. 28
μελιτοῦττα	86	Σχοινεύς	58
μὲν γάρ	41	ταλαύρινον	64
μισητή	13	ταῶς	8
μισήτη	13	Τελαμωνιάδης	62
μόθων	76	τετράκωμος	76
μοχθηρός	17	τιή	44
μόχθηρος	17	τολύπη	86
Μοψοπιεύς	58	τούνεκα	40
Μυκαλεύς	59	τριγόλας	89
μῶν	36	τροχοί	14
νεωστί	50	τρόχοι	14
Νόστος	78	τουδείνος	31
οἰνοῦττα	86	ὑπόδρα	47
οἶος	30	— φι	51
ὄρεσφιν	51	φιλήτης	97
ὅτι	40	φυστή	86
ὄχεσφιν	51	Φωκαεύς	58
παρώχηκεν	66	Φωκαεύς	58
πλήν	96	χάριεν	18
πολεμικόν	76	χάριν	42
πολυδέγμων λόφος	102	χλαῖνα	73
πονηρός	17	χλανίς	73
πόνηρος	17	χονδρίτης	84
Ποσειδῶν	93	χορεῖος	76
πυραμοῦς	82	ψάλλιον	74
Ῥάρος	9	ψέλλιον	74
σεμιδαλίτης	84	ψιλή	74
σησαμέτην	82	ψιλλον	74
σικυννοτύρβη	76	ῶ	25
σόλος	71	ῶ	26
στρουθός	11	ῶδός	81
σύ	32	ᾠκεανίνη	61
συγκομιστός	84	ὥς et ὥς	44
Συκεύς	89	ῶταν	49

